

CONFIDENTIAL

UNLOCKING THE TRUTH

ΙΟΥΝΙΟΣ 2019

ΤΕΥΧΟΣ 5

COME OVER TO THE OTHER SIDE

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Και η χωροχρονική επέμβαση
στους Περσικούς πολέμους

Ο ρόλος των Αμερικανικών Βάσεων
στη Νέα Μάκρη και το Κάτω Σούλι

Το δαιμονισμένο μοναστήρι
της Loudun, το έτος 1632

Συνέντευξη: Το στοιχειωμένο
Winchester Mystery House
στο Σαν Χοσέ της Καλιφόρνια

VIMANAS
Η τεχνολογία στα ινδικά έπη

Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΕΛΙΚΟΥ ΟΡΟΥΣ

Μύθοι, δρύλοι, παραδόσεις

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το Unlocking the Truth σας καλωσορίζει
σε ένα νέο ταξίδι στην "άλλη πλευρά"

17 Χαρίτων Τομπουλίδης

Τα ονόματα των δορυφόρων των
πλανητών

Όταν οι ερωμένες γίνονται φεγγάρια

21 Σπύρος Ασλάνης

Το πείραμα της Φιλαδέλφειας και η
χωροχρονική επέμβαση στους περσικούς
πολέμους

Ο ρόλος των Αμερικανικών βάσεων στη Νέα
Μάκρη και το Κάτω Σούλι

31 Νίκος Αποστολόπουλος

Η διαχρονική μαγεία του Πεντελικού
όρους

Οι θρύλοι της Πεντέλης που απέπνεαν
ξεκάθαρα την αίσθηση του υπερφυσικού και
του αλλόκοτου

39 Έρικ Σμυρναίος

Το δαιμονισμένο μοναστήρι της Loudun
Περιστατικά δαιμονικών καταλήψεων
αναφέρονται και στη σύγχρονη εποχή όπου
υποτίθεται ότι κυριαρχεί το φως της λογικής.

43 Συνέντευξη στην Δήμητρα Καλλινίκου

Το στοιχειωμένο Winchester Mystery House
στο Σαν Χοσέ της Καλιφόρνια

47 Ειρήνη Σπανοπούλου

Η τεχνολογία στα ινδικά έπη

Η τεχνολογία στα ινδικά έπη είναι μια
επιστημονική παρένθεση στην πολιτισμική
αλλά και πνευματική παράδοση του αρχαίου
αυτού λαού.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, ολική, μερική ή περιληπτική, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Κείμενα, γραφικά, φωτογραφίες, αποτελούν πνευματική ιδιοκτησία και ως συλλογικό έργο προστατεύεται κατά τις σχετικές διατάξεις του ελληνικού δικαίου, του ευρωπαϊκού δικαίου και των διεθνών συμβάσεων περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας. Η μη τήρηση των ανωτέρω επισύρει τις κυρώσεις του Ν. 2121/1993, άρθρο 66. Τα άρθρα που υπογράφονται δεν εκπροσωπούν υποχρεωτικά την άποψη του περιοδικού.

39

3 Γεγονότα που ζητούν εξήγηση

9 Cosmos News

13 Ταξίδι στο χρόνο

Όταν οι θαλαμηγοί εξαφανίζονται

15 Μυστήρια από την αρχαιότητα

Επιστήμη και άγνωστα μέταλλα

51 Ο ελληνικός τύπος στην υπηρεσία του
παραφυσικού

61 Αποφθέγματα μεγάλων

προσωπικοτήτων

Ζαν-Πωλ Σαρτρ

43

47

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Νίκος Αποστολόπουλος

ΒΟΗΘΟΙ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ
Δήμητρα Καλλινίκου
Γιάννης Σφιγκάκης

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ
Rosmary Andonelos
Μαρία Καμπουρέλη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
Νίκος Αποστολόπουλος

ΔΙΑΝΟΜΗ
Ερ.Ε.Ν.Ζω

Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Χαρίτων Τομπολίδης

Σπύρος Ασλάνης

Νίκος Αποστολόπουλος

Έρικ Σμυρναίος

Ειρήνη Σπανοπούλου

Συνέντευξη στη Δήμητρα Καλλινίκου

για το Winchester Mystery House

στην Καλιφόρνια

ΓΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

e-mail: UtMagazine2017@gmail.com

Δικτυακός τόπος: www.unlockingthetruthproject.blogspot.gr

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΝ ΕΞΗΓΗΣΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΤΟΥΝΓΟΥΣΚΑ

Η έκρηξη Tunguska συνέβη το πρωί της 30ης Ιουνίου 1908 στις 7.17 π.μ. τοπική ώρα (17m 11s 0h UT) στην περιοχή της Τουνγκούσκα, Stony River. Γύρω στις 7:17 π.μ., ντόπιοι και Tungus, (ρώσοι έποικοι), στους λόφους βορειοδυτικά της λίμνης Baikal παρατήρησαν μια στήλη λευκού-μπλε φωτός, σχεδόν τόσο φωτεινή όσο ο Ήλιος, να κινείται πέρα από τον ουρανό. Το άγνωστο αντικείμενο εξερράγη σε μια μπάλα φωτιάς καταστρέφοντας μια περιοχή άνω των 2000 τ.χλμ. Οι πυρκαγιές που ακολούθησαν κατέστρεψαν άλλα 10.000 τ.χλμ. γύρω από το επίκεντρο. Αυτόπτες μάρτυρες πιο κοντά στην έκρηξη ανέφεραν την πηγή του ήχου από ανατολικά προς τα βόρεια. Οι ήχοι συνοδεύονταν από ένα ωστικό κύμα που χτύπησε τους ανθρώπους και έσπασαν τα παράθυρα εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Η πλειοψηφία των μαρτύρων ανέφεραν μόνο τους ήχους και τις δονήσεις, και όχι τη παρατήρηση της έκρηξης.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΝ ΕΞΗΓΗΣΗ!

ΤΑ ΑΝΑΓΛΥΦΑ ΤΩΝ ΜΑΓΙΑ

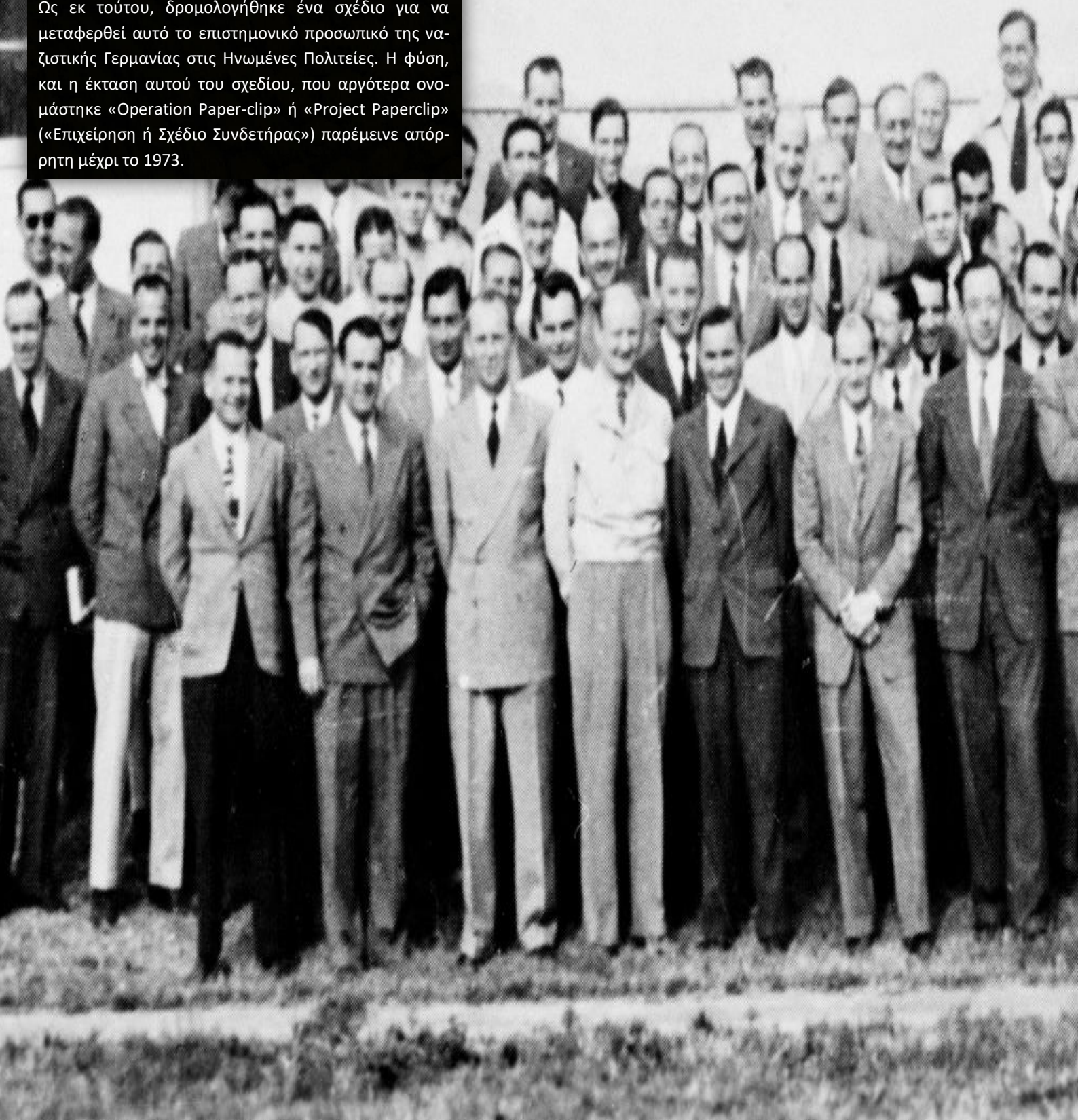
Μια από τις σημαντικότερες ειδήσεις του 2017, ήταν η ανακάλυψη ανάγλυφων συμβόλων που βρέθηκαν τυχαία πάνω σε πετρώματα μιας σπηλιάς, και τα οποία υποστηρίζουν την θέση ότι ο λαός των Μάγια είχε τελικά επικοινωνία με μη ανθρώπινες οντότητες – ίσως εξωγήινα όντα; Τα σύμβολα είναι χαραγμένα στο εσωτερικό ενός πολυσύνθετου συγκροτήματος σπηλαίων στο Μεξικό και χρονολογούνται από την εποχή ύπαρξης των Μάγια. Σημαντική είναι και η ύπαρξη μίας πέτρας η οποία επάνω της έχει χαραγμένη μια εικόνα η οποία δείχνει μία οντότητα να στέκεται ακριβώς κάτω από ένα Άγνωστης Ταυτότητας Ιπτάμενο Αντικείμενο και ο οποίος παρουσιάζεται να δίνει ένα δώρο στον λαό των Μάγια.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΝ ΕΞΗΓΗΣΗ

«PROJECT PAPERCLIP»

Μετά το τέλος του πολέμου το 1945, αμερικανικές ομάδες των υπηρεσιών πληροφοριών άρχισαν ένα κυνήγι για να εντοπίσουν τα στρατιωτικά και επιστημονικά λάφυρα, όπως τα αντιλαμβάνονταν, της προηγμένης γερμανικής τεχνολογίας. Μετά την ανακάλυψη των όπλων δέσμης σωματιδίων / λέιζερ σε γερμανικές στρατιωτικές βάσεις, το Υπουργείο Πολέμου των ΗΠΑ αποφάσισε ότι οι ΗΠΑ θα έπρεπε όχι μόνο να έχουν υπό τον έλεγχό τους την τεχνολογία αυτή, αλλά και τους επιστήμονες που συνέβαλλαν στην ανάπτυξή της. Ως εκ τούτου, δρομολογήθηκε ένα σχέδιο για να μεταφερθεί αυτό το επιστημονικό προσωπικό της ναζιστικής Γερμανίας στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η φύση, και η έκταση αυτού του σχεδίου, που αργότερα ονομάστηκε «Operation Paper-clip» ή «Project Paperclip» («Επιχείρηση ή Σχέδιο Συνδετήρας») παρέμεινε απόρρητη μέχρι το 1973.

Καταγράφηκε ο πρώτος σεισμός στον πλανήτη Άρη

Το ρομποτικό γεωλογικό εργαστήριο InSight της Αμερικανικής Διαστημικής Υπηρεσίας (NASA) ανίχνευσε κατά πάσα πιθανότητα τον πρώτο του σεισμό από το υπέδαφος του Άρη. Είναι η πρώτη φορά που ανιχνεύεται σεισμός σε άλλο πλανήτη πέρα από τη Γη και το δορυφόρο της, τη Σελήνη. Το αδύναμο σεισμικό σήμα έγινε αντιληπτό από το όργανο SEIS (Seismic Experiment for Interior Structure) στις 6 Απριλίου, κατά την 128η αρειανή μέρα του σκάφους. Είναι το πρώτο «τρέμουλο» που φαίνεται να προέρχεται από το εσωτερικό του γειτονικού πλανήτη και όχι από δυνάμεις στην επιφάνεια του, όπως ο άνεμος. Οι επιστήμονες μελετούν ακόμη το σήμα για να βρουν την ακριβή αιτία του. «Με αυτό το πρώτο σήμα ξεκινά και επίσημα ένα νέο πεδίο: η αρειανή σεισμολογία», δήλωσε ο επικεφαλής επιστήμονας της αποστολής InSight Μπρους Μπάνερντ του Εργαστηρίου Αεριώθησης (JPL) της NASA. Προς το παρόν, ο πρώτος αυτός μικροσεισμός ήταν πολύ αχνός (περίπου δύο βαθμών και σε απόσταση 50 έως 100 χιλιομέτρων από το σειсмоγράφο) για να εξαχθούν από αυτόν συμπεράσματα σχετικά με το εσωτερικό του Άρη, κάτι που αποτελεί το βασικό στόχο του InSight. Η αρειανή επιφάνεια είναι συνήθως υπερβολικά ήσυχη, πράγμα που επιτρέπει στο σειсмоγράφο του ρομποτικού εργαστηρίου να πιάνει ακόμη και πολύ αχνά σεισμικά σήματα. Αντίθετα η Γη κατακλύζεται από συνεχή σεισμικό θόρυβο, που δημιουργούν οι ωκεανοί και ο καιρός.

Τζεφ Μπέζος: Με αυτό το απίστευτο όχημα θα επιστρέψουμε στο φεγγάρι

Το σχέδιο του νέου διαστημικού οχήματος Blue Moon με το οποίο φιλοδοξεί να «κατακτήσει» το φεγγάρι παρουσίασε στη διάρκεια εκδήλωσης στην Ουάσιγκτον ο Τζεφ Μπέζος. «Ήρθε η ώρα να επιστρέψουμε στο φεγγάρι, αυτή τη φορά για να μείνουμε» είπε το αφεντικό της Amazon. Η εταιρεία του Blue Origin αναπτύσσει πυρετωδώς τα σχέδιά της προκειμένου να υλοποιηθεί ο στόχος της αποστολής ανθρώπων και

φορτίων στο φεγγάρι το 2024. Ο ίδιος τόνισε, στη διάρκεια της σημερινής παρουσίασης, ότι αυτός ο στόχος μπορεί να επιτευχθεί με το νέο όχημα Blue Moon. «Είναι ένα απίστευτο διαστημικό όχημα, και προορίζεται για το φεγγάρι» τόνισε ο δισεκατομμυριούχος ιδρυτής της Amazon. <https://www.in.gr/2019/05/10/tech/tzef-mpezos-ayto-apisteyto-oxima-tha-epistreproume-sto-feggari/>

Στο φως το μυστικό δωμάτιο στο Παλάτι του Νέρωνα στη Ρώμη

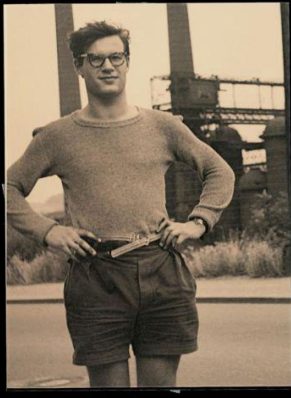
Εντελώς τυχαία, οι ειδικοί που εργάζονταν για τη αποκατάσταση του τεράστιου παλατιού του αυτοκράτορα Νέρωνα στη Ρώμη, ανακάλυψαν ένα μυστικό, υπόγειο δωμάτιο, διακοσμημένο με πάνθηρες, κένταυρους και μια Σφίγγα. Το υπόγειο δωμάτιο στο ανάκτορο του Νέρωνα είναι γεμάτο περίτεχνες τοιχογραφίες. Το δωμάτιο αυτό

έρχεται στο φως μετά από 2.000 χρόνια και θεωρείται πως είναι μέρος του Domus Aurea (χρυσό σπίτι), του τεράστιου ανακτόρου που έκτισε ο Νέρωνας μετά τη φωτιά του 64 μ.Χ. που κατέστρεψε τη Ρώμη. Μια ομάδα στο Αρχαιολογικό Πάρκο του Κολοσσαίου, που περιβάλλει το παλάτι, βρήκε το άνοιγμα στο θάλαμο τυχαία καθώς εργάζονταν σε μια σκαλωσιά σε ένα παρακείμενο δωμάτιο του συγκροτήματος. Με τη βοήθεια του τεχνητού φωτισμού, αποκάλυψαν ένα χώρο καλυμμένο με πολύχρωμες τοιχογραφίες, που απεικονίζουν μεταξύ άλλων πρόσωπα όπως ο θεός Πάνας, έναν κένταυρο και μια Σφίγγα, όπως ανακοίνωσε το Αρχαιολογικό Πάρκο στο Κολοσσαίο. Η πλούσια διακόσμηση τοίχων περιλαμβάνει επίσης απεικονίσεις πλασμάτων της θάλασσας, κλαδιών δέντρων, λουλουδιών και πτηνών. Η Alfonsina Russo, διευθύντρια του Αρχαιολογικού Πάρκου δήλωσε ότι το «Δωμάτιο της Σφίγγας» - όπως έχει πλέον ονομαστεί από τους αρχαιολόγους - δείχνει πολλά για τον Νέρωνα. Η ανακάλυψη είναι «τεράστιας καλλιτεχνικής και αρχαιολογικής αξίας», δήλωσε η Alfonsina Russo. Οι τοιχογραφίες πιθανότατα δημιουργήθηκαν από αυτοκρατορικούς Ρωμαίους τεχνίτες. «Ελπίζουμε να ολοκληρώσουμε το έργο μέχρι το τέλος του έτους. Το δωμάτιο είναι καλά διατηρημένο αλλά χρειάζεται καθαρισμό και αποκατάσταση», λένε οι αρχαιολόγοι. Μεγάλο μέρος του δωματίου είναι ακόμα κάτω από τη γη και γεμάτο από υπολείμματα, αλλά οι εμπειρογνώμονες δήλωσαν ότι δεν θα το ανασκάψουν περαιτέρω για την ώρα λόγω φόβων για τη σταθερότητα του συγκροτήματος. Το παλάτι του Νέρωνα ήταν τόσο μεγάλο, με τις αυλές του και τους διαμορφωμένους κήπους, να καλύπτουν τρεις από τους επτά λόφους της Ρώμης. Αλλά μετά τον θάνατο του αυτοκράτορα, μεγάλο μέρος του παλατιού πέρασε στους διαδόχους του οι οποίοι το απαλλοτρίωσαν.

Βρέθηκε ο «τάφος» του διαστημοπλοίου Beresheet στη Σελήνη

Η αποστολή του διαστημοπλοίου Beresheet στη Σελήνη από την ισραηλινή μη κερδοσκοπική οργάνωση SpaceIL ήταν ένα φιλόδοξο εγχείρημα που έφτασε πολύ κοντά στην υλοποίηση του στόχου του, αλλά εν τέλει το σκάφος συνεντρίβη στις 11 Απριλίου στην επιφάνεια του φυσικού δορυφόρου της Γης, καθώς πήγαινε με πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα από ό,τι είχε προγραμματιστεί. Ο «τάφος» του ισραηλινού διαστημοπλοίου εντοπίστηκε από το Lunar Reconnaissance Orbiter της NASA. Το σημείο της συντριβής βρίσκεται στη «Θάλασσα της Γαλήνης» (Mare Serenitatis).

Τα ανεπιθύμητα χειρόγραφα του Grothendieck

Περισσότερες από 70.000 χειρόγραφες σελίδες, κυρίως με μαθηματικό περιεχόμενο, που ανήκουν στον κορυφαίο μαθηματικό του εικοστού αιώνα Alexandre Grothendieck (1928 -2014) βρίσκονται στοιβαγμένες και ανεκμετάλλευτες σε χάρτινες κούτες σε μία αποθήκη στο Παρίσι. Τα χειρόγραφα, τα οποία ο ερημίτης μαθηματικός έγραφε όσο ζούσε απομονωμένος στη νοτιοδυτική Γαλλία, δεν έχουν ακόμη αποκρυπτογραφηθεί. Το ενδιαφέρον για τη διάσωση και την αποκρυπτογράφησή τους από τα πανεπιστημιακά ιδρύματα και τις βιβλιοθήκες της Γαλλίας είναι, μέχρι στιγμής, ανύπαρκτο. «Πρόκειται για επιστημονικό θησαυρό ή απλώς για παλιά χαρτιά, άχρηστα ακόμη και για ανακύκλωση;» αναρωτιέται, σε πρόσφατο άρθρο του στην εφημερίδα «Le Monde», ο δημοσιογράφος Philippe Douroux. Ο ίδιος επισημαίνει ότι τα χειρόγραφα είναι γραμμένα με μία αρκετά λεπτή και επίπεδη γραφή, ενώ είναι εμφανές ότι ο μαθηματικός τα έχει ταξινομήσει με ιδιαίτερη φροντίδα. Εκτός από την αρίθμηση και την ημερομηνία σε κάθε σελίδα, ο Grothendieck σημειώνει, κάποιες φορές, και τις ώρες εργασίας που αφιέρωσε για να την ολοκληρώσει. Ο σπουδαίος επιστήμονας επηρέασε όσο λίγοι τη μαθηματική σκέψη με τις ρηξικέλευθες έρευνές του στην αλγεβρική γεωμετρία. Το 1966 τιμήθηκε με την ύψιστη μαθηματική διάκριση, το βραβείο Fields, το οποίο δεν παρέλαβε ποτέ, αρνούμενος να ταξιδέψει στη Μόσχα για πολιτικούς λόγους.

Οι «σκοτεινές δυνάμεις» του σύμπαντος κρατούν στο σκοτάδι τους επιστήμονες

Η ανακοίνωση των επιστημόνων προ ημερών, οι οποίοι επιβεβαίωσαν ότι βλέπουν το σύμπαν να επεκτείνεται ταχύτερα του αναμενομένου, με ρυθμό περίπου 9% πιο γρήγορο από ό,τι υπολογίζαμε μέχρι πρότινος, δημιούργησε νέο προβληματισμό στην επιστημονική κοινότητα. Αστρονόμοι, φυσικοί και κοσμολόγοι αντιλαμβάνονται ότι κάτι δεν πάει καλά με τις θεωρίες τους για το πως εξελίσσεται το σύμπαν... συνεπώς απαιτείται μια νέα Φυσική που να μπορεί να το εξηγήσει καλύτερα. Η νέα ανακοίνωση από τον νομπελίστα Αμερικανό καθηγητή φυσικής και αστρονομίας Άνταμ Ρις του Πανεπιστημίου Τζονς Χόπκινς, που επιβεβαιώνει την ταχύτερη διαστολή του σύμπαντος, χωρίς να μπορεί να δοθεί ακόμη μια εξήγηση για το μυστήριο, λειτούργησε ως «καμπανάκι κινδύνου» για τους επιστήμονες. Ο Ρις είχε μοιραστεί το Νόμπελ Φυσικής του 2011 με τους Μπράιαν Σμιτ και Σολ Περλμούτερ ακριβώς επειδή είχαν πρώτοι δείξει στο τέλος της δεκαετίας του 1990 ότι η επέκταση του σύμπαντος όχι μόνο είναι υπαρκτή, αλλά είναι επίσης -για κάποια «σκοτεινή» αιτία- και επιταχυνόμενη. Το σύμπαν μεγαλώνει συνεχώς και ο χώρος ανάμεσα στους γαλαξίες «ξεχειλώνει». Ο ρυθμός επέκτασης του σύμπαντος ονομάζεται «σταθερά του Χαμπλ», επειδή πρώτος ο Αμερικανός αστρονόμος Έντουιν Χαμπλ παρατήρησε το φαινόμενο της συμπαντικής διαστολής το 1929. Ο νέος ακριβέστερος υπολογισμός της σταθεράς από την ομάδα του Ρις έγινε κυρίως με τη βοήθεια παρατηρήσεων από το διαστημικό τηλεσκόπιο Hubble 70 μεταβλητών αστερών στο Μεγάλο Μαγγελανικό Νέφος, ένα γαλαξία δορυφορικό του δικού μας. Τα εν λόγω άστρα (Κηφείδες) αυξομειώνουν τη φωτεινότητά τους με προβλεπόμενους ρυθμούς, πράγμα που τα καθιστά χρήσιμα για τη δημιουργία μιας κλίμακας για τον υπολογισμό των κοσμικών αποστάσεων (η μελέτη του φωτός των εκρήξεων σούπερ-νόβα βοηθά περαιτέρω). Ο ρυθμός επέκτασης του σύμπαντος υπολογίστηκε σε περίπου 74,03 χιλιόμετρα ανά δευτερόλεπτο ανά megaparsec (ένα megaparsec είναι γύρω στα 3,26 εκατομμύρια έτη φωτός). Αυτό σημαίνει ότι για κάθε 3,3 εκατομμύρια έτη φωτός που ένας γαλαξίας είναι μακρύτερα από τη Γη, φαίνεται να απομακρύνεται από εμάς με ταχύτητα 74 χιλιομέτρων ανά δευτερόλεπτο πιο γρήγορα.

Το Πεντάγωνο αλλάζει τα πρωτόκολλα σχετικά με ΑΤΙΑ - Η αναφορά πιλότου F-18 που προβληματίσε

Ανανεώνει το πολεμικό ναυτικό των ΗΠΑ τα πρωτόκολλα που σχετίζονται με τις αναφορές των ΑΤΙΑ, λόγω της αύξησης των μη εξουσιοδοτημένων πτήσεων σε απαγορευμένο εναέριο χώρο, σύμφωνα με την εφημερίδα των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων Stars and Stripes. «Υπήρξε ένας αριθμός αναφορών μη εξουσιοδοτημένων ή αγνώστων αεροσκαφών που μπήκαν σε στρατιωτικές περιοχές και δεσμευμένο εναέριο χώρο τα τελευταία χρόνια» αναφέρει το αμερικανικό ναυτικό. Το φαινόμενο των ΑΤΙΑ τράβηξε την προσοχή του κοινού τα τελευταία χρόνια μετά από βίντεο του υπουργείου Άμυνας που έδειχναν μαχητικά αεροσκάφη του ναυτικού να συναντούν οβάλ αντικείμενα που κινούνταν με μεγάλη ταχύτητα. Η ανακοίνωση του ναυτικού δεν αναφέρεται στα ΑΤΙΑ ούτε σε συγκεκριμένα περιστατικά στο παρελθόν αλλά τονίζει πως Ναυτικό και Αεροπορία «ερευνούν κάθε αναφορά μη εξουσιοδοτημένων και αγνώστου ταυτότητας αεροσκαφών» και λαμβάνουν τέτοια περιστατικά «πολύ σοβαρά υπόψη». Για αυτό τον λόγο το ναυτικό ανανεώνει και επισημοποιεί την διαδικασία με την οποία γίνονται οι αναφορές τέτοιων ύποπτων εισβολών στις αρμόδιες Αρχές. Ανώτατοι αξιωματικοί πληροφοριών και ιπτάμενοι που ανέφεραν τέτοια περιστατικά έχουν ήδη ενημερώσει αρμοδίως μέλη του Κογκρέσου και των επιτελείων.

Ανακάλυψη λίμνης στον Κόλπο του Μεξικού που ίσως διαθέτει ζωή όμοια με άλλους πλανήτες

Ένα από τα πιο παράξενα μέρη στον πλανήτη, μια πισίνα με τεράστια περιεκτικότητα σε αλάτι, κρατά ακόμα καλά κρυμμένα τα μυστικά της, στο βυθό της θάλασσας, κάτω από τον Κόλπο του Μεξικού. Οι ερευνητές την ανακάλυψαν για πρώτη φορά το 2014, χρησιμοποιώντας υποβρύχιο ρομπότ. Σύμφωνα με τη Daily Mail, επιστρέφουν τώρα στο μέρος αυτό με στόχο να σχεδιάσουν τον πρώτο υψηλής ανάλυσης χάρτη της περιοχής και λένε πως μπορεί εκεί να κρύβεται και το κλειδί για τον εντοπισμό ζωής σε άλλους πλανήτες. «Στο τελευταίο σκέλος της έρευνας σε αυτή την περιοχή, στον πυθμένα της θάλασσας, επικεντρωθήκαμε σε μια μεγαλύτερη αλμυρή πισίνα που έχει ονομαστεί «τζακούζι του θανάτου» λόγω της θερμοκρασίας της, που είναι στους 19 βαθμούς, και της υψηλής περιεκτικότητας σε αλάτι. Μπορεί να είναι μοιραία για την πανίδα που ενδεχομένως βρεθεί εκεί καθώς έχουμε παρατηρήσει μεγάλα νεκρά ισόποδα και κάβουρες που έχουν διατηρηθεί κατά μήκος της άκρης της πισίνας αυτής», γράφουν οι ερευνητές στο Oceanography. «Αυτή η πισίνα έχει τη μορφή κρατήρα και υψώθηκε τρία εκατοστά πάνω από τον περιβάλλοντα πυθμένα με το πολύ αλμυρό νερό να ξεχειλίζει από τη μια πλευρά της διαμορφώνοντας έναν θαυματικό «καταρράκτη», προσθέτουν. «Ήταν από τα πιο εντυπωσιακά πράγματα στον βυθό της θάλασσας», δηλώνει ο καθηγητής Erik Cordes που ανακάλυψε το μέρος μαζί με άλλους συναδέλφους του και προχώρησαν στη δημοσίευση στην επιθεώρηση Oceanography.

Ταξίδι στον Χρόνο

Για να θυμούνται οι παλιοί
και να μαθαίνουν οι νέοι

ΌΤΑΝ ΟΙ ΘΑΛΑΜΗΓΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ

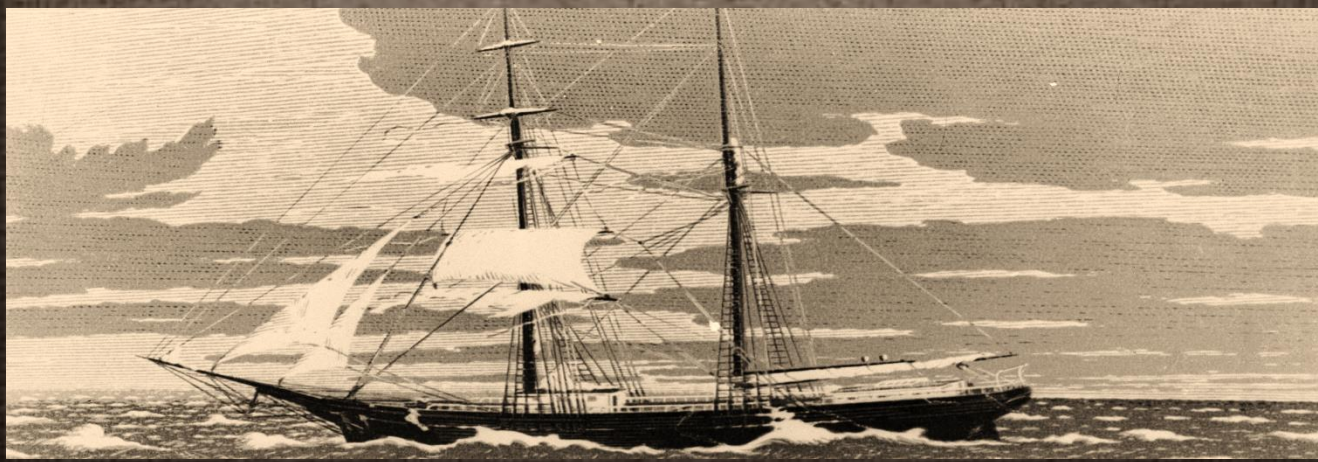
Οι δύο γνωστότερες ζώνες της γήινης επιφάνειας που ανέκαθεν φιλοξενούσαν φοβερές και καταστροφικές δυνάμεις είναι η περιοχή γύρω από τα νησιά Αζόρες και η περιοχή γύρω από τις Μπαχάμες. Η δεύτερη κατάντησε να πάρει και την γνωστή σε όλους μας ονομασία «Τρίγωνο του Διαβόλου», αν και η λέξη τρίγωνο είναι παραπλανητική, αφού η εν λόγω περιοχή είναι κατά προσέγγιση οβάλ. Είναι η διασημότερη θαλάσσια περιοχή μυστηριωδών εξαφανίσεων πλοίων και αεροπλάνων και ποικίλων άλλων φαινομένων που σχετίζονται με ηλεκτρομαγνητικές, βαρυτικές και χωροχρονικές ανωμαλίες.

«ΜΑΙΡΗ –ΣΕΛΕΣΤ», ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τον Νοέμβριο του 1872, το μπριγκαντίνι Μαίρη Σελέστ (αγγλ. Mary Celeste) (συχνά εσφαλμένα αναφερόμενο και ως Μαρί Σελέστ) έφυγε από τη Νέα Υόρκη με προορισμό τη Γένοβα. Δώδεκα άντρες αποτελούσαν το πλήρωμα του. Στις 2 Δεκεμβρίου, το μικρό σκάφος φάνηκε στα ανοιχτά της Ευρώπης, χωρίς να παρατηρηθεί κάτι το ύποπτο στη συμπεριφορά του. Στις 4 Δεκεμβρίου διασταυρώθηκε με το αγγλικό σκάφος Ντέι Γκράσια. Ο κυβερνήτης του τελευταίου παρατήρησε πως τα πανιά της Μαίρη Σελέστ ήταν ορθάνοιχτα και λειτουργούσαν με όλους τους κανόνες της ναυτικής τέχνης, ωστόσο τον παραξένεψε το γεγονός πως δεν ανταπέδωσε τον τυπικό χαιρετισμό του. Το φαινόμενο του έκανε εντύπωση. Σκέφτηκε ότι πιθανότατα να υπήρχε κάποιο πρόβλημα στη Μαίρη Σελέστ κι έτσι την πλησίασε προσεχτικά, πρόθυμος να προσφέρει τη βοήθεια του. Κατάπληκτος, ο ίδιος και οι ναύτες του, παρατήρησαν πως στο κατάστρωμα της Μαίρη Σελέστ δεν φαινόταν ψυχή. Δεν υπήρχε κανείς που να κρατάει το τιμόνι ή να ρυθμίζει τα πανιά. Ένας από τους ναύτες πέταξε το αστείο: «Να λουπόν ένα πλοίο φάντασμα». Ο βρετανός πλοίαρχος εντυπωσιάστηκε από το αίνιγμα, κατέβασε μια βάρκα και την έστειλε στη Μαίρη Σελέστ. Οι ναυτικοί διαπίστωσαν πως πάνω στο σκάφος δεν υπήρχε ίχνος ανθρώπου. Το πιο παράξενο απ' όλα ήταν πως, πέρα από τη βαριά ατμόσφαιρα της απόλυτης σιωπής, τίποτα δεν έμοιαζε παράξενο πάνω στο αινιγματικό σκάφος. Όλα ήταν στη θέση τους. Τα πανιά λειτουργούσαν, τα σκοινιά ήταν τακτοποιημένα και το τραπέζι στρωμένο για πρόγευμα. Η ναυαγοσωστική βάρκα βρισκόταν στη θέση της. Τα σωσίβια και όλα τα σχετικά εξαρτήματα επίσης. Υπήρχε και απλωμένη μπουγάδα που στέγνωνε στον ήλιο. Οι βρετανοί ναύτες έψαξαν παντού. Δεν βρέθηκε κανείς από το πλήρωμα! Ήταν πρώτη φορά που παρουσιάστηκε ένα τέτοιο φαινόμενο στα επίσημα ναυτικά χρονικά. Ένα φαινόμενο εντελώς αδικαιολόγητο. Βέβαια, ο καιρός αυτή την εποχή δεν είναι ιδανικός. Συχνά στην περιοχή των Αζορών ξεσπούν χειμωνιάτικες θύελλες. Ωστόσο, ένα γεροφτιαγμένο σκάφος με δύο κατάρτια, όπως η Μαίρη Σελέστ, και με δώδεκα ικανούς ναύτες πλήρωμα, μπορούσε να αντιμετωπίσει κάθε δυσκολία. Το μόνο ζωντανό πλάσμα που βρέθηκε πάνω στο πλοίο φάντασμα ήταν ένα μαύρο γατί. Οι βρετανοί ναύτες εντυπωσιάστηκαν από το γεγονός. Το ζώο έμοιαζε ήρεμο και φιλικό. Στη θάλασσα υπάρχει μια παράδοση που λέει ότι σε περίπτωση εγκατάλειψης του σκάφους, τα ζώα συνοδεύουν το πλήρωμα. Οι ναύτες τα αγαπούν, τα έχουν σαν συντρόφους τους και ποτέ δεν τα αφήνουν στην τύχη τους. Και όμως, το γατί ήταν ο μοναδικός επιβάτης της Μαίρη Σελέστ.

Δεν υπήρχε καμία λογική εξήγηση για το αίνιγμα της Μαίρη Σελέστ. Αν το πλήρωμα είχε αναγκαστεί να εγκαταλείψει το σκάφος θα είχε επιβιβαστεί στην ναυαγοσωστική βάρκα. Αν είχαν δεχτεί επίθεση θα υπήρχαν ίχνη πάλης, αν το πλοίο είχε πέσει σε μια θύελλα θα υπήρχαν ζημιές στα πανιά, τα σκοινιά και τα όργανα του σκάφους... Τελικά οι βρετανοί ναυτικοί ανακάλυψαν κάτι. Κάτι που τους προβλημάτισε ακόμα περισσότερο. Στην τελευταία σελίδα του ημερολογίου του σκάφους ο κυβερνήτης της Μαίρη Σελέστ είχε σημειώσει τις τυπικές ναυτικές φράσεις για τον καλό καιρό, την ήρεμη θάλασσα, την απόλυτα σωστή συμπεριφορά του σκάφους. Μόνο στο τέλος υπήρχε μία αινιγματική φράση: «Μας συμβαίνει κάτι παράξενο...».

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

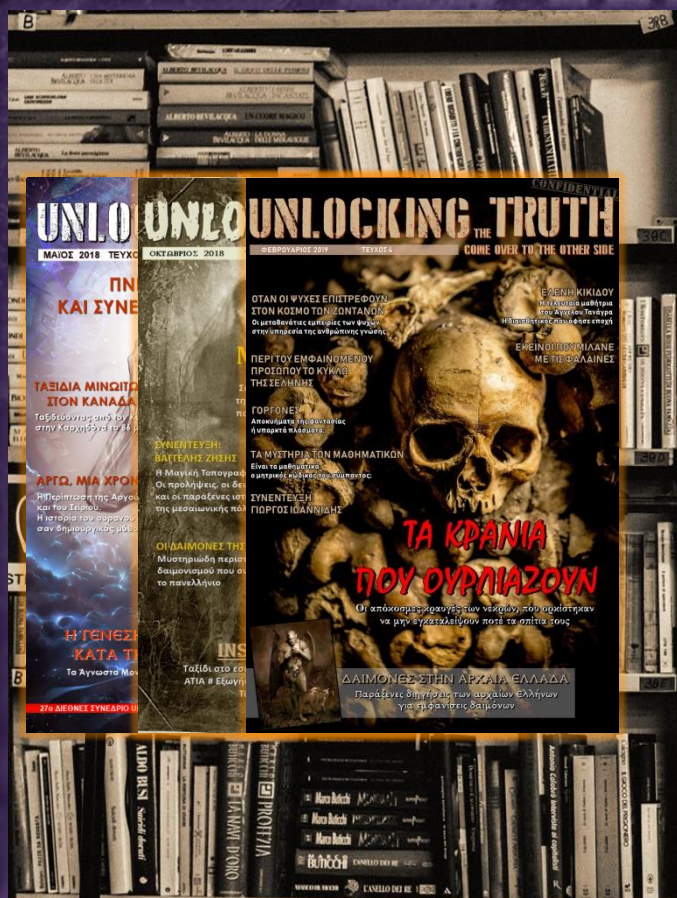
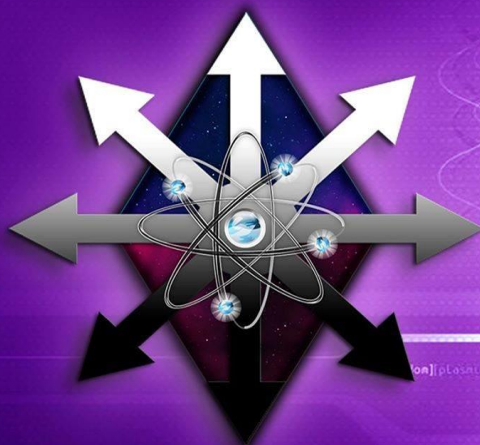
Υπάρχουν μερικά ιστορικά μυστήρια που δεν μπορούν ποτέ να λυθούν. Μερικές φορές αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι το σχετικό ανασκαφικό υλικό έχει χαθεί ή έχει καταστραφεί ένας αρχαιολογικός χώρος. Άλλες φορές, επειδή οι νέες αποδείξεις είναι απίθανο να παρουσιάσουν ή τα επιζώντα στοιχεία είναι πολύ ασαφή για να οδηγήσουν τους μελετητές σε μια συναίνεση. Η έλλειψη απαντήσεων όμως, κάνει αυτά τα αινίγματα πιο ενδιαφέροντα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑ

Στα 1960, οι σοβιετικοί επιστήμονες Τ. Γκ. Γκριτσάι και Ι.Ζ. Γιάτσκο ανακάλυψαν σε μια σπηλιά, κοντά στην Οδησσό, οστά ζώων κομμένα με τόσο τέλειο τρόπο, ώστε μόνον κάποιο μεταλλικό όργανο κοπής θα μπορούσε να προσφέρει το ίδιο αποτέλεσμα. Κοντά στο Ντόρτσεστερ της Μασαχουσέτης (Η.Π.Α.), βρέθηκε ένα μεταλλικό βάζο, διακοσμημένο με λουλούδια από φύλλα αργύρου. Το βάζο δεν έπαθε το παραμικρό παρόλο που χρησιμοποιήθηκε δυναμίτης για να ανοιχτεί η κρύπτη που το φιλοξενούσε. Οι επιστήμονες δεν μπόρεσαν να διαπιστώσουν από τι είδους μέταλλο ήταν φτιαγμένο το βάζο. Σ' ένα αργυρωρυχείο, που εκμεταλλεύονταν οι Ισπανοί τον 16ο αιώνα, βρέθηκε ένας μεταλλικός κύλινδρος, συμπαγής και μυτερός, μήκους 18 εκατοστών. Η σχετική έρευνα που πραγματοποιήθηκε από επιστήμονες απέδειξε πως το αντικείμενο αυτό είχε ηλικία τουλάχιστον μερικών χιλιάδων χρόνων. Ο Μ. Λάουφερ (προϊστορία της αεροπορίας), μας πληροφορεί πως ο αυτοκράτορας Τσιν Σι (γύρω στα 250 π.Χ.) είχε στη διάθεση του ένα «μαγικό καθρέπτη», που του επέτρεπε να βλέπει μέσα από τις σάρκες των ανθρώπων, όπως ακριβώς σήμερα η ακτινογραφία. Κοντά στο Σαιντ Λουίς του Μισσούρι (ΗΠΑ) βρέθηκαν κρανία Ινδιάνων που ζούσαν εκεί γύρω στο 1200 π.Χ.. Οι αρχαιολόγοι παρατήρησαν κατάπληκτοι πως ορισμένα δόντια ήταν «σφραγισμένα» με ένα είδος τσιμέντου. Η καθηγήτρια Λούσιλ Χόμυ και ο οδοντογιατρός Ρίτσαρντ Κόριστερ, του Ινστιτούτου Σμιθσόνιαν της Ουάσινγκτον, έκαναν μια ειδική μελέτη σχετικά με τις οδοντιατρικές παθήσεις των σκελετών αρχαίων Αιγυπτίων και διαπίστωσαν πως τα ποσοστά των σοβαρών αλλοιώσεων ήταν 90% στις πιο πρόσφατες περιόδους (18η δυναστεία) και μόνον 3% στις παλαιότερες εποχές (6η έως 12η δυναστεία). Πράγμα που σημαίνει ότι οι Αιγύπτιοι των παλαιότερων εποχών, καθώς και οι Ινδιάνοι του Μισσούρι, διέθεταν γνώσεις σχετικά με την οδοντιατρική που τις αγνοούσαμε μέχρι και πριν λίγες δεκαετίες.

Brain Change

Update your mind
with Brain-Change Software
www.brainchange.gr

Θέλεις να αποκτήσεις δωρεάν ένα τεύχος του ηλεκτρονικού μας περιοδικού για τον υπολογιστή σου, ή να εκτυπώσεις τα τεύχη μας ώστε να τα φυλάξεις στην βιβλιοθήκη σου και να τα «ανακαλέσεις» όταν θα σου χρειαστεί για οποιονδήποτε λόγο;

Στείλε μας ένα μήνυμα στο email του περιοδικού με τον αριθμό του τεύχους ή των τευχών που επιθυμείς και αμέσως θα σου αποσταλεί στο ηλεκτρονικό σου ταχυδρομείο.

Email:
UtTmagazine2017@gmail.com

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΟΡΥΦΟΡΩΝ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

Όταν οι ερωμένες γίνονται φεγγάρια

Γράφει ο Χαρίτων Τομπουλίδης
Αστρονόμος/Αστροφυσικός

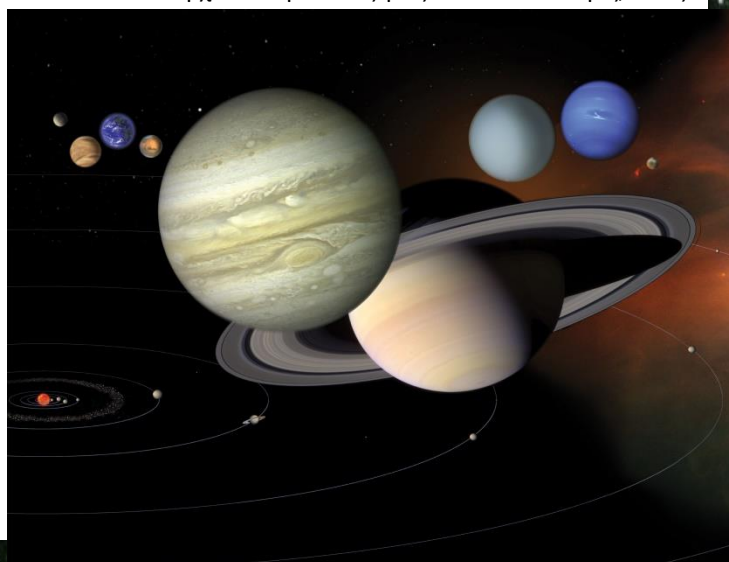
Ξέρει κανείς ή, καμία, ποια είναι η Ισινόη; Ή η
Ιμάλια; Ή η Χαλδήνη; Μόνο οι πόρωμένοι με
την αστρονομία θα έλεγαν ότι είναι φεγγάρια του
Δία. Καλά. Είναι φεγγάρια του Δία, αλλά τα
ονόματά τους δε μοιάζουν λίγο αρχαιοελληνικά;
Μήπως έχουν παλαιότερη ιστορία;

Όλα ξεκίνησαν μια κρύα ημέρα, με διακοπή νερού στην πόλη μας και κρύο. Τι κάνεις τότε; Ξαπλώνεις στο κρεβάτι και διαβάζεις για το έργο του Γαλιλέο Γαλιλέι. Ήταν ο πρώτος που με το τηλεσκόπιο του, το 1609, είδε για πρώτη φορά τέσσερα αστεράκια να περιφέρονται γύρω από τον Δία. Τέσσερεις δορυφόρους. Και ενώ ήθελε να τους ονομάσει «Μεδίκεια Άστρα», τιμώντας το όνομα του «εργοδότη» του Κόζιμο Β΄ των Μεδίκων, επικράτησαν τελικά τα ονόματα Ιώ, Ευρώπη, Γανυμήδης και Καλλιστώ, που τα έδωσε ο Γερμανός αστρονόμος Σύμων Μάγιερ, το 1614. Δεν θα χαίρονταν καθόλου ο Γαλιλέο Γαλιλέι, αν ήξερε ότι τα ονόματα αυτά ήταν ονόματα ερωμένων του Δία που τελικά επικράτησαν!!! Και όχι μόνο αυτό, αλλά τελικά, πολλές από τις ερωμένες του Δία θα γίνονταν φεγγάρια του!!! Ο Δίας μέχρι σήμερα έχει 79 φεγγάρια από τα οποία τα 51 έχουν «βαπτισθεί». Έχουν πάρει όνομα από την Παγκόσμια Αστρονομική Ένωση. Και από αυτά τα ονόματα, που όλα είναι ηρωίδες της ελληνικής μυθολογίας (με εξαίρεση μόνο τον οίνοχοο των θεών Γανυμήδη), παραπάνω από τις μισές, ήταν ερωμένες του Δία. Τα 27, από τα 51 φεγγάρια, πέρασαν από το κρεβάτι του Δία. Ή τέλος πάντων, ο Δίας έκανε έρωτα μαζί τους και απέκτησε και παιδιά μαζί τους. Και αυτά τα τίμησε η Αστρονομική Ένωση. Και ειδικά τις κόρες!!! Οι δεκαπέντε κόρες του Δία, έγιναν κι αυτές φεγγάρια του Δία. Βέβαια οι κόρες αυτές δεν ήταν της Ήρας. Κι αυτή ήταν ερωμένη του στην αρχή, αλλά ήταν πιο καπάτσα από τις άλλες, και έγινε η επίσημη γυναίκα του. Και παρθένος, παρ' ότι είχαν κάνει έρωτα στην αρχή. Σας θυμίζει τίποτε αυτό; Δεν κατέληξε όμως στον ουράνιο χώρο του Δία. Ενώ οι: Ιώ, Ευρώπη, Καλλιστώ, Ισονόη, Δία, Λυσιθέα, Ιμαλία, Θήβη, Αδράστεια, Θεμιστώ, Λήδα, Μεγακλείτη, Αυτονόη, Καλλιρρόη, Καλύκη, Ευάνθη, Θυώνη, Αρπαλύκη, Ερμίππη, Ανάγκη, Αίτην, Ταυγέτη, Χαλδήνη, Ερινόμη, Κάρμη, Ευρυδόμη, Ελάρα, που έχουν ωραία ονόματα, όμορφων γυναικών κοσμούν σήμερα την ακολουθία που πλανήτη Δία σαν ονόματα δορυφόρων του. Στην ελληνική μυθολογία ήταν οι ερωμένες του. Και οι: Ευπορία, Ορθωσία, Σπονδή, Καλή, Κόρη, Πασιθέα, Ηγεμόνη, Θελξινόη, Αρχή, Καλλιχόρη, Καρπώ, Ευκελάδη, Κυλλήνη, Αδράστεια, Έρση είναι χαριτωμένα ονόματα από τις κόρες του Δία έγιναν φεγγάρια του. Μένει στο τέλος η Σινώπη, που έμεινε μόνη της σε όλη της τη ζωή στο μέρος όπου σήμερα είναι η πόλη Σινώπη, στον Εύξεινο Πόντο. Είναι η μόνη γυναίκα που δεν μπόρεσε ούτε ο Δίας, ούτε κανένας άλλος άνδρας να την πλησιάσει και σαν παρθένος έζησε όλη της τη ζωή. Αν προσθέσουμε τώρα και τις άλλες συζύγους και τροφούς του Δία, συμπληρώνεται όλο το παλάτι του Δία, που τόσο όμορφα κοσμεί εδώ και 4,6 δισεκατομμύρια χρόνια τον ουράνιο θόλο.

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ.

Ο Κρόνος είναι ο πιο μακρινός πλανήτης που φαίνεται με γυμνό μάτι. Είναι χαμένος μέσα στα σκοτάδια και τα

κρύα του ηλιακού μας συστήματος, με θερμοκρασίες κάτω από -140 βαθμούς. Ενώ ο ίδιος είναι τόσο ελαφρύς, που αν τον ρίχναμε σε μια μεγάλη θάλασσα θα επέπλεε σαν καραβάκι, τα φεγγάρια του είναι γίγαντες και τέρατα που τον συνοδεύουν. Τόσους πολλούς όμως γίγαντες και τέρατα δεν είχε η ελληνική μυθολογία και έτσι στα ονόματα τους προστεθήκαν και θεοί, γίγαντες ή τέρατα από τους βόρειους λαούς που είναι μαθημένοι στα κρύα. Έτσι υπάρχουν ονόματα από Σκανδιναβική, Εσκιμώικη και Κέλτικη μυθολογία. Είναι ο μόνος πλανήτης που «ανακατεύει» πολλές μυθολογίες στα ονόματα των φεγγαριών του. Ας τα δούμε όμως αναλυτικά. Ο Κρόνος μέχρι στιγμής έχει 62 φεγγάρια και αβάφτιστα ακόμη παραμένουν 9 από αυτά. Τα άλλα 53 έχουν πάρει τα ονόματά τους από την IAU (Διεθνή Αστρονομική Ένωση). Τα 23 είναι από την ελληνική μυθολογία, τα 21 από τη σκανδιναβική μυθολογία, από τη μυθολογία των Εσκιμώων Ινουίτ είναι 5. Τέσσερα είναι Κέλτικα. Ας παρουσιάσουμε αυτούς τους συντρόφους του Κρόνου. Ο μεγαλύτερος απ' όλους είναι ο Τιτάνας, αντιπρόσωπος όλων των τιτάνων, αδερφών του Κρόνου. Υπάρχουν οι τιτάνες Εγγέλαδος, ένας γίγας τιτάνας, ο δυνατός Άτλας, που κρατάει όλο τον ουρανό στους ώμους του, ο Υπερίων και ο Ιαπετός. Δεν θα μπορούσε να λείπει ο μεγάλος τιτάνας Προμηθέας και ο αδερφός του Επιμηθέας με τη γυναίκα του Πανδώρα. Υπάρχει ο γίγαντας γιος της Γαίας, Μίμας και ο εκατοντάχειρας Αιγαίω. Υπάρχουν και δυο θεοί. Ο Παν και ο μοναδικός της ρωμαϊκής μυθολογίας, ο Ιανός. Ο Πάν έχει τον αδερφό του Δάφνη, μαζί, γιο του Ερμή. Υπάρχει και ο γιος του Δία, ο Πολυδεύκης, από τους Διδύμους. Εκεί στα μακρινά τα κρύα χρειάζεται και η γυναικεία συντροφιά. Έτσι εκτός από την Πανδώρα υπάρχουν οι τιτανίδες Ρέα, Φοίβη, Τελεστώ, Τυθίς, και Διώνη, που ήταν αδερφή του Κρόνου. Υπάρχουν και τρεις από τις Αλκυονίδες νύμφες: η Μεθώνη, η Ανθή και η Παλλήνη. Υπάρχει τέλος και η ωραία και μοναχική νύμφη Καλυψώ, και η ωραία Ελένη, εγγονή του Κρόνου. Αυτό είναι όλο το ελληνορωμαϊκό πάνθεο στα φεγγάρια του Κρόνου. Από τη μυθολογία των Ινουίτ υπάρχουν οι γίγαντες της μυθολογίας τους, Σίαρνακ, Κίβιουκ, Ίτζρακ, και Παάλιακ και ο θεός της Σελήνης Τάρκεκ. Από τη μυθολογία των Κελτών υπάρχουν ο γνωστός μας από τον Αστερίξ, θεός

της ενότητας ο Τουτάτης, αλλά εδώ με το κέλτικο του όνομα Αλμπιόριξ, η μικρή θεότητα που παρουσιάζονταν με μορφή ταύρου, γι' αυτό και το όνομα Τάρβος και ο γίγαντας Ερριάπους. Υπάρχει τέλος και στο όνομα της θεάς της γονιμότητας Μπέμπιν, η Μπέμπιον, ανάμεσα στα φεγγάρια του Κρόνου. Λογικό είναι να έχουμε και πολλούς γίγαντες της σκανδιναβικής μυθολογίας εκεί μακριά στα πέρατα του Κρόνου. Με πρώτο τον ιδρυτή της φυλής των παγωμένων γιγάντων, τον Ύμιρ και μετά τον Θρυμρ (Thrymr). Υπάρχει ο γίγαντας Φόρνγιουτ(Fornjot) και τα παιδιά του: Κάρι (Kári), Λόγκι (Logi), που κυριαρχούσε στη φωτιά, κάτι σαν τον Προμηθέα μας και Έγκιρ(Ægir), αντίστοιχου του Ποσειδώνα, κυρίαρχου της θάλασσας. Ένας ακόμη γίγαντας κυρίαρχος κι αυτός της φωτιάς και πιο τρομερός, είναι και ο Σούρτουρ(Surtr). Μετά είναι οι γίγαντες: Σούτπουγκρ(Suttungr), Φαρμπαουτί (Farbauti), Νάρβι (Narvi), Γκρέιπ (Greip),Χυρρόκκιν (Hyrrökkinn) και ο Μπέργκελμιρ (Bergelmir), αντίστοιχου του δικού μας Επιμηθέα, ή αν θέλετε του Νώε, που επέζησε με τη γυναίκα του του Κατακλυσμού. Υπάρχουν και γίγαντες λύκοι. Ο Φένριρ(Fenrir) με τα παιδιά του Χάτε(Hate) και Σελ(Sköll). Δεν λείπουν και γυναίκες γίγαντες. Η Μπέστλα (Bestla), μάνα του μεγάλου Ούντεν(Odin), του μεγαλύτερου θεού της Σκανδιναβικής μυθολογίας που έγινε ο Γερμανός Βόταν(Wotan), η Σκάθι (Skathi) και η Γαρνσάξα(Jarnsaxa). Στα φεγγάρια του Κρόνου υπάρχει και ένας θεός από την σκανδιναβική μυθολογία. Ο Μουντιλφάρι (Mundilfari), πατέρας της θεάς του ήλιου, Σουλ, γιατί ο ήλιος στη σκανδιναβική μυθολογία είναι θηλυκός, και του θεού του φεγγαριού Μάνι

ΣΑΙΞΠΗΡ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Γνωρίζετε ότι οι ήρωες και οι ηρωίδες του Σαίξπηρ δίνουν παραστάσεις κάθε βράδυ στον ουράνιο θόλο; Δίνουν στην Σκηνή του πλανήτη Ουρανού. Ποιος όμως τους βλέπει; Οι «μεγάλοι» πρωταγωνιστές φαίνονται με μεγάλα τηλεσκόπια, αλλά τους μικρούς πρέπει κανείς να πιάσει πρώτο τραπέζι ή τις πρώτες θέσεις της πλατείας για να τους δει. Αυτοί όμως δεν το βάζουν κάτω και συνεχίζουν να παίζουν στη Σκηνή και χωρίς θεατές. Εδώ και σχεδόν 4,5 δισεκατομμύρια χρόνια. Ο Ουρανός μέχρι στιγμής έχει 27 φεγγάρια. Είκοσι πέντε είναι ήρωες του Σαίξπηρ και δύο του Αλεξάντερ Πόουπ. Οι δύο του Πόουπ

είναι από το έργο του «Η απαγωγή της μπούκλας». Είναι το «μελαγχολικό πνεύμα» του έργου, ο νάνος Ουμβριέλ (Umbriel) και η Μπελίντα, που ο θαυμαστής της της κόβει μια μπούκλα και την κρύβει. Λέτε αυτήν να ψάχνει ακόμη η ηρωίδα στην άκρη του ηλιακού μας συστήματος; Τα άλλα 25 φεγγάρια του Ουρανού είναι ήρωες του Σαίξπηρ. Οι περισσότεροι (10) από την «Τρικυμία». Υπάρχουν ο λόρδος Φρανσίσκο, ο «δαίμονας» ιθαγενής Κάλιμπαν και η μάγισσα μητέρα του, Σύκοραξ. Δε θα μπορούσε να λείπει και ο καλός μάγος Πρόσπερο, με την κόρη του Μιράντα και τον πιστό του «δαίμονα» Άριελ. Υπάρχει ο θεός Σέτεβο και ο γιος του βασιλιά Αλόνσο της Νάπολης, Φερδινάνδος (Ferdinand). Υπάρχει ένας γελωτοποιός, ο Τρινκούλο και ένας μεθυσμένος μπάτλερ, ο Στεφάνο. Τρία φεγγάρια είναι από «Το Όνειρο Θερινής Νυκτός». Ο βασιλιάς των Ξωτικών Όμπερον, η βασίλισσα Τιτάνια και ο σκανδαλιάρης Πακ (Puck). Τα άλλα φεγγάρια είναι ήρωες από πολλά έργα του Σαίξπηρ. Από τον «Άμλετ» υπάρχει κόρη του βασιλικού συμβούλου, Πολώνιου, η Οφηλία. Υπάρχει η μικρότερη κόρη του βασιλιά Ληρ, η Κορδήλια και κόρη του Κάλχα Χρυσήδα, από το έργο «Τρωίλος και Χρυσήδα». Η Μπιάνκα, από «Το Ημέρωμα της Στρίγγλας» (γνωστό και ως «Η Στρίγγλα που έγινε Αρνάκι»). Υπάρχει η γυναίκα του Οθέλου, Δεισδαιμόνα και δε θα μπορούσε να λείπει από την Σκηνή και η Ιουλιέτα και μία νεραϊδοβασίλισσα από το ίδιο έργο, η Μαμπ. Από τον «Έμπορο της Βενετίας» υπάρχει η Πόρσια. Η Ροζαλίτα από το «Όπως σας αρέσει». Ο Κιούπιντ(Cupid) από τον «Τίμωνα τον Αθηναίο» και η Περδίτα, κόρη του βασιλιά Λεόντιου της Σικελίας, από το έργο «Χειμωνιάτικο Παραμύθι». Υπάρχει στο τέλος και μια Μαργαρίτα, όχι η βασίλισσα της Αγγλίας, αλλά μια υπηρέτρια στο έργο του Σαίξπηρ «Πολύ κακό για το τίποτα». Τώρα, αν φτάσατε ως εδώ, σημαίνει ότι δεν ήταν μια φασαρία για το τίποτα. Ότι δεν χάσατε το χρόνο σας για το τίποτα, αλλά συμμετείχατε κι εσείς, έστω νοερά, στο θίασο των ηρώων του Σαίξπηρ, που δίνουν κάθε βράδυ την παράστασή τους στη σκηνή του θεάτρου «Ουρανός», που με ευνοϊκές συνθήκες, θα σας πάρει 8,5 χρόνια για να τους επισκεφτείτε και να απολαύσετε τις παραστάσεις τους.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ, Η ΛΑΡΙΣΣΑ, Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΙ Η ΝΥΧΤΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΙΟ ΘΟΛΟ.

Ο Δίας ήταν ο άρχοντας του πάνω κόσμου. Ο Πλούτων, ο αδερφός του ήταν ο άρχοντας του Κάτω Κόσμου. Ο ΠΛΟΥΤΩΝ, μέχρι στιγμής έχει πέντε δορυφόρους και όλοι συνδέονται με τον Κάτω Κόσμο. Έτσι τα φεγγάρια του Πλούτωνα ονομάζονται: Χάρων, Ύδρα, Νύχτα, Κέρβερος και Στύγα!!! Φοβερά και τρομερά ονόματα. Ο Χάρων, ήταν ο βαρκάρης που περνά τις ψυχές στον Κάτω Κόσμο. Η Ύδρα, το τέρας με τα πολλά κεφάλια, η Λερναία Ύδρα. Η Νύχτα (Νυξ), η θεότητα του απόλυτου σκοταδιού. Ο Κέρβερος, ο τρομερός σκύλος με τα τρία κεφάλια που φύλαγε την πύλη του Άδη. Και η Στύγα (Στυξ), το ποτάμι

που διέσχιζαν οι νεκροί για να φτάσουν στον Κάτω Κόσμο. Ο άλλος τους αδερφός, ο ΠΟΣΕΙΔΩΝ, πήρε τη θάλασσα. Αυτός πόσους και ποιους έχει σαν ακολούθους στον ουράνιο θόλο; Δεκατέσσερις ακολούθους βρήκαμε μέχρι τώρα και μόνο έναν αφήσαμε αβάφτιστο. Οι άλλοι δεκατρείς είναι θεότητες της θάλασσας, γυναίκες, με εξαίρεση, τον Τρίτωνα και τον Πρωτέα. Ο Τρίτων ήταν θαλάσσια θεότητα, γιος του Ποσειδώνα, ενώ για τον Πρωτέα υπάρχουν πολλοί μύθοι. Ήταν πάντως, όπως το λέει και το όνομα του, πρωτογενής θαλάσσιος δαίμονας, βασιλιάς, με μαντικές ικανότητες και ικανός να αλλάζει συνέχεια μορφές. Σύμφωνα όμως με τον Όμηρο, ήταν υποτακτικός του Ποσειδώνα. Όπως και στον ουράνιο θόλο. Οι άλλοι έντεκα ακόλουθοι του Ποσειδώνα είναι γυναικείες θεότητες των υδάτων. Οι πιο γνωστές ήταν οι Νηρηίδες. Πενήντα έως εκατό νύμφες, που προσωποποιούσαν τις καταστάσεις και τα χαρακτηριστικά της θάλασσας, συνήθως φιλικές με τους ανθρώπους. Κόρες του Νηρέα και της Δωρίδας. Απ' αυτές, συνοδεύουν τον Ποσειδώνα στον ουρανό, σαν φεγγάρια του, επτά, οι: Νηρηίδα(γενικό όνομα), Γαλάτεια, Αλιμήδη, Σαώ, Λαομέδεια, Νησώ και Ψαμάθη. Παρέα έχουν και μια αντιπρόσωπο των νυμφών του γλυκού νερού, την Ναϊάδα. Ο Ποσειδώνας έχει και μια κόρη του μαζί. Την Δέσποινα. Και μια ερωμένη. Την Λάρισσα. Για τελευταίο δορυφόρο άφησα και αυτήν στην οποία κυβερνούσε ο Ποσειδώνας. Τη Θάλασσα. Θεότητα πρωταρχική, ίσως κόρη της Γαίας, ίσως κόρη του Αιθέρα και Ημέρας. Όπως και να έχει το πράγμα σήμερα το όνομα της Θάλασσας, συνοδεύει τον χορό του Ποσειδώνα γύρω από τον κυρίαρχο Ήλιο.

Ο ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΜΟΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ.

Όταν ο θεός του πολέμου βρίσκεται στον ουρανό, δεν μπορεί και τα επακόλουθά του να μην βρίσκονται παρέα μ' αυτόν στον ουρανό: Ο φόβος και ο τρόμος. Έτσι τα δύο μικρά φεγγάρια που συνοδεύουν τον πλανήτη Άρη, λέ-

γονται Φόβος και Δείμος, φόβος και τρόμος δηλαδή. Ο Φόβος και ο Δείμος ήταν παιδιά του Άρη και της Αφροδίτης και τον συνόδευαν τακτικά εκεί που πήγαινε και αναφέρονται ακόμη και στην Ιλιάδα του Ομήρου.

ΤΟ ΦΩΣ, ΤΟ ΣΕΛΑΣ, ΜΑΣ ΣΥΝΟΔΕΥΕΙ.

Για τη Σελήνη δε θα γράψουμε πολλά, γιατί θα ήθελε τόμους. Η Σελήνη είναι ο δορυφόρος της Γης. Κανένα άλλο ίσως ουράνιο σώμα δεν έχει πολυτραγουδηθεί και υμνηθεί όσο το φεγγάρι. Θεοποιήθηκε από όλους τους λαούς για πολλούς λόγους αλλά κυρίως για υπαρξιακούς. Ήταν από την αρχή της ιστορίας μας η χρονοποιός μας. Ας μην ξεχνάμε ότι τα ημερολόγια μας όλα σχεδόν ήταν σεληνιακά και κατάλοιπό τους είναι η λέξη «μήνας» που προέρχεται από το όνομα της Σελήνης που ήταν Μήνις. Αλλά και σαν σύζυγος του Ήλιου κατείχε και το όνομα Νεαίρα, δηλαδή το νέο φεγγάρι, και οι κόρες τους, σύμφωνα με την Οδύσσεια, φύλαγαν τις τριακόσιες πενήντα αγελάδες του Ήλιου που αντιστοιχούσαν στις ημέρες των δώδεκα σεληνιακών μηνών ενός ατελούς σεληνιακού έτους. Επειδή η Σελήνη ήταν βασικό στοιχείο για την ύπαρξη του ανθρώπου με το σέλας της – το φως – (από όπου και η λέξη Σελήνη), σε πολλούς λαούς ήταν αρσενικό και θηλυκό στοιχείο συγχρόνως. Αλλά και ο Πλάτων στο «Συμπόσιό» του την αναφέρει ως «η Σελήνη αμφοτέρων μετέχει», δηλαδή, αρσενική και θηλυκή, ιδέα που και οι ορφικοί συμμερίζονταν που την χαρακτήριζαν και μητέρα του χρόνου. Στην ελληνική μυθολογία (Θεογονία Ησιόδου) η Σελήνη ήταν κόρη του Τιτάνα Υπερίωνα και της Τιτανίδας Θείας. Ήταν αδερφή της Ηούς(Αυγής) και του Ήλιου, που την φώτιζε πάντα για να δείξει την αδερφική του αγάπη. Πάντα ήταν Πραιώνια, πρόκοσμη, προκατακλυσμαία, νύμφη ωραία....., λατρεία υψωμένων καρδιών και τραχήλων... Έκλαγη, θεία, γλυκιά και καλή, φωτισμένη, σαν μετέωρο θέλγητρο,ερώτων ακόνι...όπως γράφει και ο ποιητής μας Φιλύρας.

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

ΚΑΙ Η ΧΩΡΟΧΡΟΝΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΠΕΡΙΚΟΝΕΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Ο ρόλος των Αμερικανικών βάσεων στη Νέα Μάκρη και το Κάτω Σούλι

Γράφει ο συγγραφέας/ερευνητής Σπύρος Ασλάνης
spirosaslanis@yahoo.gr & spirosaslanis@gmail.com

Είναι δυνατόν πειράματα με τον χωροχρόνο να έχουν επηρεάσει την Ιστορία μας;

Μπορεί το περιβόητο πείραμα της Φιλαδέλφειας, που ξεκίνησε το 1943 στην Αμερική, να ολοκληρώθηκε τη δεκαετία του 1980 στην Ελλάδα;

Πως εμπλέκονται το πείραμα της Φιλαδέλφειας και η δραστηριότητα των Αμερικανικών Βάσεων της Ελλάδας, με τη μάχη του Μαραθώνα και τη ναυμαχία της Σαλαμίνας;

Μια πρωτοποριακή έρευνα που μόνο στη σύγχρονη εποχή της κβαντικής σκέψης θα μπορούσε να διατυπωθεί.

Το θέμα «Μάχη Μαραθώνα».

Σε πολύ κόσμο που διαβάσει την Ελληνική ιστορία, αλλά και την παγκόσμια, του γεννώνται διάφορα ερωτήματα. Τα ερωτήματα που του γεννώνται έχουν σχέση με τον τρόπο που ο αναγνώστης προσεγγίζει αυτά τα θέματα. Πολλά από τα θέματα που περιγράφουν οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς χρήζουν κάποιων εξηγήσεων. Τα θέματα αυτά μπορούν να εξηγηθούν με ένα συμβατικό και ρομαντικό τρόπο, μπορούν όμως να εξηγηθούν και με ένα πιο επιστημονικό τρόπο. Τον τρόπο τον επιλέγει ο καθένας σύμφωνα με τις πεποιθήσεις και τα πιστεύω του, τα όποια βρίσκονται στην διακριτική του ευχέρεια. Ένα από την πληθώρα των θεμάτων του αρχαίου κόσμου είναι και η πολύ γνωστή, «Μάχη του Μαραθώνα». Για να καταλάβουμε όμως πως ξεκίνησαν οι Περσικοί πόλεμοι με την Ελλάδα, θα πρέπει πρώτα να δούμε, πως προήλθε το Περσικό κράτος, ποια ήταν η θρησκεία του, η κουλούρα του, ποιοι ήταν αυτοί που το διακυβέρνησαν, και τέλος ποιες ήταν οι βλέψεις αυτών των ηγετών του.

Ποια ήταν η Περσία.

Το Περσικό κράτος το διακυβέρνησαν πολλοί ηγέτες, σημαντικότεροι των οποίων ήταν οι: Αχαιμένης, Θιέσπης, Καμβύσης Α΄, Αστυάγης, Κύρος, Καμβύσης Β΄, Δαρείος Α΄, Ξέρξης, και μετά την κατάκτηση της Περσίας από τους Έλληνες, ο Σέλευκος, ο Α΄. Όλοι αυτοί έκαναν πάρα πολλούς κατακτητικούς πολέμους και είχαν επεκτείνει το κράτος μέχρι την κοιλάδα του Ινδού. Στις αρχές του πέμπτου αιώνα π.Χ., η Περσία εξουσιάζει πέντε εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα και δέκα εκατομμύρια υπηκόους, αποτελώντας την μεγαλύτερη αυτοκρατορία που γνώρισε μέχρι τότε η ανθρωπότητα. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί πως η Περσία ήταν ένα βαρβαρικό αδύναμο ασιατικό κράτος που μπορούσε να νικηθεί πανεύκολα.

Τι αποκάλυψε η έρευνα.

Διαβάζοντας τις γραφές του Πausanias μαθαίνουμε πως στην μάχη που έδωσαν οι Έλληνες με τους Πέρσες, στο πλευρό των Ελλήνων προστέθηκε, κατά την διάρκεια της

μάχης, ένα μυστηριώδες άτομο, που φορούσε μια στολή που έμοιαζε με αγρότη, και όχι με στρατιώτη, και κρατούσε στα χέρια του ένα μυστηριώδες όπλο, με το οποίο αποδεκάτιζε τον εχθρό. Ο Πausanias μας αναφέρει ακόμα, ότι γι' αυτό το άτομο, αρκετά αργότερα από το τέλος της μάχης,

οι Αθηναίοι, οι οποίοι δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την προέλευση του, έστειλαν ανθρώπους τους να ρωτήσουν γι' αυτόν, στο μαντείο των Δελφών. Το μαντείο τους απάντησε λακωνικά ότι αυτοί θα τον λάτρευαν σαν τον ήρωα τον Εχετλαίο. Την παρουσία αυτού του ατόμου στη μάχη, την αναφέρει και ο Ηρόδοτος, με το εξής περιστατικό. Γράφει λοιπόν, ότι, κατά την διάρκεια της μάχης του Μαραθώνα, ένας Αθηναίος στρατιώτης που λεγόταν Επίζηλος, γιος του Κουφαγόρα, γόνος μεγάλης Αθηναϊκής οικογένειας, ενώ πολεμούσε γενναία εκ του συστάδην, αντιλήφθηκε απέναντι του έναν οπλίτη, πολύ μεγάλος, που το γένη του σκέπαζε την ασπίδα του. Ο οπλίτης αυτός πέρασε από κοντά του χωρίς να τον αγγίξει τον ίδιο, αλλά σκότωσε τον πλαϊνό του. Από αυτήν την συνάντηση ο Επίζηλος έχασε το φως του, χωρίς να έχει χτυπηθεί ούτε από κοντά, αλλά ούτε και από μακριά, από κάποιον, ή κάτι, και έμεινε τυφλός σε όλη του την ζωή. Ο Πausanias επίσης στα «ΑΤΤΙΚΑ», μας δίνει ακόμα μια παραστατική εικόνα για την μάχη που διεξήχθη. Αναφέρει ότι ο Θησέας παριστάνεται να βγαίνει μέσα από την γη. Επίσης αναφέρεται και ο ημίθεος Ηρακλής να λαμβάνει μέρος στην μάχη. Μας μιλάει επίσης για την θεά Αθηνά, η οποία επίσης έπαιρνε μέρος στην μάχη πάνοπλη, και οδηγούσε ένα άρμα με τέσσερα άλογα. Ακόμα στο πλευρό των Αθηναίων ήταν και ο τραγοπόδαρος θεός Πάνας, ο οποίος μαζί με τους Πανίσκους του σκόρπησαν τον τρόπο και τον πανικό στους Πέρσες. Τι απ' όλα συνέβαινε; Μήπως προσπαθούν να μας περιγράψουν κάτι που είχε συμβεί και που και οι ίδιοι δεν το κατανοούσαν;

Ποιες ήταν οι δυνάμεις Ελλήνων – Πέρσων.

Στη μάχη πολέμησαν περίπου 100.000 Πέρσες εναντίων 10.000 Αθηναίων. Από αυτούς σκοτώθηκαν 6.400 περίπου Πέρσες και μόνο 192 Αθηναίοι. Οι Αθηναίοι σε μία μάχη παράταξης με αναλογία 1 προς 10 ήταν καταδικασμένοι. Το οποιοδήποτε μαγείρεμα του Μιλτιάδη σχετικά με την ενίσχυση των πλευρών και το αδυνάτισμα της μέσης δεν θα μπορούσε ποτέ να επιφέρει ένα τέτοιο αποτέλεσμα χωρίς την χρήση κάποιου όπλου μαζικής καταστροφής, από μέρους των Ελλήνων. Οι Πέρσες έχασαν το 6,4% του στρατού τους, ενώ οι Έλληνες μόλις το 0,2% του δικού τους στρατού, μέσα σε περίπου δύο ώρες. Ακόμα και η ενίσχυση του σώματος των Αθηναίων από 1.000 Πλαταιείς λίγο αργότερα, δεν θα μπορούσε να αλλάξει ουσιαστικά το αποτέλεσμα.

Τι έδειξε η έρευνα στην πεδιάδα που έγινε η Μάχη.

Ερευνώντας προσεκτικά επί μέρες και μήνες την πεδιάδα στο σημείο που έγινε η μάχη, άρχισα σιγά, σιγά να καταλαβαίνω, τι είχε συμβεί εκεί. Ένα από τα στοιχεία που προέκυψαν από αυτές τις έρευνες είναι ότι η πεδιάδα σε ορισμένα σημεία της έχει υποστεί μόνιμες μαγνητικές αλλοιώσεις. Μόνιμες μαγνητικές αλλοιώσεις σε μια περιοχή δημιουργούνται αν της προσδώσεις ή αν την εκθέσεις σε ένα πολύ μεγάλο μαγνητικό πεδίο. Είναι ο ίδιος τρόπος που μπορείς να μετατρέψεις ένα κομμάτι σίδηρο σε ένα μόνιμο μαγνήτη. Τις μόνιμες μαγνητικές αλλοιώσεις τις ανακαλύπτεις με την χρήση πυξίδας. Πηγαίνοντας πάνω κάτω, από βορά προς νότο, και το αντίθετο, στην πεδιάδα, βρήκα σχεδόν όλες τις περιοχές που παρουσίαζαν μαγνητικές αλλοιώσεις και τις κατέγραψα δημιουργώντας μια δική μου, εντελώς νέα, και χωρίς προηγούμενο, χαρτογράφηση. Από αυτή την χαρτογράφηση προέκυψε πως αν ενώνατε με μία ευθεία γραμμή όλα τα σημεία των μαγνητικών αλλοιώσεων, η γραμμή αυτή πέρναγε και συνέδεε τις δύο πρώην Αμερικανικές βάσεις της Νέας Μάκρης και του Κάτω Σουλίου, τον χώρο διεξαγωγής της μάχης, και την κορυφή της Πεντέλης, με τις πολλές και περίεργες κεραιές. Κάτι άρχισε να σχηματίζεται στο παζλ των στοιχείων που είχα αρχίσει να συλλέγω, και κάτι πολύ σοβαρό είχα αρχίσει να υποπτεύομαι πως είχε συμβεί στην πεδιάδα. Μόνιμες μαγνητικές αλλοιώσεις, δύο Αμερικανικές βάσεις τόσο κοντά η μία με την άλλη, δεν ήταν κάτι τυχαίο. Ήταν σίγουρο ότι οι μόνιμες μαγνητικές αλλοιώσεις έτσι στην σειρά που ήτανε δεν ήταν τυχαίες κι' αυτό σε μία και μόνο σκέψη με οδηγούσε. Ότι στις δύο βάσεις για κάποιους λόγους αναπτύσσονταν γιγαντιαία μαγνητικά πεδία. Από την άλλη μεριά τα γιγαντιαία μαγνητικά πεδία που θα μπορούσαν να δημιουργήσουν μόνιμες μαγνητικές αλλοιώσεις στην περιοχή, έναν και μόνο σκοπό μπορεί να εξυπηρετούσαν. Πειράματα με τον χωροχρόνο. Επισήμως οι Αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις της Νέας Μάκρης και του Κάτω Σουλίου ασχο-

λούνταν με τηλεπικοινωνίες. Ποτέ δεν ήταν όμως τόσο αθώες όσο έδειχναν. Το ότι ασχολούνταν με τηλεπικοινωνίες να το δεχτούμε εν μέρει, αλλά να προσθέσουμε, και όχι μόνο.

Είναι δυνατά τα ταξίδια στον χωροχρόνο;

Όμως, αναλογιζόμαστε, είναι εφικτά τα ταξίδια στον χωροχρόνο; και τι λόγους θα μπορούσαν να εξυπηρετούσαν τέτοια ταξίδια. Τα στοιχεία που μάζευα από μόνος μου, θα ήταν άχρηστα, αν δεν συμβουλευόμουν και την διεθνή βιβλιογραφία. Τα ταξίδια στον χωροχρόνο δεν έχουν καμία σχέση με τα ταξίδια που κάνουμε εμείς πάνω στην γη, για δουλειές, ή για αναψυχή. Τα ταξίδια στον χωροχρόνο είναι πέρασμα σε μια άλλη διάσταση. Το σύμπαν που ζούμε εμείς τώρα είναι μία από τις άπειρες διαστάσεις του χωροχρόνου. Εμείς έχουμε συνείδηση μόνο για το σύμπαν που βιώνουμε και που βρισκόμαστε σήμερα, και ίσως μερικοί μόνο να έχουν κάποια διαίσθηση, για ότι μπορεί να συμβαίνει, σε άλλα παράλληλα σύμπαντα. Όπως στο δωμάτιο που βρισκόσαστε, υπάρχουν δεκάδες ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά σήματα, σε πολλές μπάντες, τα οποία δεν τα αντιλαμβάνεστε, έτσι υπάρχουν και παράλληλα σύμπαντα που επίσης δεν τα αντιλαμβανόμαστε. Αυτά τα ξέρουμε μόνο μέσα από μαθηματικές και φυσικές θεωρίες. Για να ακούσουμε κάποιον ραδιοφωνικό σταθμό π.χ., χρειαζόμαστε ένα μέσο, ένα ραδιόφωνο, το οποίο θα απομονώσει ένα μόνο ραδιοφωνικό σήμα, και αφού το διαμορφώσει κατάλληλα, θα το κάνει κατανοητό για το αυτί μας. Για να μπορέσουμε να αντιληφθούμε, άλλα παράλληλα σύμπαντα που υπάρχουν γύρω μας, χρειαζόμαστε όχι ένα ραδιόφωνο τώρα, αλλά μία άλλη συσκευή, η οποία να μπορεί να στρεβλώνει τον χώρο και τον χρόνο, δη-

μιουργώντας ένα πολύ ισχυρό μαγνητικό πεδίο, και μία πύλη προς μία άλλη διάσταση, που μπορεί να βρίσκεται ένα άλλο παράλληλο σύμπαν. Αυτό δεν είναι τόσο εύκολο όσο το ραδιόφωνο, και η τεχνολογία μας, δεν μπορεί να το πραγματοποιήσει ακόμα, έτσι απλά. Το πέρασμα στον χωροχρόνο το έχει παραδεχθεί και ο Αϊνστάιν με τις θεωρίες του. Την θεωρία της σχετικότητας, την θεωρία των παράλληλων συμπάντων, την θεωρία της σκουληκότρυπας που συνδέει δύο σύμπαντα μεταξύ τους με έναν λαιμό.

Χωροχρόνος και Ιστορία.

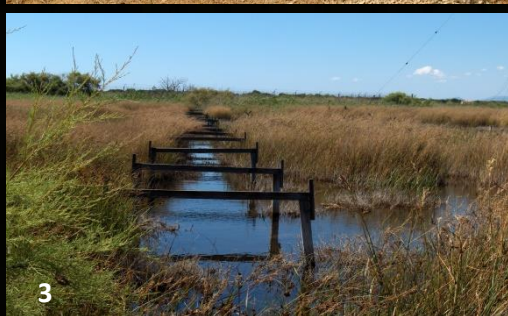
Ο Αϊνστάιν τώρα, δεν ήταν μόνο ένας θεωρητικός. Ήταν ένας από τους καθοριστικούς παράγοντες του προγράμματος Montauk μέσα από το οποίο αναπτύχθηκε το σχέδιο των Αμερικανών να κάνουν τα πλοία τους αόρατα στα ραντάρ του εχθρού. Η εκπόνηση του προγράμματος παρουσίασε παρενέργειες οι οποίες έγιναν αργότερα γνωστές σαν, «Το Πείραμα της Φιλαδέλφειας». Προσωπικά δεν πιστεύω ότι το μαγνητικό πεδίο που δημιούργησαν πέριξ του πλοίου θα το έκανε έτσι απλά αόρατο στα ραντάρ. Όταν λέμε ταξίδι στον χωροχρόνο, δεν εννοούμε απαραίτητα πάντα, και κάποιες χιλιάδες χρόνια μπρος, ή πίσω στον χρόνο. Μπορούμε κάλλιστα να έχουμε ένα ταξίδι στον χωροχρόνο, μόλις λίγων ωρών, ή ακόμα και λίγων λεπτών, και κανείς να μην το πάρει μυρωδιά. Έτσι αν όλα πήγαιναν κατ' ευχή, το πλοίο θα μεταφερόταν μέσα στον χρόνο των λίγων ωρών και επόμενο ήταν να έχει περάσει από την εμβέλεια των εχθρικών ραντάρ χωρίς ποτέ αυτό να γίνει αντιληπτό. Φαίνεται όμως πως κάτι δεν υπολόγισαν καλά και στην δημιουργία του πρώτου πειράματος το μαγνητικό πεδίο μεγιστοποιήθηκε πολύ περισσότερο από όσο είχε υπο-

λογισθεί, ίσως γιατί μέσα στο μαγνητικό πεδίο που δημιουργήσανε βρισκόντουσαν και οι γεννήτριες του πλοίου που το τροφοδοτούσαν. Το πλοίο εξαφανίστηκε και το πιθανότερο ήταν πως αυτό που ξανά εμφανίστηκε ήταν κάποιο άλλο του ιδίου ακριβώς τύπου. Μπορεί όμως να ήταν και το ίδιο. Όταν εξαφανίστηκε κανείς δεν ξέρεi σε ποιες ακριβώς χρονολογίες εμφανίστηκε, με ποιο τρόπο, και για πόσο χρονικό διάστημα. Μία όμως χρονολογία που καταγράφεται από τον Ηρόδοτο και τον Πλούταρχο ότι συνέβη κάτι πολύ παράδοξο, μια ημέρα πριν την ναυμαχία της Σαλαμίνας και συγκεκριμένα στο Θριάσιο πεδίο και που ήταν πολύ καταλυτικό για την έκβαση της ναυμαχίας, ταιριάζει ημερολογιακά από άποψη ημέρα και μήνα, με την ημερομηνία διεξαγωγής του πειράματος της Φιλαδέλφειας. Το «ατύχημα» στο λιμάνι της Φιλαδέλφειας όχι μόνο δεν πτόησε το ενδιαφέρον των Αμερικανών για τα πειράματα με τον χωροχρόνο, αλλά αντιθέτως τους το ενίσχυσε. Το πρώτο επίσημο ταξίδι του συγκεκριμένου πλοίου μετά το πείραμα γίνεται στο τρίγωνο των Βερμούδων. Μήπως σημαίνει κάτι αυτό; Το τρίγωνο των Βερμούδων είναι γνωστό για τις μαγνητικές του δίνες, και για τις χωροχρονικές του αστάθειες. Μετά από μόνο 33 μήνες λειτουργίας του, το πλοίο, «χαρίζεται», σε μια φίλη και σύμμαχο χώρα. Την Ελλάδα. Τυχαίο και αυτό; Η Ελλάδα τότε έχει μία Αμερικανική βάση στο Ελληνικό, και δεν ήταν η μόνη. Ποια η αναγκαιότητα της ύπαρξης, δύο ακόμα Αμερικανικών βάσεων, στην Αττική, τόσο κοντά η μία με την άλλη, μία στην Νέα Μάκρη, και άλλη μία στο Κάτω Σούλι; Γιατί αυτές οι βάσεις έπρεπε να ήταν τόσο κοντά μεταξύ τους; Γιατί δεν επιλέχτηκε, για παράδειγμα, το Λουτράκι, ή ο Ωρωπός, ή το Μενίδι, ή κάποια άλλη πόλη τέλος πάντων. Γιατί άραγε, την βάση της Νέας Μάκρης την χτίσανε μέσα σε μια λουτρόπολη και όχι λίγο πάρα έξω; Γιατί, την βάση του Κάτω Σουλίου την χτίσανε πάνω στο έλος, και όχι μέσα στην πόλη, όπως έκαναν με την βάση της Νέας Μάκρης; Νομίζεται ότι τυχαία επιλέχτηκαν αυτοί οι χώροι; Τίποτα δεν ήταν τυχαίο. Απλά είχανε ενημερωθεί για τις ιδιαιτερότητες που παρουσίαζε η συγκεκριμένη πεδιάδα και επιλέχτηκαν εκεί, επειδή εξυπηρετούσαν από τεχνικής άποψης, τα πειράματα, και τα σχέδια τους.

Ιδιαιτερότητες του Μαραθώνα, τι έγινε το πλοίο.

Η πεδιάδα του Μαραθώνα έχει κάποιες ιδιαιτερότητες οι οποίες δεν είναι άμεσα ορατές στον απλό κόσμο. Παρόμοιες ιδιαιτερότητες, πληροφορούμαστε από την διεθνή βιβλιογραφία, συναντιόνται μόνο στο, «Τρίγωνο των Βερμούδων», στην Αμερική, και στην «Θάλασσα του Διαβόλου», στην Ιαπωνία. Οι ιδιαιτερότητες αυτές της πεδιάδας του Μαραθώνα, συνίστανται σε μαγνητικές και χωροχρονικές αστάθειες, οι οποίες προέρχονται από την ταχύτατη κίνηση των μαγνητικών ροών, ενός από τα πιο σημαντικά μαγνητικά τούνελ του πλανήτη μας, που, «τρυπάνε», κάθετα την γη και συνδέουν την πεδιάδα του Μαραθώνα, με την Βιρτζίνια των Ηνωμένων Πολιτειών,

1. Δείτε εδώ πώς σχηματίζεται σιγά, σιγά από τους σαπισμένους ολόσχοιους, (βούρλα αν προτιμάτε), το μονωτικό υπόστρωμα, που διαχωρίζει τους δύο υδροφόρους ορίζοντες και παράγει το πυκνωτικό φαινόμενο που φυλακίζει στους υδροφόρους ορίζοντες κολοσσιαία ρεύματα.

2. Προσέξτε αυτόν τον κάθετο σωλήνα με το καπάκι και το λουκετάκι. Είναι βαθιά μπηγμένος στο έδαφος και σκοπός του ήταν να ελέγχουν την στάθμη του κάτω υδροφόρου ορίζοντα. Από τον έλεγχο αυτό ξέρανε πότε το πυκνωτικό φαινόμενο της πεδιάδας ήταν σε έξαρση και τότε ηρεμούσε.

3. Δεν είναι απομεινάρια κάποιας γέφυρας, είναι στηρίγματα καλωδίων που πήγαιναν από την Αμερικανική βάση του Κάτω Σουλίου προς τις διάσπαρτες πέριξ κεραίες. Για κάποιους ειδικούς λόγους δεν θα έπρεπε να ήταν επάνω σε κολώνες αλλά ούτε να ακούμπαγαν και στο νερό του έλους.

4. Αυτή η φωτογραφία είναι παρμένη μια εποχή μεγάλης ανομβρίας όταν το έλος ήταν κατάρρο. Προσέξτε τα ξύλινα «Υψίλον» που συγκρατούσαν τα καλώδια που πήγαιναν προς τις κεραίες καθώς και το καλώδιο που η άκρη του είναι μισοθαμμένη μέσα στο αυλάκι του πυθμένα του έλους.

που βρίσκεται ακριβώς στο άλλο άκρο της γης. Οι δύο προαναφερόμενοι χώροι, του τριγώνου των Βερμούδων και της θάλασσας του διαβόλου, είναι πάνω σε θάλασσα. Ο Μαραθώνας είναι η μόνη περίπτωση που αυτές οι ιδιαιτερότητες συναντιούνται επάνω σε έδαφος. Επίσης την εκδήλωση αυτών των ιδιαιτεροτήτων μπορεί κανείς να τις παρατηρήσει βλέποντας μεγάλες κολώνες, (σιδηροσωλήνες όρθιες επάνω σε τσιμεντένια βάση), να κουνιούνται μόνες τους, χωρίς φαινομενικά να επενεργεί επάνω τους καμία δύναμη. Το φαινόμενο αυτό έχει καταγραφεί και σε φωτογραφίες και σε video. Για να γίνω πιο συγκεκριμένος, οι δύο Αμερικανικές βάσεις της Νέας Μάκρης και του Κάτω Σουλίου, πάταγαν πάνω σε στέρεο έδαφος, αλλά στην ουσία βρισκότουσαν επάνω σε δύο διαφορετικά έλη με γλυκό νερό, τα οποία δεν συνδεόντουσαν μεταξύ τους. Αυτή ήταν μία από τις ιδιαιτερότητες της πεδιάδας. Το γιατί αυτό αποτελούσε ιδιαιτερότητα έχει την απάντηση του στα ηλεκτρικά φορτισμένα ιόντα, που μπορούσαν να φυλακίζουν, μέσα στις υδάτινες μάζες τους, τα δύο έλη. Το ένα ήταν το έλος του Κάτω Σουλίου, και το άλλο ήταν το έλος της Μπρεζίζας, το οποίο είχε και ένα μικρό νησάκι στο κέντρο του. Το μικρό νησάκι τοποθεσιακά βρισκόταν στο κέντρο σχεδόν της Αμερικανικής βάσης της Νέας Μάκρης. Το έλος της Μπρεζίζας σχεδόν εφάπτονταν από δυτικά με τα πρώτα σπίτια της Νέας Μάκρης και τροφοδοτούνταν συνεχώς από τα γλυκά νερά της Πεντέλης. Το έλος του Κάτω Σουλίου τροφοδοτούνταν συνεχώς από την Μακαρία Πηγή, στο Κάτω Σούλι. Μπορεί τα νερά αυτά μεν να καταλήγανε στην θάλασσα, αλλά σαν γλυκά νερά είχαν διαφορετικές ωμικές αντιστάσεις από το αλμυρό νερό της θάλασσας. Αυτό το ιδίωμα, ηλεκτρικά τα διαφοροποιούσε από την τεράστια αγώγιμη πλάκα που είναι η θάλασσα με την ενιαία ωμική αντίσταση και τα έκανε βοηθητικές συσκευές σε οποιαδήποτε πειράματα γινόντου-

σαν σχετικά με τον χωροχρόνο, φυλακίζοντας μέσα τους τεράστια ποσά ηλεκτρικά φορτισμένων ιόντων. Οι υδροφόροι ορίζοντες φυλακίζουν ηλεκτρικά φορτία τα οποία κάτω από ορισμένες συνθήκες μπορούν να μετρηθούν. Στον Μαραθώνα έχω μετρήσει αυτά τα ηλεκτρικά φορτία, με ειδικό τρόπο. Το συγκεκριμένο πλοίο τώρα, που έγινε το γνωστό πείραμα της Φιλαδέλφειας, το αντιτορπιλικό Ελντρίζ, και το οποίο όπως προαναφέραμε είχε χαριστεί στην Ελλάδα, ξανά, «χαρίστηκε», το 1993, από την τότε Ελληνική κυβέρνηση, μετά από σαράντα χρόνια ενεργούς υπηρεσίας στο Ελληνικό πολεμικό ναυτικό, πίσω στην Αμερική. Η «Αμερική», το πήρε, το ανακατασκεύασε, και το έκανε πολεμικό μουσείο. Απίστευτο κι' όμως αληθινό. Μήπως αυτό το κάνανε γιατί κάτι περιμένουν ακόμα που εξελίσσεται στον χωροχρόνο και γι' αυτό θέλουν το συγκεκριμένο πλοίο κοντά τους;

Πως και γιατί παρασύρθηκαν οι Πέρσες στον Μαραθώνα.

Πως νομίζεται ότι παρασύρθηκαν οι Πέρσες να αποβιβασθούν στον Μαραθώνα. Οι Πέρσες δεν ήρθαν κατ' ευθεία από την Περσία. Ήρθαν από την Ερέτρια, που είχαν καταλάβει έπειτα από μάχη, με τα πλοία τους. Ο Μαραθώνας δεν ήταν γι' αυτούς μονόδρομος. Θα μπορούσαν να είχαν επιλέξει άλλο σημείο της Αττικής για την αποβίβαση τους, και τον χώρο που θα αντιμετώπιζαν τους Αθηναίους. Όμως κάποιος, «αόρατος» σχέδιο, τους κατεύθυνε στον Μαραθώνα. Θα μπορούσαν για παράδειγμα να είχαν περάσει με τα πλοία τους απέναντι από την Ερέτρια στον σημερινό Ωρωπό και να είχαν έρθει πεζοί προς στην Αθήνα. Ή θα μπορούσαν να είχαν αποβιβασθεί στον σημερινό Πόρτο Ράφτη και να είχαν αντιμετωπίσει τους Έλληνες στην πεδιάδα των Μεσογείων, κοντά στο σημερινό Μαρκόπουλο, εκεί που είναι σήμερα το αεροδρόμιο, «Ελευθέριος Βενιζέλος», που ήταν και ποιο κοντά στην

διάβαση της Παλλήνης, η οποία τότε ήταν και το βασικό πέρασμα των Μεσογείων προς την Αθήνα. Ή τέλος να είχανε διαπλεύσει με τα πλοία τους όπως ερχόντουσαν το Σούνιο και να είχανε έρθει να αποβιβασθούν στην παραλία του σημερινού Νέου Φαλήρου, που τότε είχε κατάλληλη αμμώδη παραλία, που θα μπορούσαν να τραβήξουν τα πλοία τους έξω και από εκεί να επιτεθούν στους Αθηναίους. Ο Μαραθώνας, όπως αποδείχτηκε, ήταν το χειρότερο μέρος για τους Πέρσες και το καλύτερο για τους Έλληνες. Δύο ήταν οι άνθρωποι κλειδιά γι' αυτήν τους την απόφαση. Ο Ιππίας από την πλευρά των Περσών, και ο Μιλτιάδης από την πλευρά των Ελλήνων. Ο Ιππίας ήταν σύμβουλος του Δάτη και του Αρταφέρνη στην εκστρατεία των Περσών κατά της Ελλάδος. Ο Μιλτιάδης ήταν ο Έλληνας στρατηγός που προσπάθησε λυσσαλέα να πείσει τους άλλους Έλληνες στρατηγούς να αντιμετωπίσουν τους Πέρσες στον Μαραθώνα. Το παράξενο ήταν πως και ο Ιππίας και ο Μιλτιάδης ήταν Έλληνες. «Κάποιοι», είχανε κάνει άριστη δουλειά από πριν. Οι Πέρσες για να ανακοπή η επέκτασή τους στον Ευρωπαϊκό χώρο έπρεπε να είχανε μια σίγουρη ήττα στην Ελλάδα. Και αυτή η ήττα, πιθανά δεν θα μπορούσε να ήταν τόσο σίγουρη όσο στην πεδιάδα του Μαραθώνα. Το γιατί θα το δούμε πάρα κάτω.

Οι λόγοι που οι Πέρσες έπρεπε να ηττηθούν οπωσδήποτε στον Μαραθώνα.

Οι λόγοι που μπορεί κάποιοι να στρεβλώσουν τον χωροχρόνο και να περάσουν σε ένα άλλο παράλληλο σύμπαν δεν είναι σε καμία περίπτωση λόγοι αναψυχής. Είναι μόνο λόγοι επηρεασμού της πορείας των γεγονότων του κόσμου. Και αυτοί που μπορούν και περιδιαβαίνουν τα σύμπαντα, σίγουρα έχουνε δει πως θα είχανε εξελιχτεί τα πράγματα, αν οι Πέρσες είχανε νικήσει στον Μαραθώνα, και είχανε επεκταθεί ανεξέλεγκτα σε όλο τον τότε κόσμο. Και

τότε, δεν θα υπήρχαν ούτε εμείς, ούτε αυτοί τώρα. Αυτό θα ήτανε ένα σοβαρό κίνητρο, για να άλλαζαν τον ρου της ιστορίας, στο σύμπαν που βρισκόμαστε εμείς, αλλά και αυτοί σήμερα. Το ότι υπάρχουν και άλλα παράλληλα σύμπαντα δεν σημαίνει ότι τα γεγονότα εξελίσσονται σε όλα πανομοιότυπα. Όπως δεν συμβαίνει, όλοι οι ραδιοφωνικοί σταθμοί που εκπέμπουν σε μία μπάντα, να παίζουν όλοι μαζί την ίδια μουσική. Γι' αυτό, αυτοί που μπορούν να ταξιδεύουν στον χρόνο, θα είχανε δει τι θα είχε συμβεί σε ένα παράλληλο σύμπαν, αν είχανε νικήσει οι Πέρσες στον Μαραθώνα. Το δεύτερο ερώτημα τώρα είναι πως το έκαναν.

Οι κεραίες και αυτοί που τις χειρίζονταν.

Τέτοια μεγάλα επιχειρησιακά προγράμματα, δεν τα γνώριζαν καλά, καλά, ούτε οι τεχνικοί των βάσεων που τα πραγματοποιούσαν. Το τελικό σχέδιο μπορούσε να το γνώριζαν μόνο τέσσερις, ή πέντε άνθρωποι, και ίσως να λέω και πολλούς. Επισήμως όπως σας προανέφερα οι βάσεις της νέας Μάκρης και του Κάτω Σουλίου ήταν τηλεπικοινωνιακές βάσεις. Ο σκοπός τους ήταν να επικοινωνούν με υποβρύχια που ήταν εν καταδύσει. Και για τον σκοπό αυτό υπήρχαν κάποιες κεραίες. Πολλές κεραίες. Εγώ μέτρησα μόνο επτά εγκαταλελειμμένες βάσεις κεραιών. Και κάθε μία μπορεί να έκανε άριστα την δουλειά για την οποία την είχανε στήσει. Όμως το τι θα γινότανε, αν όλες αυτές οι κατευθυντικές κεραίες παραλληλίζονταν, και στοχεύανε προς ένα συγκεκριμένο σημείο, αυτό θα μπορούσαν να το γνωρίζουν πολύ λίγα άτομα, από το προσωπικό των βάσεων που τις χειριζότανε. Η ένταση της ενέργειας και της ακτινοβολίας που εξέπεμπε η κάθε κεραία ήταν τόσο μεγάλη που ακόμα και σήμερα, μετά από σχεδόν τριάντα χρόνια, δεν φυτρώνει τίποτα κοντά τους, σε μια ακτίνα δέκα, δέκα πέντε μέτρων, γύρω από την κάθε βάση τους. Γύρω από τις βά-

5

6

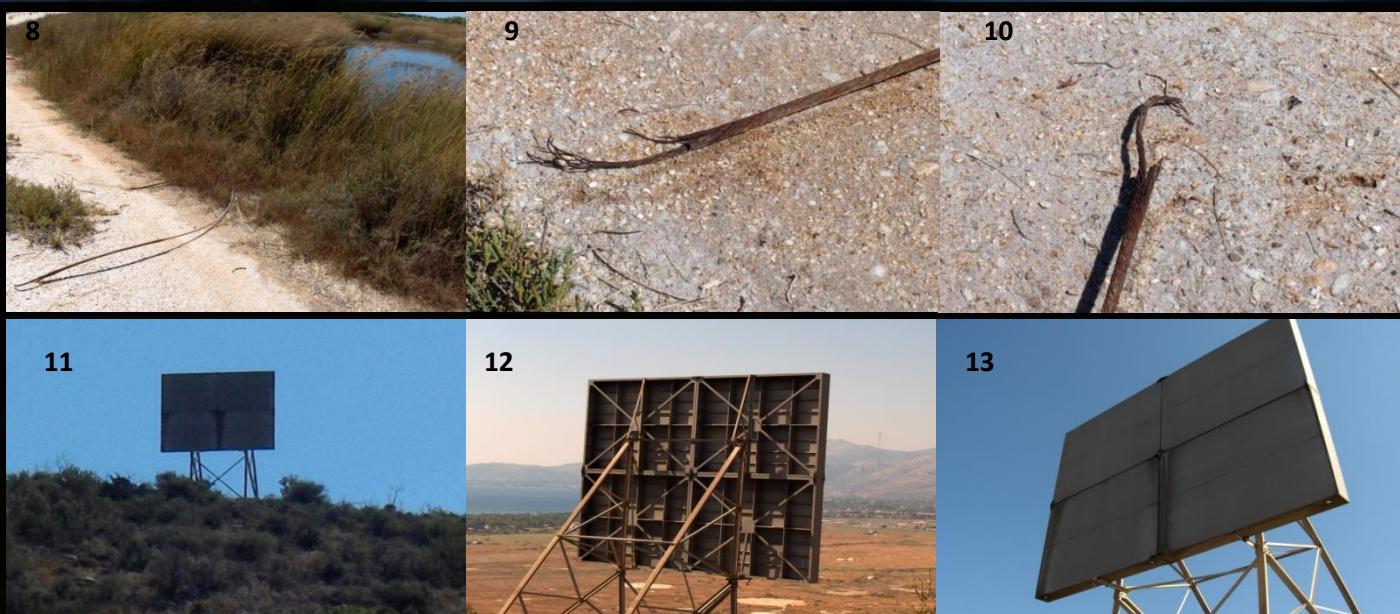
7

5. Στον χώρο αυτό υπήρχε τοποθετημένη μία από τις πολλές πυραμιδοειδής κεραίες των Αμερικανών. Η κεραία μπορεί σήμερα να μην υπάρχει, υπάρχει όμως η βάση της. Άριστα προσανατολισμένη προς την «ραδιούργο» Πεντέλη.

6. Ο ίδιος χώρος φωτογραφισμένος αντίθετα. Φαίνεται ότι όσο χρησιμοποιήθηκε η κεραία ο χώρος υπέστη τέτοια ακτινοβολία που ακόμη και σήμερα δεν τολμούν να φυτρώσουν ούτε βούρλα στην περιοχή της.

7. Η βάση της κεραίας φωτογραφισμένη από πολύ κοντά.

σεις των κεραιών βρήκα καλώδια τροφοδοσίας, «σκασμένα», από πολύ μεγάλη ισχύ ρεύματος. Με τον τύπο του «Ωμ», βρήκα πως τα ρεύματα που στέλνανε σε κάθε κεραία φτάνανε στα ακραία όρια των 8.500,00 Kw, (Χιλιάδων Κιλοβάτ). Σκεφτείτε πως η ισχύ της κεραίας ενός σύγχρονου ραδιοφωνικού, ή τηλεοπτικού σταθμού κυμαίνεται από 2 έως 8 Kw, Κιλοβάτ μόνο, με ελάχιστες εξαιρέσεις για λίγο περισσότερο. Ο παραλληλισμός των κεραιών και η τροφοδότηση τους από τις θηριώδεις γεννήτριες της βάσης

8,9,10. Στις φωτογραφίες αυτές βλέπεται κομμένα συρματόσχοινα που βγαίνουν από το έλος πεταμένα επάνω στον δρόμο. Η θέση τους είναι πολύ κοντά στον συρματοπλεγμένο περίβολο της Αμερικανικής βάσης του Κάτω Σουλίου. Το αξιοσημείωτο σημείο που πρέπει να σταθούμε είναι οι απολήξεις των συρματόσχοινων αυτών. Τα σημεία που είναι κομμένα. Δείτε καλά τα σημεία αποκοπής τους. Δεν είναι κομμένα με κόφτη, ή σιδεροπρίονο. Είναι κομμένα και καμένα από υπερβολικά μεγάλο ηλεκτρικό φορτίο. Είναι «σκάσμένα». Η διατομή τους είναι τέτοια που για να φτάσουν να κοπούν σημαίνει ότι κάποιοι ξεπέρασαν το όριο τους το οποίο είναι κάτι εκατοντάδες χιλιάδες Watts. Με την βοήθεια κάποιου φίλου μαθηματικού υπολογίσαμε θέτοντας δυο υποθετικά δεδομένα τα οποία δεν απείχαν και πολύ από την πραγματικότητα. Ότι τα συρματόσχοινα αυτά θα είχαν ένα μέσο μήκος γύρω στα 100 μέτρα και ο υπολογισμός έγινε ανά 1000 Volts φορτίου. Χρησιμοποιήσαμε απλά τον τύπο του Ωμ και χρησιμοποιήσαμε την ειδική αντίσταση του Χάλυβα από την οποία ήταν φτιαγμένα τα συρματόσχοινα η οποία είναι 0,17 Ωμ/μέτρο/τετραγωνικό χιλιοστό. Να μην σας μπλέξω τώρα με πολύπλοκους τύπους που ίσως μερικοί να τους έχουν ξεχάσει και λίγο. Θα σας πω το αποτέλεσμα που προέκυψε. Κρατηθείτε, τα συρματόσχοινα για να σκάσουν έπρεπε να πέρασε ισχύ περισσότερη από 8.402 Αμπέρ, (οκτώ χιλιάδες τετρακόσια δύο), ή αν το προτιμάτε σε Watts πάνω από 8.402.000 Watts, (οκτώ εκατομμύρια τετρακόσιες δύο χιλιάδες).

11,12,13. Δεν είναι πινακίδα που λέει ότι πωλούνται οικόπεδα. Είναι ανακλαστήρας σήματος. Είναι παρμένος από την πεδιάδα με τηλεφάκο. Κι' αυτός προσανατολισμένος προς την Πεντέλη. Σε κάποιας άλλης μορφής σύνδεση των κεραίων τα κύματα που συγκεντρωνόντουσαν επάνω στον ανακλαστήρα από διαφορετικές κεραίες στελνόντουσαν στην Πεντέλη. Φαίνεται ότι και στην Πεντέλη υπήρχε ανακλαστήρας. Γι' αυτό και μας γράφει ο Ηρόδοτος στις γραφές του για την μυστηριώδη λάμψη από την κορυφή της Πεντέλης, η οποία σήμανε και το τέλος της μάχης του Μαραθώνα. Σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσε να είναι αντανάκλαση του ηλίου πάνω σε μία πομπή χάλκινη ασπίδα της εποχής εκείνης με την οποία θα στόχευαν την πεδιάδα, κρατώντας την και μάλιστα στα χέρια ώστε η λάμψη της να πέσει ακριβώς στο σημείο που πολεμούσαν οι Έλληνες και οι Πέρσες κάτω στην πεδιάδα, και συνάμα αυτή η λάμψη να ήταν και τόσο δυνατή που να τους εντυπωσίαζε τόσο ώστε να σταμάταγαν την μάχη. Η λάμψη προήλθε από ασύρματη μεταφορά διαμορφωμένων ηλεκτρικών πεδίων, (εφαρμογή της θεωρίας για την ασύρματη μεταφορά ενέργειας του Τέσλα), η οποία ενισχύθηκε και μεγιστοποιήθηκε πολλές φορές μεταξύ των δύο ανακλαστήρων πριν διοχετευθεί στον Εχελταίο για το ταξίδι του από και προς την εποχή μας. Με διαστάσεις μήκος γύρω στα πέντε μέτρα και ύψος γύρω στα τέσσερα έδινε μια συνολική επιφάνεια περίπου είκοσι τετραγωνικών μέτρων. Επιφάνεια διόλου ευκαταφρόνητη για να μπορεί να ανακλάσει τα τερατώδη εκπεμπόμενα φορτία από τις πυραμιδοειδείς κεραίες του έλους στην κορυφή της Πεντέλης και τανάπαλιν. Είναι χωρισμένος σε τέσσερα κομμάτια και από την πίσω μεριά του έχει διαφορικά συστήματα ώστε η επιφάνεια του να μπορεί να ρυθμιστεί μικρομετρικά για απόλυτη στόχευση με κάτι αντίστοιχο που πρέπει να βρισκότανε στην κορυφή της Πεντέλης. Όπως καταλαβαίνετε αντίστοιχος ανακλαστήρας πρέπει να υπήρχε και από την πλευρά της Πεντέλης. Μονός ανακλαστήρας συνήθως δεν υφίσταται. Φυσικά τώρα ίσως και να έχει αποσυνθιεί, ή να έχει τροποποιηθεί ο ανακλαστήρας της Πεντέλης, όμως όταν υπήρχε θα πρέπει να είχε περίπου τις ίδιες διαστάσεις με τον ανακλαστήρα της Δρακονέρας. Ο Ανακλαστήρας της Δρακονέρας δεν αποσύρθηκε όταν έφυγαν οι αμερικανικές βάσεις από την περιοχή γιατί αυτό θα είχε ένα τεράστιο κόστος λόγω της δυσπρόσιτης θέσης που βρισκότανε. Η μεγιστοποίηση του εγκλωβισμένου και ανακλώμενου σήματος μεταξύ της απόστασης των δύο ανακλαστήρων που δημιούργησε την χωροχρονική πύλη δημιούργησε και την εντυπωσιακή λάμψη στην κορυφή της Πεντέλης που περιγράφει ο Ηρόδοτος στις γραφές του (Ηροδότου Ιστορία) και που σήμανε το τέλος της μάχης του Μαραθώνα και την εξαφάνιση του Εχελταίου.

του Κάτω Σουλίου, ήταν η αιτία της δημιουργίας κολλοισιαίου μαγνητικού πεδίου το οποίο δημιούργησε την χρονοπύλη μέσα από την οποία πέρασε ο ειδικός οπλίτης, ο οποίος καταγράφηκε από τον Ηρόδοτο και από τον Πausanias σαν το παράξενο άτομο που εμφανίστηκε ξαφνικά στη μάχη, πίσω από τους Πέρσες, κρατώντας ένα παράξενο όπλο, με εχέτλεια λαβή. Δηλαδή στήριξη, σε καρπό, μπράτσο και αγκώνα, με το οποίο αποδεκάτιζε τον εχθρό. Τέτοια στήριξη έχουν μόνο βαριά όπλα, τα οποία η χρήση τους προϋποθέτει ακριβή στόχευση. Το πανίσχυρο μαγνητικό πεδίο της χρονοπύλης ήταν αυτό που δημιούργησε τις μόνιμες μαγνητικές αλλοιώσεις στην περιοχή. Το άτομο το οποίο καταγράφηκε από την ιστορία ως, «Εχελταίος», δεν παρέμεινε στην πεδιάδα και στην

μάχη πάνω από μία, το πολύ, ώρα. Δεν έφερε μαζί του όπλο που παρήγαγε κρότο, ή πετούσε βλήματα. Το πιθανότερο ήταν ότι εξέπεμπε θανατηφόρα ακτινοβολία λέιζερ. Εξ' άλλου δεν θα μπορούσε να κουβαλούσε μαζί του σφαίρες για να τα βάλει με ένα στρατό 100.000 ατόμων.

Η Μάχη και η φυγή των πανικόβλητων Περσών.

Η μάχη κράτησε συνολικά το πολύ δύο ώρες, και σε αυτές τις δύο ώρες οι Πέρσες χάνουν 6.400 άνδρες. Οι Έλληνες ακόμα δεν έχουν χάσει σχεδόν κανένα. Ο Δάτης και ο Αρταφέρνης καταλαβαίνουν ότι κάτι παράξενο συμβαίνει στην πεδιάδα. Κάτι περίεργο που δεν μπορούν να το ελέγξουν. Διατάσσουν τις δυνάμεις τους να σταματήσουν

Αυτή η φωτογραφία έχει τραβηχτεί από την κορυφή της Δρακονέρας με την πλάτη γυρισμένη στον Ανακλαστήρα. Δείχνει την θέση των τριών μεγάλων κεραιών ως προς τον ανακλαστήρα και ως προς την κορυφή της Πεντέλης. Οι κύκλοι που βλέπετε δεν είναι μικροί. Είναι τουλάχιστον σαράντα μέτρα διάμετρο. Είναι περίπου σαν την πλατεία Αμερικής της Πατησίων στην Αθήνα, (σύμπτωση). Η θέση τους είναι τέτοια, όπως βλέπετε, που σχηματίζουν δύο ισοσκελή τρίγωνα. Το ένα κοιτάει προς τον ανακλαστήρα και το άλλο προς την κορυφή της Πεντέλης. Η σύνδεση και η εκπομπή τους γινότανε κατά απαίτηση της εκάστοτε δραστηριότητας, ή του εκάστοτε πειράματος που εκτελούσανε. Η φωτογραφία αυτή έχει τραβηχτεί στις 17 Σεπτεμβρίου του 2007 και το έλος συμπτωματικά ήταν κατάξερο. Δεν είναι και δεν ήταν πάντα έτσι. Όλον τον υπόλοιπο χρόνο οι κεραίες ήταν επάνω σε λεπτή επιφάνεια γλυκού νερού. Και το νερό εκτός του ότι δημιουργεί το πυκνωτικό φαινόμενο που ανέλυσανωρίτερα δημιουργεί και έναν τεράστιο πεδιακό ανακλαστήρα που κοιτάει προς το διάστημα. Δεξιά της φωτογραφίας εμπρός από το ισοσκελές τρίγωνο που κοιτάει προς την κορυφή της Πεντέλης περνάει η οδός Κωνσταντινουπόλεως που συνδέει το Κάτω Σούλι με την Λεωφόρο Σχοινιά. Απέναντι από την οδό Κωνσταντινουπόλεως στο κέντρο του ισοσκελούς τριγώνου βρισκότανε η Αμερικανική βάση του Κάτω Σουλίου η οποία όπως προαναφέραμε ξηλώθηκε εκ θεμελίων, ίσως γιατί ήταν ποιο «αμαρτωλή» από την Αμερικανική βάση της Νέας Μάκρης. Από την Αμερικανική βάση του Κάτω Σουλίου σώζετε σήμερα μόνο η περίφραξη και αυτή σε κακό χάλι. Κάποια κομμάτια της περίφραξης που σώζονται ακόμα ανέπαφα από την πάλοι ποτέ κραταιά αμερικάνικη βάση, μαρτυρούν ότι κάτι πολύ σοβαρό γινότανε εκεί μέσα κάποτε.

την μάχη και να επιβιβαστούν στα πλοία. Μια θαυματική λάμψη από την κορυφή της Πεντέλης που είναι καταγεγραμμένη στις αρχαίες γραφές, σηματοδοτεί το τέλος της μάχης. Δεν ήταν όμως το σήμα των οπαδών του Ιππία, το οποίο το δημιουργήσανε ανακλώντας τις ακτίνες του ήλιου με μία ασπίδα όπως καταγράφετε, ότι η Αθήνα ήταν αφύλαχτη. Οι Πέρσες το ξέρανε έτσι κι' αλλιώς, ότι οι Αθηναίοι, για να τους αντιμετωπίσουν είχαν κατεβάσει στον Μαραθώνα όλο τον στρατό τους, και ότι η Αθήνα, ήταν ουσιαστικά αφύλαχτη. Η θαυματική λάμψη, ήταν ο τετραδιάστατος συνδυασμένος παλμός των κεραιών του Κάτω Σουλίου, που μεγιστοποιήθηκε μεταξύ του ανακλαστήρα της Δρακονέρας και της κορυφής της Πεντέλης, με τις πολλές και περίεργες κεραίες, και ήταν αυτός που άνοιξε την χρονοπύλη, για να μπορέσει να γυρίσει ο ειδικός οπλίτης, ο επονομαζόμενος από τον Ηρόδοτο, και το μαντείο των Δελφών, «Εχετλαίος», στην εποχή του. Η Δρακονέρα είναι το βουνό που ήταν πίσω ακριβώς από την πάλοι ποτέ Αμερικανική βάση του Κάτω Σουλίου και ο ανακλαστήρας διακρίνεται ευκρινέστατα στην κορυφή του ακόμα και σήμερα. Οι Πέρσες ρίχνουν πανικόβλητοι και τα τελευταία πλοία τους στην θάλασσα. Αν παραμείνουν λίγο ακόμα στον Μαραθώνα δεν θα έχουν άτομα να τραβήξουν κουπί στα πλοία τους, τα οποία τα είχαν τραβήξει έξω στην παραλία του Σχοινιά. Εκεί τους καταδιώκουν οι Έλ-

ληνες, και εκεί που δεν υπάρχει πλέον «Εχετλαίος», γίνετε η σκληρότερη μάχη. Εκεί, μας πληροφορεί ο Ηρόδοτος, οι Έλληνες έχουν τις περισσότερες απώλειες τους. Εκεί έχασαν τα 192 άτομα, μόνο. Οι Πέρσες ήταν τόσο σίγουροι για την νίκη τους στον Μαραθώνα που είχαν φέρει μαζί τους και ένα μεγάλο κομμάτι μάρμαρο, με σκοπό να γράψουν επάνω τους διθυράμβους της νίκης τους. Το μάρμαρο αυτό το βρήκαν οι Έλληνες και το έδωσαν στον Πραξιτέλη, που φιλοτέχνησε σε αυτό το άγαλμα της Νέμεσης που τοποθετήθηκε στον ομώνυμο ναό, που βρίσκεται δέκα χλμ. από τον Μαραθώνα, στον Ραμνούντα.

Τι απέγινε ο Εχετλαίος και οι άλλες αποδείξεις.

Ο Εχετλαίος ήταν αποτυπωμένος από τους Αθηναίους στην Ποικίλη Στοά. Η Ποικίλη Στοά ήταν Ζωγραφικό μνημείο των Αθηνών που καταγράφονταν με εικόνες όλα τα σπουδαία γεγονότα της εποχής. Κανονικά ένα τέτοιο μνημείο θα έπρεπε να έχει διασωθεί λόγω του μεγέθους του και της σπουδαιότητας του, όπως διασώθηκαν και άλλα πολύ παλαιότερα μνημεία της εποχής. Ήταν το μόνο ζωγραφικό μνημείο των Αθηνών. Σαν ζωγραφικό μνημείο ήταν και διαχρονικό γιατί οι επερχόμενες γενιές θα μπορούσαν να κατανοούν τα γεγονότα της ιστορίας που αναφερόντουσαν εκεί, χωρίς να χρειάζεται να κατανοούν

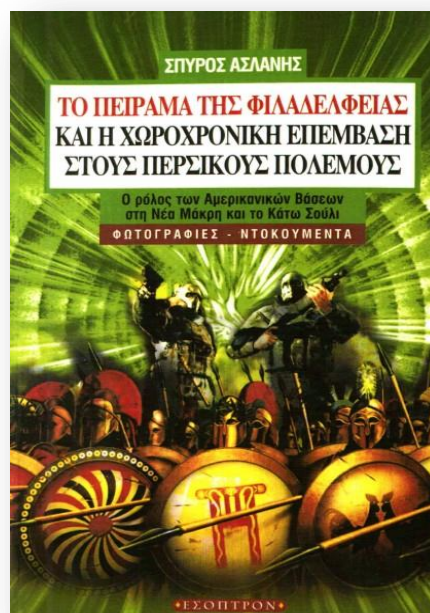

Σ' αυτήν ακριβώς την παραλία οι Πέρσες είχαν τραβήξει έξω τα εξακόσια πλοία τους και είχαν αποβιβάσει τους εκατό χιλιάδες άνδρες τους. Είναι η πολύ γνωστή αμμώδης παραλία του Σχοινιά. Πίσω από αυτά τα πεύκα ακριβώς που βλέπετε δεξιά στην φωτογραφία βρισκόταν σε μια άλλη εποχή η Αμερικανική βάση του Κάτω Σουλίου. Η πιο «αμαρτωλή» Αμερικανική στρατιωτική βάση. Γι' αυτό όταν ολοκλήρωσε τον σκοπό της την ξήλωσαν εκ θεμελίων και την εξαφάνισαν. Φυσικά οι αιτίες της «εξαφάνισης» της βάσης που ευώθηκαν στον κόσμο ήταν άλλες. Αν οι Πέρσες μπορούσαν να φανταστούν τι βρισκόταν πίσω από τα πεύκα έστω και σε μια άλλη εποχή θα μπαίνανε στα πλοία τους και θα φεύγανε τρέχοντας. Αν ξέρανε τι τους περίμενε στην μάχη δεν θα την ξεκίναγαν ποτέ. Μια τερατώδης ηλεκτρική εκκένωση άλλαξε την ροή της ιστορίας. Αυτό που δεν μπόρεσαν να πάρουν μαζί τους φεύγοντας οι Αμερικανοί είναι οι μόνιμες μαγνητικές αλλοιώσεις στην πεδιάδα και τα σκασμένα συρματόσχοινα που γείωναν τα τερατώδη ηλεκτρικά φορτία που διοχέτευαν προς τις συστοιχίες των πυραμιδοειδών κεραίων τους.

και την γλώσσα στην οποία θα ήταν γραμμένα. Ήταν το μόνο διαγλωσσικό μνημείο που τα τεκταινόμενα στα οποία αναφερότανε θα ήταν κατανοητά από τον οποιοδήποτε. Τοποθεσιακά βρισκόταν περίπου απέναντι από την Στοά του Αττάλου, στην οδό Αγίου Φιλίππου σήμερα, στο Μοναστηράκι, κάπου εκεί, που εδώ και χρόνια, κάνει ανασκαφές η αρχαιολογική υπηρεσία. Δυστυχώς συμφέροντα έπρεπε να εξαφανίσουν την Ποικίλη Στοά, και μαζί με αυτήν, και την εικόνα του Εχετλαίου, από προσώπου γης. Σήμερα τα ίδια συμφέροντα που εξαφάνισαν την Ποικίλη Στοά, «Ξύρισαν» και την βάση του Κάτω Σουλίου. Μισό-εξαφάνισαν την βάση της Νέας Μάκρης, και μπάζωσαν το έλος της Μπρεζίζας. Ένα μικρό μέρος του έλους της Μπρεζίζας, και ένα μικρό μέρος του νησιού διακρίνονται ακόμα και σήμερα από το κάτω μέρος της βάσης, από την μεριά της θάλασσας της Νέας Μάκρης, και συγκεκριμένα από το εκκλησάκι της Αγίας Κυριακής. Ένα εύλογο ερώτημα που παραμένει ακόμα και σήμερα είναι γιατί εξαφανίστηκαν αυτές οι βάσεις από τις θέσεις τους; Πρώτον γιατί οι τεχνολογίες άλλαξαν. Αναπτύχθηκε το διάστημα και οι δορυφόροι. Δεύτερον γιατί ολοκλήρωσαν την απόσβεση του ενδεχομένου της δημιουργίας μιας παγκόσμιας Περσικής αυτοκρατορίας. Τρίτον, γιατί ότι ήτανε να κάνουνε εδώ, το κάνανε, και τέταρτον, μην ήσαστε τόσο σίγουροι ότι φύγανε και τελείως. Μπορεί τώρα που η τεχνολογία μίκρυνε, απλά να μετατοπίστηκαν λίγο πάρα δω, ή λίγο πάρα κει. Οι Αμερικανικές βάσεις μπορεί για τον πολύ κόσμο να έφυγαν, αλλά πολλά σημάδια που υποδείκνυαν τις δραστηριότητες τους έμειναν.

Ο Σπύρος Ασλάνης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1954, όπου ζει και εργάζεται ως σήμερα. Σπούδασε μηχανικός ψυκτικών και ηλεκτρολογικών εγκαταστάσεων, ενώ παράλληλα φοίτησε στη Σχολή Εμπορικών Αντιπροσώπων, από την

οποία έλαβε την επίσημη κρατική άδεια του εμπορικού αντιπροσώπου. Το 1980 δημιούργησε τη δική του βιοτεχνία ηλεκτρολογικών κατασκευών, η οποία λειτούργησε για είκοσι έτη. Από το 1990 ασχολείται με την επιστημονική έρευνα αστρονομικών και μηχανικών θεμάτων. Εργασίες του έχουν δημοσιευθεί σε εφημερίδες και περιοδικά. Έχει επίσης, κάνει έρευνα για τους τρόπους παραγωγής συνεχούς ρεύματος κατά την αρχαιότητα, η οποία παρουσιάστηκε στην τηλεόραση. Εκτός από τα επιστημονικά του ενδιαφέροντα, ο Σπύρος Ασλάνης ασχολείται και με τη συγγραφή διηγημάτων. Το Πείραμα της Φιλαδέλφειας και η Χωροχρονική Επέμβαση στους Περσικούς Πολέμους είναι το πρώτο του βιβλίο. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τον συγγραφέα και το έργο του, μπορείτε να επισκεφθείτε την προσωπική του ιστοσελίδα: www.spirosaslanis.gr

Πως Μπορώ να Συμμετέχω στο Unlocking the Truth

Το Unlocking the Truth σας δίνει το βήμα.

Αν θέλεις να εκφράζεσαι μέσα από τις λέξεις και έχεις όρεξη, μεράκι, και επιθυμείς να γίνεις κομμάτι μας, μπορείς τώρα να έχεις το δικό σου χώρο για να καταθέσεις με το προσωπικό σου άρθρο, σκέψεις και προβληματισμούς που ενδιαφέρουν το κοινό, με σεβασμό στη νοημοσύνη, την αντίθετη άποψη, την ελεύθερη σκέψη, και την ευαισθησία του αναγνώστη.

Το περιοδικό θα φροντίσει για την αυτούσια δημοσίευσή του.

Μπορείς επίσης να στείλεις φωτογραφίες που θές να περιλαμβάνει το άρθρο σου.

Απαραίτητες προϋποθέσεις:

- Το κείμενο να μην ξεπερνάει τους 1500 χαρακτήρες.
- Να αποτελεί πρωτότυπο κείμενο.
- Να είναι γραμμένο στα ελληνικά.
- Να υπάγεται στη θεματολογία και το ύφος του περιοδικού.
- Να περιλαμβάνεται βιβλιογραφία με τις έντυπες ή ηλεκτρονικές πηγές.
- Να μην χρησιμοποιήσετε το βήμα που σας δίνει το Unlock the Truth για να κάνετε κάποιο είδος απροκάλυπτης προπαγάνδας για το συγκεκριμένο περιοδικό, πίστη ή σύστημα που υποστηρίζετε.

Διατηρούμε το δικαίωμα να μην δημοσιεύσουμε το άρθρο σας, αν δεν πληροί τις παραπάνω προϋποθέσεις ή αν κρίνουμε ότι υπάρχουν σοβαροί λόγοι για να το κάνουμε αυτό (παραβίαση νόμων, σοβαρά αρνητικά συναισθήματα σε κάποιες ομάδες ανθρώπων οι οποίοι θίγονται σημαντικά από το άρθρο σας κ.α.)

Στείλτε το άρθρο, την εργασία ή την μελέτη σας στο e-mail του περιοδικού UltMagazine2017@gmail.com

Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΕΛΙΚΟΥ ΟΡΟΥΣ

Οι θρύλοι της Πεντέλης που απέπνεαν

την αίσθηση του υπερφυσικού και του αλλόκοτου

Γράφει ο Νίκος Αποστολόπουλος

erenzw2012@gmail.com

Το Πεντελικό (ή Πεντέλη) είναι όρος της Αττικής σε σχήμα πυραμίδας και μέγιστο υψόμετρο 1.109 μέτρων που οριοθετεί το λεκανοπέδιο των Αθηνών στα νοτιοδυτικά, από την Πεδιάδα του Μαραθώνα στα βορειοανατολικά και την κοιλάδα της Μεσογαίας στα νότια, ενώ ανατολικά βρέχεται από τον Κόλπο των Πεταλιών. Ο Βριλησσός, όπως αποκαλείτο αρχικά, σύμφωνα με ιστορικά ντοκουμέντα, λέξη προφανώς Πελασγική, χαρακτηρίζεται για τα λευκά και σκληρά του πετρώματα, αλλά και τα πλούσια πευκοδάση που τον περιβάλλουν σε χαμηλότερο υψόμετρο, καθώς και τα δροσερά νερά που αναβλύζουν προς πάσα κατεύθυνση. Η Πεντέλη όμως δεν αποτελεί μονάχα μια απλή γεωλογική και γεωγραφική αναφορά, αλλά αναδεικνύει και εκπέμπει μια σειρά σημαντικών παραμέτρων που σε προκαλούν να τις εξερευνήσεις. Είναι ένα όρος που η σημειολογία του σηματοδοτεί «ταξίδια» μακρινά στα βάθη του ιστορικού χρόνου, εκεί που η ιστορική απόδειξη συναντά την ομίχλη της παράδοσης, της λαογραφίας, και του θρύλου. Η Πεντέλη είναι ο νούμερο ένα γνήσιος τόπος υψηλού μυστηρίου στην Αττική, και μάλιστα ένας τόπος που έχει να δώσει πολλά στο σύγχρονο ερευνητή. Οι περισσότεροι από εμάς έχουμε επισκεφτεί αρκετές φορές την Πεντέλη ιχνηλατώντας τα μυστήρια της, ενώ οποιοσδήποτε νέος ερευνητής ξεκινάει να ασχολείται με αυτά τα θέματα, το πρώτο – και πολλές φορές το... τελευταίο – που κάνει είναι να εξαντλεί τις δυνάμεις και τις προσπάθειες του στην περιβόητη σπηλιά του Νταβέλη. Ήδη από πολύ παλιά, οι ξυλοκόποι και οι μελισσοκόμοι της Πεντέλης διηγούνταν ιστορίες για παράξενες οντότητες, αιθερικά όντα, οπτασίες και στοιχειώματα, μαγικές τελετές, πύλες προς άλλες διαστάσεις, και όλα εκείνα τα παράξενα φαινόμενα που πρώτος μίλησε ο Τσαρλς Φορτ.

Τα υπερφυσικά φαινόμενα της Πεντέλης

Στην Πεντέλη, κατά τις προηγούμενες δεκαετίες, διασώζονταν ορισμένοι θρύλοι οι οποίοι μεταδίδονταν από γενιά σε γενιά μέχρι τις ημέρες μας, χωρίς να σβήσουν και να ξεθωριάσουν στο πέρασμα του χρόνου, ενώ συνδέθηκαν με τη ζωή του λαού, δημιούργησαν διάφορα συναισθήματα, και αγαπήθηκαν πολύ. Από τον Νικόλαο Πολίτη, που θεωρείται ως ο πρόδρομος της επιστήμης της λαογραφίας στην Ελλάδα, διαβάζουμε μια παλιά διήγηση για μια παπαδοπούλα που κατοικούσε στο χωριό του Χαλανδρίου. Η θυγατέρα του παπά του χωριού, ένα κορίτσι δώδεκα έως δεκατριών χρονών, αν και την αγαπούσαν πολύ οι γονείς της και της έκαναν ότι ήθελε, φαινόταν πάντοτε θλιμμένη και μελαγχολική και όταν μπορούσε έφευγε από το χωριό και πήγαινε στο βουνό στην Μεντέλη (έτσι ονόμαζαν την Πεντέλη οι κάτοικοι των Μεσογείων), μέσα στα ρουμάνια. Εκεί έμενε από την αυγή του θεού ως τη νύχτα. Πολλές φορές πετούσε το πανωφόρι της και έζωνε καλά ένα κοντό φουστανάκι που φορούσε μονάχα για να είναι πιο ελεύθερη να πηδά. Οι γονείς της λυπόνταν πολύ που την έβλεπαν έτσι, μα δεν μπορούσαν να την εμποδίσουν γιατί καταλάβαιναν πως ήταν οι Νεράιδες που την τραβούσαν. Ο παπάς, ο πατέρας της, συχνά την πήγαινε στην εκκλησία και της διάβαζε ευχές μα δεν την έκανε καλά. Όσο πέρναγε ο καιρός μαράζωνε, ώσπου πέθανε, γιατί οι Νεράιδες την ήθελαν. Λίγες ημέρες ύστερα από το θάνατο της πολλοί χωρικοί την είδαν μέσα στο χορό των νεράιδων». Η λαογράφος Αγγελική Τσεβά, μέσα από συζητήσεις που είχε με τις εναπομειναντες οικογένειες Κορωπιωτών που εργάζονταν τους θερινούς μήνες για τη συλλογή ρετσίνοι, κατέγραψε τους θρύλους που γεννήθηκαν από τη διαμονή τους στα δάση: «Ο ήλιος είχε γείρει για τα καλά. Κουρνιασσαν στις καλύβες τους οι εργάτες. Φάγανε ψωμί γρήγορα-γρήγορα, και μετά οι άνδρες έφυγαν. Κάθε βράδυ συναντιόντουσαν όλοι μαζί, πίνουν τη ρετσίνα τους και τα λέγανε. Ενώ στις καλύβες οι γυναίκες ετοιμάζαν τα απαραίτητα της άλλης μέρας. Έτσι κι απόψε κατέβασαν μερικά ποτήρια, ήρθαν στο κέφι κι άρχισαν το τραγούδι. Το πρώτο τραγούδι ήταν αρβανίτικο και το 'παν για τον νεαρό Κορωπιώτη που 'ταν αρραβωνιασμένος. [...] Ήθελαν να πουν κι άλλα τραγούδια μα κάτι τους σταμάτησε. Ακούστηκαν κάπου εκεί κοντά τους κλαρίνα, νταούλια, σαντούρια, γέλια λες και γινόταν κάποιο γλέντι. Τέτοια όργανα και φωνές άκουγαν συχνά, όλα τα χρόνια μα κανένας δεν έβλεπε τίποτα. Κι έλεγαν μόνοι τους. Χορεύουν τα αγερίκα (οι νεράιδες – οι λάμιες). Μαζεύτηκαν οι άνθρωποι μας ο ένας κοντά στον άλλον κι άρχισαν να συζητάνε για τα ανεξήγητα φαινόμενα που συνάντησαν στο βουνό της Πεντέλης. Αρχίζει κάποιος. Πριν δύο μέρες πήγα στο Κατσουλέθρι για ρετσίνα. [...] Πήγα πολύ πρωί. Είπα να κοιμηθώ λίγο μέχρι να χαράξει. Δεν θα 'χε περάσει πολύ ώρα και ξύπνησα από ένα νανούρισμα. Τότε αντίκρισα μπροστά μου ένα πανύψηλο και ολόγυμνο άνδρα. Το μόνο που φορούσε ήταν ένα τεράστιο καπέλο που είχε σχήμα μανιταριού. Σηκώθηκα

και τότε αυτός έφυγε τρέχοντας μέσα στο δάσος ουρλιάζοντας. Η γυναίκα μου λέει κάποιος άλλος χθες κατά τη μια το μεσημέρι πέρναγε μπροστά από το παλάτι της Δούκισσας. Παντού ερημιά. Είχε ένα περίεργο συναίσθημα φόβου. Ξαφνικά βλέπει μπροστά της σε απόσταση περίπου 50 μέτρα ένα κοριτσάκι, που δεν το 'κανε πάνω από δέκα χρόνια, να έρχεται προς το μέρος της. Τα μαλλιά του ήσαν μακριά και τεντωμένα προς τα πάνω λες και κάποιος μαγνήτης τα τράβαγε. Δεν πρόλαβε να ψάξει πολύ το θέμα και ένας ανεμοστρόβιλος τύλιξε το παιδί και χάθηκαν μαζί σ' ένα ερειπωμένο σπίτι που ήταν κάπου εκεί». Η περιγραφή που ακολουθεί, πάντα από την Α. Τσεβά, θυμίζει τη σύγχρονη λογοτεχνία των ΑΤΙΑ, ένα φαινόμενο πολύπλοκο και πολύπλευρο, με άγνωστη αρχή και αβέβαιο τέλος: «Θυμόμαστε, λέει κάποιος άλλος τον βλάχο που βόσκει εδώ στη Μεντέλη τα πρόβατα και που τον λέγανε τρελό. Θα σας πω εγώ γιατί τον λένε τρελό! Μια μέρα εκεί που έβοσκε τα πρόβατά του, βλέπει να κατεβαίνει από τον ουρανό ένα πολύ μεγάλο πράγμα σαν μανιτάρι που είχε φώτα γύρω-γύρω, και να προσγειώνεται σε μικρή απόσταση μπροστά του. Άνοιξαν κάτι πόρτες και βγήκαν δύο άνθρωποι που μοιάζανε με δύτες. Του μιλήσανε λέει με τη σκέψη. Του ζήτησαν να πάει μαζί τους. Εκείνος όμως αρνήθηκε κι αυτοί έφυγαν λέγοντας πως θα ξανάρθουν. Όπου τόλμησε να πεί το περιστατικό τον είπαν τρελό». Στο τέλος του κειμένου η Α. Τσεβά σημειώνει εμφαντικά: «Τα ανεξήγητα περιστατικά δεν σταμάτησαν ποτέ να συμβαίνουν στο βουνό της Πεντέλης, ακόμη και σήμερα και να αποτελούν ένα πρόσθετο λαογραφικό υλικό σχετικό με τις λαϊκές προλήψεις». Ένα κείμενο που προέρχεται από τον Αθανάσιο Ξανθόπουλο (Πάνειος), και περιγράφει την εκδρομή στην Πεντέλη πέντε ορειβατών το 1885 για να δουν την ανατολή του ηλίου είναι συγκλονιστική: «Απελαμβάναμε το λυκαυγές ανεπνέομεν αέρα καθαρό και ψυχική αγαλλίαση. Μετ' ολίγου διακρίναμε τα πρώτα σημεία της ανατολής του ηλίου. Φλογώδη κύματα αναδυόμενα από της θαλάσσης διεσκορπίζοντο εις τον ορίζοντα με καταπληκτική ταχύτητα. Κατόπιν διεκρίνετο εις πυριφλεγής όγκος σχηματίζων μεγάλον πίθον περιβεβλημένων με ζώνας! Απροσδόκητο θέαμα! Οφθαλμαπάτη! Αμέσως κατέρυθρος στρογγυλή σφαίρα ήτις εφαινέτο ως να περιστρέφετο! Ονειρώδης οπτασία ανωτέρα πάσης περιγραφής. Το μεγαλοπρεπές και εκθαμβωτικό κάλλος της φύσεως ήτο ανυπέρβλητο. Ησθανθήκαμε όλοι ανέκφραστο ευχαρίστηση.

Τελευταίο όραμα ήτο η σκιά του Πεντελικού όρους η οποία εξετειντο μέχρι του λιμένου Πειραιώς». Όμως η Πεντέλη κάποτε είχε και μια λίμνη που σήμερα έχει εξαφανιστεί αφού την δεκαετία του '60 μπαζώθηκε. Την αποκαλούσαν «Βουλισμένη» και «Μαγεμένη Λίμνη». Η επίσημη ονομασία της όμως ήταν Θάλωσι και είχε φανατικούς επισκέπτες δυτικά της Νέας Πεντέλης. Οι παλιοί Πεντελιώτες, ισχυρίζονταν πως η λίμνη ήταν «στοιχειωμένη», ένας τόπος όπου «κακές» Νεράιδες και Λάμιες κάνουν την εμφάνισή τους εκεί για να βλάψουν τους ανθρώπους. Ο Γεώργιος Χατζησωτηρίου αναφέρει σχετικά: «Ένα από τα παράξενα της Πεντέλης είναι ότι είχε κάποτε, ακόμα μέχρι εδώ και μισό αιώνα, λίμνη. Μάλιστα αγαπητοί μου! Λίμνη μικρή βέβαια και όχι βαθιά. Λεγόταν Θάλωσι ή Θαλάσι και βρισκόταν ελάχιστα χλμ, δυτικότερα της Νέας Πεντέλης. Σήμερα δεν ξέρω αν υπάρχει ή γεμίζει η λίμνη με νερό, ύστερα από βροχές. Ούτε την είχα δει. Όμως έχω ακούσει για αυτήν. Περιβάλλεται με θρύλους. Ότι ήταν γιομάτη από Λάμιες και Νεράιδες. Λίμνη κακιά, αφού καταπίνει ή πνίγει ανθρώπους. Έτσι τουλάχιστον μου αφηγήθηκαν παλιοί τσοπάνηδες του χωριού μου, ο Γερο-Μιστόκλης ο Σπανός και ο Χρήστος Μεγαγιάννης». Και πάλι ο Νικόλαος Πολίτης μας πληροφορεί ότι στο βάλτο που είναι στο Κάτω Σούλι, μια λίμνη λέγεται Δρακονέρα, και το βουνό που είναι κοντά, της Δρακονέρας το βουνό. Σ' αυτό λίγο ψηλότερα από το βάλτο είναι μια σπηλιά μικρή, που από εκεί μέσα βγαίνει ένα στοιχειό. Γι' αυτό δεν πλησιάζει κανείς να μπει μέσα, εκτός αν είναι πολλοί κι αρματωμένοι. Όμως η Πεντέλη θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μια ανεξάντλητη πηγή μυστηρίου αφού οι ιστορίες με υπερφυσικά όντα δεν περιορίζονται μόνο στους προηγούμενους αιώνες, αλλά και στην σύγχρονη εποχή. Στα μέσα του 1977 η δεσποινίς Β.Μ. και ο κύριος και η κυρία Λ.Χ. ανέβαιναν για βόλτα στην Πεντέλη, όταν πρόσεξαν ένα αυτοκίνητο παρκαρισμένο σε ένα σημείο που ήταν αδύνατο να φτάσει χωρίς να τσακιστεί. Όταν ανέβηκαν να ρίξουν μια ματιά, παρατήρησαν μερικά παράξενα ελλειψοειδή ίχνη πάνω στο χιόνι. Ταυτόχρονα ή κοπέλα –που είχε απομακρυνθεί

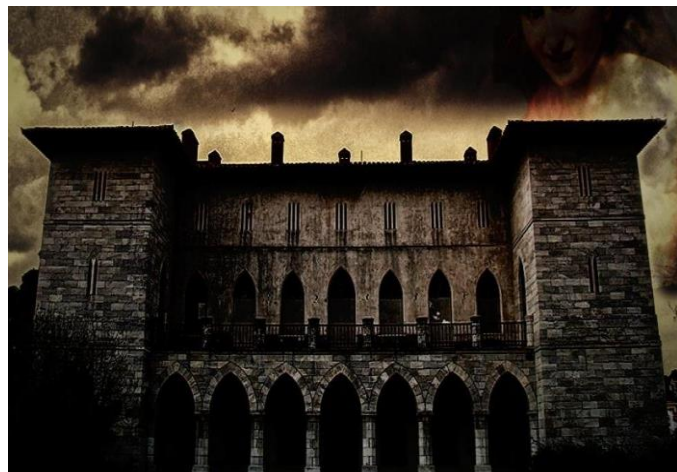
λίγο- άρχισε να βγάζει φοβισμένες κραυγές ενώ έτρεχε πίσω στο αυτοκίνητο. Αργότερα, όταν συνήλθε, ανέφερε πως είχε δει ένα παράξενο μικρόσωμο πλάσμα εντελώς λευκό, και περίπου ωοειδές. Ακόμα, πάνω στο κεφάλι, που δεν φαινόταν να ξεχωρίζει από το σώμα, υπήρχαν δύο πελώρια λαμπερά μάτια. Έγιναν κι άλλες επισκέψεις στην περιοχή και σε μια απ' αυτές, οι φίλοι μας έφτασαν μέχρι την είσοδο των εγκαταστάσεων, που συνάντησαν μερικούς στρατιωτικούς που τους έλεγξαν. Κατά την διάρκεια του ελέγχου βρήκαν την ευκαιρία να μιλήσουν με έναν σημνίτη για το θέμα του σταματημένου αυτοκινήτου. Αυτός φάνηκε να ξέρει την περίπτωση αλλά αρνήθηκε να μιλήσει περισσότερο. Είπε μόνο: «Δεν ξέρουμε, μη ρωτάτε. Τι να σας πω... Δεν λέγονται αυτά τα πράγματα. Είμαστε άνω κάτω. Μας έχουν κόψει και τις άδειες... Τις νύχτες βλέπουμε φωτιές... κινούμενους βράχους... ακούμε φωνές... εμφανίζονται περίεργοι άνθρωποι...». Άλλη μια υπερφυσική εμπειρία αναφέρθηκε από τον άντρα της παρέας. Καθόταν στο αυτοκίνητο μαζί με την γυναίκα του, όταν ξαφνικά έβγαλε μια κραυγή και έπεσε πάνω της. Περιέγραψε πως είδε δίπλα του μια τεράστια μαύρη σφαίρα σαν να είχε εμφανιστεί από το πουθενά, να περιστρέφεται γρήγορα. Φαινόταν «τριχωτή» ή φτιαγμένη από «μαύρο καπνό». Την ίδια στιγμή ένιωσε κάτι να προσπαθεί να μπει στο μυαλό του, ενώ η σφαίρα εξαφανιζόταν από το κλειστό τζάμι του αυτοκινήτου. Η γυναίκα του ανέφερε πως δεν είχε δει τίποτα. Την προσωπική του εμπειρία με περίεργους ανθρώπους θα αναφέρει και ο ερευνητής Γεράσιμος Νοδάρος σε άρθρο του στο περιοδικό Αστρικός Κόσμος το 1983. Κατεβαίνοντας από το βουνό της Πεντέλης, στα μισά της διαδρομής, και ενώ η νύχτα είχε αρχίσει να πέφτει: «σε απόσταση 30 μέτρων περίπου, ένας άνθρωπος έκανε την εμφάνιση του. Με απαλές κινήσεις και παράξενο βάδισμα, σαν χοροπηδητό, προχώρησε από πάνω, μπήκε στα δέντρα και χάθηκε. Τρομοκρατημένος το ανέφερα στους άλλους της παρέας. Με κοίταξαν μ' ένα βλέμμα λύπης, σίγουροι ότι είχα τρελλαθεί. Προχωρήσαμε γι' άλλα 20μ. όταν διακρίναμε τον «φίλο». Μείναμε τρομοκρατημένοι, στην θέση μας. Αναγκαστικά περάσαμε από μπροστά του, μια και δεν υπήρχε άλλος δρόμος. Ήταν ένας τύπος με μέτριο ανάστημα, αρκετά εύσωμος, και παράξενη στάση. Είχε τα πόδια του ανοιχτά, και τα χέρια στις τσέπες του σακακιού του. Ήταν τελείως ακίνητος και κανένα διακριτικό από το πρόσωπο του δεν φαινόταν. Ήταν τελείως κατάμαυρος, εκτός από κάτι που λαμπύριζε, κάτι σαν τούφες μαλλιά, δεξιά και αριστερά στο κεφάλι του. Αμίλητος εντελώς, μας παρατηρούσε! Κατεθήκαμε το βουνό σε χρόνο ρεκόρ. Η παρουσία του ήταν αινιγματική, το ίδιο και η συμπεριφορά του. Αν δεχτούμε ότι ήταν φυσιολογικός άνθρωπος που έτυχε να βρίσκεται εκεί, γιατί βγήκε μ' αυτό τον τρόπο μπροστά μας;» Η παρακάτω αναφορά προέρχεται από το προσωπικό αρχείο του συγγραφέα Βαγγέλη Ζήση, και το βιβλίο του «ΠΕΝΤΕΛΗ, Ιστορία, Θρύλοι, Μυστήρια». Ένα βράδυ τον Ιανουάριο του 1980 μια παρέα τεσσάρων ατόμων, αποτελούμενη από τον ερευνητή-συγγραφέα

Δημήτρη Κουτσούκη, έναν τέως υπουργό Εργασίας, και δύο γυναίκες, επισκέφτηκαν την σπηλιά της Πεντέλης, και παρ' όλο που γνώριζαν το πέπλο μυστηρίου που την κάλυπτε, κανένας τους δεν περίμενε τα όσα ακολούθησαν. Όταν έφτασαν, οι άντρες στάθηκαν στο στόμιο και οι γυναίκες προχώρησαν άφοβα στο εσωτερικό. Η μια από αυτές αφηγείται: «Ξαφνικά άρχισε να φαίνεται ένα αμυδρό φως κάπου στο βάθος. Είδαμε δύο μικρόσωμα ανθρωπάκια να πλησιάζουν. Το ένα σταμάτησε σε κάποια απόσταση και το άλλο ήρθε και στάθηκε μπροστά μου. Από εκείνη την στιγμή δεν θυμάμαι πολλά πράγματα. Έμεινα σαν πετρωμένη. Ευτυχώς που τα είδαν κι οι άλλοι γιατί θα έλεγα πως είχα τρελαθεί. Οι δύο άντρες έμειναν πίσω μας ακίνητοι. Το ανθρωποειδές φορούσε μια μονοκόμμη κιτρινωπή φορεσιά κι έλεγε κάτι ακατάληπτα «τα-τα-τα». Το κοίταζα συνέχεια. Δεν θυμάμαι κανένα χαρακτηριστικό του. Μονάχα τα μάτια του. Εκεί καρφώθηκα και δεν μπορούσα να πάρω το βλέμμα μου. Σταμάτησε επίσης και το μυαλό μου. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα απολύτως. Αυτό συνεχίστηκε και για αρκετή ώρα από το περιστατικό». Έχοντας χάσει την αίσθηση του χρόνου, και ίσως του επικείμενου κινδύνου, η κοπέλα ξύπνησε από το λήθαργο όταν την τράβηξε η φίλη της και μαζί υποχώρησαν τρέχοντας. Οι υπόλοιποι μάρτυρες είπαν ότι εκείνη την στιγμή, τα μαλλιά της είχαν σηκωθεί όρθια σαν βελόνες. Μάλιστα, ο πανικόβλητος υπουργός χαρακτήρισε τα αλλόκοσμα ανθρωποειδή ως «σατανάδες», ενώ λίγο νωρίτερα είχε κάνει την αινιγματική δήλωση ότι «χαλάσαμε τους δρόμους για να μην μπορεί να πηγαίνει ο κόσμος στη σπηλιά. Όλα γίνονται με απόλυτη μυστικότητα»! Τελευταία αφήσαμε, τι άλλο; Την Σοφί ντε Μαρμπούα – Λεμπρέν, γνωστή με τον τίτλο που έφερε, ως Δούκισσα της Πλακεντίας, και για την οποία οι Αθηναίοι είχαν την τάση να αποδίδουν υπερφυσικές ιδιότητες. Μια Γαλλίδα ντυμένη στα λευκά, σαν αρχαία ιέρεια ή νεράιδα, με ένα άκρως μυστηριώδη χαρακτήρα και αλλόκοτες πράξεις, όπως το να ταριχεύσει το σώμα της νεκρής κόρης της και να συνομιλεί μαζί της σαν να είναι ζωντανή. Η εικόνα που έδινε η Δούκισσα στους Αθηναίους, καθώς και σε όσους τη συναναστρέφονταν, περιγράφεται από τον ιστορικό ερευνητή Γιάννη Καιροφύλλα: «Η ζωή της ήταν γεμάτη μυστήριο. Άφηνε πάντα πολλά ερωτηματικά να αιωρούνται γύρω της. Ερωτηματικά που έκαναν την υψηλή κοινωνία που συναναστρεφόταν, αλλά και τον απλό κόσμο που την γνώρισε, να προσπαθούν με κάθε τρόπο να βγάλουν κάποιο συμπέρασμα. Αλλά μάταια. Ένα πυκνό σκοτάδι απλωνόταν παντού, σε όλες τις κινήσεις της, σε κάθε ενέργεια της. Σε όλα υπήρχε ένα μεγάλο ερωτηματικό. Μερικοί έλεγαν ότι δεν πρέπει να είναι διανοητικά ισορροπημένη. Άλλοι ισχυρίζονταν ότι πρέπει να έχει κάποια φρενοπάθεια. Ήταν όμως τρελή;» Ειδικά την περίοδο που η Δούκισσα κρατούσε το ταριχευμένο κορμί της Ελίζας στα σκοτεινά υπόγεια του σπιτιού της, οι διαδόσεις έδιναν και έπαιρναν. Απέφευγαν να περάσουν από το σπίτι της τις νύχτες, γιατί πίστευαν ότι το μέρος ήταν στοιχειωμένο· ενώ μετά τη φωτιά που κατέκαψε το

σπίτι, οι περισσότεροι μιλούσαν για «κατάρτα Θεού». Ο Γιώργος Χατζησωτηρίου περιγράφει τις διηγήσεις των παλιών γερόντων από το Λιόπεσι για την εποχή εκείνη: «Έκλεισε το σπίτι της σ' όλο τον κόσμο, τον οποίον λες και μισούσε. Δεν ήθελε να βλέπει ακόμη και εκείνους που της πήγαιναν φρέσκο ψωμί, αυγά, σύκα ή ότι άλλο, ανθρώπους απλούς που τη λάτρευαν. Γύριζε με μια άσπρη νυχτικιά γύρω από το ανάκτορο νύχτες, έτσι που νόμιζαν ότι ήταν κάποια νεράιδα. Λέγανε ακόμα πως τόσοι και τόσοι Λιοπεσιώτες, ιδίως τσοπάνηδες, περαστικοί από το μέρος, έβλεπαν σε ένα ισόγειο μέρος, θαμπό φως και πως άκουαν συχνά αναφιλητά ή μονόλογο μουρμουριστό. Όποτε θυμόταν, όποτε της ερχόταν η «λόξα» της, ο άσθητος πόνος της, κατέβαινε κι έκανε ώρες ατελείωτες τις νύχτες, συντροφιά με την κόρη της. Από τότε οι περαστικοί απέφευγαν να περάσουν από κει, γιατί πίστεψαν ότι το σπίτι είχε στοιχειώσει. Μια πυρκαγιά, από άγνωστη αιτία, έκαψε το ανάκτορο και αποτέφρωσε τη νεκρή, τη μέχρι πάνθους, τη μέχρι παραλόγου πολυαναπημένη της κόρη. Λίγα χρόνια της απόμεναν και το 1854 άφησε εδώ την τελευταία της πνοή, σχεδόν έρημη, με τους πολυάριθμους σκύλους της, λιπόσαρκη, φάντασμα θάλεγε, με λευκή περιβολή». Το παρουσιαστικό της Δούκισσας φαίνεται ότι στοίχειωσε για τα καλά τους ανθρώπους, οι οποίοι ισχυρίζονταν πως ακόμα και μετά τον θάνατο της έβλεπαν το φάντασμα της να περιφέρεται στα ερείπια των κτιρίων της και στα δάση της Πεντέλης. Ο Δ. Καμπούρογλου διασώζει αυτούς τους θρύλους: «Η σκιά της Δουκίσσης δεν πλανάται μόνον γύρω από το έρημον και κατάλευκον παλαιογοτθικού ρυθμού παλάτι της, το βγαλμένον ολόκληρον και αυτό από τα σπλάχνα του βουνού των μαρμάρων – την είδε στην λάμψη του φεγγαριού ένας παλαιός φύλαξ της Μονής. Δεν πλανάται μόνον γύρω

από τον τάφον της κόρης της, αλλ' από κορφή σε κορφή, σαν να πετά, βρίσκεται έξαφνα κάτω στο Θαλάσσι και τριγυρίζει να βρη τη βαρκούλα της. Ούτε ίχνος δεν υπάρχει πλεον από την ωραίαν αυτήν βαρκούλαν με τα κομψά κουπιά, που την οδηγούσε μόνη της το θράδυ – θράδυ και παρεδίδετο εις τα όνειρά της, ενώ οι νεροχελώναις την εβαυκάλιζαν με το τρεμουλιαστό τους παράπονον».

Θρύλοι που γέννησαν τα ασκητήρια και τα μεσαιωνικά μοναστήρια

Παραπάνω αναφερθήκαμε στο λαογραφικό υλικό, όπως το κατέγραψαν οι παλιοί μελετητές των αττικών θρύλων και παραδόσεων, αλλά και σε σύγχρονες αναφορές υπερφυσικών οντοτήτων. Παρακάτω παρατίθενται οι θρύλοι οι οποίοι γεννήθηκαν μέσα από τα παλιά χριστιανικά μνημεία του βουνού. Όταν τα αποθέματα μαρμάρου άρχισαν να εξαντλούνται από τα μέσα του 2ου αιώνα μ.Χ. το βουνό εγκαταλείφθηκε, έως και την εποχή που πάτησε το πόδι του ο πρώτος ασκητής. Στους πρώτους ασκητές αναφέρεται ο Αναστάσιος Ορλάνδος: «Αιώνας προ της ιδρύσεως της μεγάλης Μονής Πεντέλης υπήρχον επί του Πεντελικού ησυχαστήριαι ή σκήται κατεσπαρμέναι επί των κλιτύων, ιδίως εις όσα σημεία ανέβλυζεν ύδωρ ή όσα παρείχον άλλα σπουδαία προτερήματα». Επίσης, ο Δημήτρης Καμπούρογλου γράφει: «...εις όσα μέρη υπήρχε νερόν ή ερημοκλήσι, ήτο και από ένας ασκητής». Κάπου αλλού γράφει ο ίδιος ιστορικός: «Δεν υπήρχε τρύπα μυστική, ή ερείπιον λησμονημένον, ή δρυμός προστατευτικός, ή θρυσούλα καλόψυχη, που να μην είχε μαζί με το αφανές στοιχείο της, και έναν κρυμμένον ανθρωπόμορφον, τον Ασκητήν». Έτσι λοιπόν η Πεντέλη, για αιώνες αποτέλεσε το... «Άγιον Όρος» της Αττικής, και έλαβε μάλιστα μια παραπλήσια ονομασία: «Όρος των Αμώμων» (άμωμος = καθαρός, αναμάρτητος). Οι σπηλιές λοιπόν, τα δάση και οι χαράδρες της Πεντέλης ήταν γεμάτα από ασκητές μέχρι τον 16ο αιώνα, ώσπου εμφανίστηκε ο Τιμόθεος, κτήτορας της ιεράς μονής Πεντέλης, ο οποίος περιόδευσε σε όλο το βουνό αναζητώντας τους ασκητές και συγκεντρώνοντας τους όλους (ή σχεδόν όλους), στη νεοσύστατη μονή του. Οι τόποι που φιλοξενούν τα ερείπια αυτών των αρχαίων λατρευτικών χώρων, χριστιανικών εκκλησιών και μεσαιωνικών μνημείων, αποτελούν

ανέκαθεν πρόσφορο έδαφος για τη δημιουργία θρύλων, «θαυμάτων», και υπερβατικών φαινομένων. Πρόκειται για μια παγκόσμια πεποίθηση και τα μνημεία της Πεντέλης, φυσικά, δε θα μπορούσαν να αποτελούν εξαίρεση. Ας δούμε λοιπόν ποιους θρύλους γέννησαν τα ασκητήρια και τα μεσαιωνικά μοναστήρια του Όρους των Αμώμων. Μια από τις πρώτες μαρτυρίες μας έρχεται από το μακρινό 1680, σύμφωνα με την Ι.Μ. Παντοκράτορος – Ταώ Πεντέλης, ενώ σύμφωνα με ερευνητές η πραγματική ημερομηνία ήταν το 1770. Ο θρύλος είναι γνωστός ως το «Στοιχειωμένο Πεύκο της Ταώ» και τη φωνή του δολοφονημένου ηγούμενου που ζητούσε εκδίκηση. Ας πάρουμε όμως την ιστορία από την αρχή. Την Μεγάλη Εβδομάδα του 1680, Αλγερινοί πειρατές λεηλοτούσαν και ερήμωναν τα παράλια μέρη της Ραφήνας. Κάποιος υπηρέτης της Μονής, κινούμενος από φθόνο, συνεννοήθηκε με τους πειρατές να τους οδηγήσει ασφαλώς στη Μονή, μέσω ενός μυστικού περάσματος που γνώριζε, ανήμερα της Αναστάσεως. Οι πειρατές αιφνιδίασαν τους 179 Μοναχούς που τους βρήκαν όλους συναγμένους στην Εκκλησία, με αναμμένες λαμπάδες, να ψάλλουν το τελευταίο «Χριστός Ανέστη» της Πασχαλινής Θείας Λειτουργίας. Η σφαγή που ακολούθησε υπήρξε καθολική και η λεηλασία ολοκληρωτική. Όπως διηγείται ο Κύριλλος Δέγλερης στα απομνημονεύματά του, κανένας δεν θα είχε σωθεί από την Αδελφότητα, εάν λόγω του Πάσχα δεν απουσίαζε στο Μετόχι «Χεροσακούλι» ένας από τους Ιερομόναχους της Μονής. Επιστρέφοντας το απόγευμα της Κυριακής του Πάσχα στο Μοναστήρι του, είδε σε μικρή απόσταση από αυτό, μέσα στο δάσος, κατακρεουργημένα σώματα μοναχών. Φοβισμένος, κατευθύνθηκε προς την κορυφή του βουνού, όπου αγναντεύοντας την γύρω περιοχή διέκρινε στον όρμο της Ραφήνας πειρατικά καράβια και αντιλήφθηκε τι είχε συμβεί. Την Δευτέρα μετά το Πάσχα όταν ξημέρωσε, είδε τα πλοία τα πειρατικά να σηκώνουν άγκυρα και να απομακρύνονται στο πέλαγος. Τότε έσπευσε και κατέβηκε στο Μοναστήρι του μαζί με χωρικούς... για να αντικρύσουν τα μάτια τους σκηνές φρίκης. Η σφαγή των καλόγερων της Ταώ δημιούργησε ένα θρύλο που μας παραδίδει ο Καμπούρογλου: «Ο ηγούμενος προσεπάθησε να διαφύγει, αλλά συλληφθείς έξω από του περιβόλου εσφάγη και αυτός πλησίον πελωρίου πεύκου, όπου και ευρέθη την επομένην το πτώμα του από χωρικούς. Ο θρύλος των αιώνων, τα μεσάνυχτα που περιέρχεται όλα

τα ερείπια της ακμής που εχάθη, ήκουε τακτικά τα βογγητά του ηγούμενου που εσφάγη, να θγαίνουν από της ρίζες του πεύκου και τα ήκουεν επί μακράν σειράν ετών, και απήντα εις την σκιάν, ότι την εκδίκησιν που ζητεί δεν δύναται να του την δώσει ακόμη». Από τότε λοιπόν, και επί σειρά πολλών ετών, γύρω στα μεσάνυχτα, ακούγονταν τα βογγητά του κατακρεουργημένου ηγούμενου που αναδύονταν από τις ρίζες του πεύκου, δίπλα στην ερειπωμένη πλέον Μονή Ταύ. Κατά τον Αλβανάκη, ο οποίος άντλησε πληροφορίες για το μύθο από τους γύρω κατοίκους, ήταν τις θυελλώδεις νύχτες του χειμώνα όταν ηχούσε η φωνή του ηγούμενου που ζητούσε εκδίκηση για τους σφαγείς. Τα βογγητά όμως του ηγούμενου δεν ακούγονται πλέον, αφού μια δασική πυρκαγιά έκαψε το στοιχειωμένο πεύκο. Όπως διηγείται ο Καμπούρογλου: «Είναι ολίγα έτη όμως που ο πεύκος δεν βογγά πλέον... Μαζί με τόσα άλλα δένδρα τον έκαψαν και αυτόν». Ένας άλλος θρύλος αφορά τον ιδρυτή της μονής Πεντέλης της Κοιμήσεως της Θεοτόκου και το θείο χάρισμα του, τον Άγιο Τιμόθεο Ευρίπου, αλλά και την μεταθανάτια θαυματουργή δράση του. Την εποχή εκείνη επιδημία πανώλης και ευλογιάς μάστιζε την Αθήνα, και η εικόνα του αποτελέσε μέσον εξουδετέρωσης των επιδημιών. Σύμφωνα με Κ. Χρηστομάνο από διήγηση της Μαριάννας Βουζίκη: «Μοναστήρι που δεν το έπιανε η πανούκλα ήταν η Πεντέλη· είχεν και μία εικόνα του Αγίου Τιμοθέου που κυνήγησε την πανούκλα να την σκοτώσει». Το ίδιο σημειώνετε και από τον Καμπούρογλου: «Ο Τιμόθεος, ο λόγιος και ενάρετος Ιεράρχης Ευβοίας, το σούτον ετιμάτο παρά του λαού και ζων και αποθανών, ώστε εθεωρείτο ως ο διώκτης και της πανώλους». Ένας θρύλος ακόμα παρουσιάζει τη χολέρα και την πανούκλα, δύο αδελφές κοκκαλιάρικες και γεροντοκόρες να ανηφορίζουν στην Πεντέλη και να συζητούν: «Πάμε τώρα κατά τον ανήφορο; -Μη για το θεό, από εκεί. Είναι η εκκλησία της Αγίας Παρασκευής», απαντά η άλλη. «-Ε! Και δεν λοξεύουμε; -Αν μας δει ο Άγιος Τιμόθεος από το Μετόχι; -Τότε θα γυρίσουμε στη σπηλιά μας και άλλη φορά βλέπουμε». Και χάθηκαν πίσω από το αστεροσκοπείο στους βράχους των Κραναών όπου κατοικούσαν. Έναν ακόμα θρύλο που διασώζεται και συναντήσαμε και νωρίτερα από

τη λαογράφο Α. Τσεβά, αναφέρει ο αρχιμανδρίτης της Μονής Τιμόθεος Κυλίκης στο βιβλίο του «ΠΕΝΤΕΛΗ». Τα πολύ παλιά χρόνια οι άνθρωποι έλεγαν ότι στο παλιό νεκροταφείο που βρίσκεται απέναντι από τη μονή Πεντέλης, (όπου και το εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου), έβλεπαν διάφορες οπτασίες, αλλά η πιο συχνή ήταν εκείνη ενός ψηλού γυμνού άντρα, εκφράζοντας όμως την προσωπική του άποψη ότι πρόκειται «ασφαλώς για φαντασιώσεις». Στα γραπτά του Δ. Αλβανάκη διασώζεται ένας θρύλος με νεράιδες και στοιχειά στη δεξαμενή της σκήτης της Αγίας Τριάδας του Νερού. Η δεξαμενή εφυλάσσετο από «Δρύμεις», δηλαδή κακοποιά πνεύματα - νεράιδες, που τιμωρούν σκληρά όσους τολμήσουν να κολυμπήσουν από 1η μέχρι και 6η Αυγούστου, όπου φαίνεται πως εκείνο το διάστημα οι νεράιδες τελούν κολυμβητικές γιορτές. Οι μοναχοί της Μονής όμως δεν φοβούνται και πολύ τις νεράιδες, αφού εκτελούν το λουτρό τους καθ' όλο το θέρος στα κρυστάλλινα νερά της δεξαμενής. Μια περιοχή με νεράιδες ακόμα συναντούμε ανάμεσα στα εκκλησάκια του Αγίου Δημητρίου και του Αγίου Γεωργίου στο Γαργηττό, όπου υπήρχε παλιά ένα μονοπάτι που κατέληγε στο ρέμα του Χαρβατίου της Παλλήνης. Στο χρονικό της Σοφίας Πετράκη-Παπαθανασίου αναφέρεται στον παππού της Βασίλη Παπαδήμα, και την συνάντησή του με νεράιδες σε εκείνη την ρεματιά: «...πέρασε τον Άγιο Δημήτρη κι έφτανε προς τη ρεματιά του φάνηκε πως άκουσε ομιλίες... 'Μπα, λέει μέσα του, θα είναι ο θόρυβος του νερού που κυλά στο ποτάμι'. Στήνει αυτί και προχωρά σιγά-σιγά. Μα όχι, τα αυτιά του δεν τον γελούν· αυτήν τη φορά ακούει μια γυναικεία φωνή να σιγοτραγουδά. Περπατά σιγα-σιγά στις μύτες των ποδιών του για να μην κάνει θόρυβο, πλησιάζει πιο κοντά και κρύβεται πίσω από τον κορμό ενός πεύκου. Το ολόγιομο φεγγάρι που κάνει την νύκτα σαν μέρα του επιτρέπει να βλέπει πολύ καθαρά. Βλέπει λοιπόν μέσα στη ρεματιά πανέμορφες νεράιδες. Άλλες να πλένουν στο νερό που κυλούσε στο ρυάκι τα αραχνοϋφαντα πέπλα τους, άλλες να βυζαίνουν τα μωρά τους, άλλες να πλέκουν και άλλες να κρατούν τη ρόκα που πάνω στη διχάλα ήταν στερεωμένη μια τουλούπα από απαλό μετάξι, να στρίβουν

το αδράχτι και να φτιάχνουν μεταξένια κλωστή που με αυτήν έφτιαχναν τα μεταξένια τους φορέματα. Ο Βασίλης Παπαδήμας πίσω από το πεύκο νιώθει τα πόδια του να είναι καρφωμένα στην γη... Με κομμένη την ανάσα αναρωτιέται (άραγε να είναι καλές ή κακές;). Κάποια στιγμή όμως το άλογο τρομαγμένο τραβήχτηκε απότομα για να φύγει. Καθώς έκανε όμως απότομη κίνηση τα καζάνια χτύπησαν το ένα με το άλλο. Μόλις οι νεράιδες άκουσαν τον θόρυβο οι ξεμαντίλωτες έριξαν την αραχνοϋφαντη μαντίλα στο κεφάλι τους, όλες μαζί σηκώθηκαν στον ουρανό και χάθηκαν τραβώντας προς την Πεντέλη. Ο παππούς ο Βασίλης προσπάθησε να γυρίσει πίσω αλλά τα πόδια του δεν προχωρούν. Λούφαζε λοιπόν στη ρίζα του πεύκου μέχρι που ο ήλιος ήρθε να φωτίσει την αυγή».

Η μακραίωνη και πολυκύμαντη ιστορία της Πεντέλης είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με πληθώρα θρύλων και παραδόσεων που διακρίνονται για το άφθαστο ποιητικό τους θέλητρο. Η Πεντέλη είναι ένα ταξίδι στις ιστορίες των γερόντων παππούδων μας και γιαγιάδων μας που ακούγαμε μικρά παιδιά και μας τρόμαζαν αλλά μας γοήτευαν. Μας δίδασκαν αλλά και μας έκαναν όμορφους ανθρώπους που μαθαίναμε να σεβόμαστε το περιβάλλον, τις εποχές και την ιστορία μας. Ένα γοητευτικό ταξίδι στον

ξεχασμένο κόσμο των Θρύλων και των Παραδόσεων, έτσι όπως έχουν καταγραφεί από στόμα σε στόμα από παλιούς ανθρώπους αγνούς και αθώους, που η τεχνολογική εποχή δυστυχώς έχει καταφέρει να σκεπάσει κάτω από το πέπλο της παραπληροφόρησης και της ισοπέδωσης των πάντων.

-«ΠΕΝΤΕΛΗ, Από τους Βυζαντινούς Χρόνους έως την Σύγχρονη Εποχή»-PDF, Μέρος Α, ΟΡΕΣΙΒΙΟΣ

-«ΠΕΝΤΕΛΗ, Από τους Βυζαντινούς Χρόνους έως την Σύγχρονη Εποχή»-PDF, Μέρος Β, ΟΡΕΣΙΒΙΟΣ

-«ΠΕΝΤΕΛΗ, Ιστορία, Θρύλοι, Μυστήρια», Βαγγέλης Ζήσης, Εκδόσεις ΑΛΛΩΣΤΕ

-www.iranon.gr

-«Παραδόσεις», Νικόλαος Πολίτης, τομ. Β' Εκδ. Ιστορική Έρευνα, σελ.443 (παρ. 752)

-«Ιστορία των Αθηναίων», Δημήτριος Καμπούρογλου, τομ. Β', σελ.308

-«Μνημεία της Ιστορίας των Αθηναίων», τ. Γ', σελ. 138 -

«Μονή Πεντέλης», Αθανάσιος Νίκας & Γεωργία Ξανθάκου, σελ. 59 εκδ. Ι.Μ. Πεντέλης

-«Ο Αναδρομάρης», Δημήτριος Καμπούρογλου, σελ. 103-104. Εκδ. Καραβίας

-«Χρονικό για το Γέρακα», Σοφία Πετράκη-Παπαθανασίου, Αρχείο Πολιτιστικού Συλλόγου Γέρακα «η Πηγή», σελ. 4

-«Ιστορία, Θρύλοι και Παραδόσεις του Πεντελικού Βουνού», Γ. Χατζησωτηρίου: «Σύντομο Οδοιπορικό στην Πεντέλη από έναν Μεσογειήτη», σελ. 63-64

-«Ο Αναδρομάρης της Αττικής», σελ. 68-69. Βιβλιωλείο Δ.Ν. Καραβία, Αθήνα 1920

-«Ιστορία των Ιερών Μονών του Κράτους. Μοναί Μητροπόλεως Αθηνών, Ιερά Μονή Πεντέλης», Διονύσιος Αλβανάκης, τόμ. Α', σελ. 50-53Κοίμησις της Υπεραγίας Θεοτόκου Πεντέλης (1905)

-«Λαογραφικά Παραλειπόμενα από την Πεντέλη και από τις γύρω Περιοχές», Αγγελική Τσεβά, σελ.74-75

-Το Χρονικό Της Σφαγής των Οσιομαρτύρων Πατέρων, pantokratoros-tao.gr

UNLOCKING THE TRUTH PROJECT

Μία νέα παρουσία στον ηλεκτρονικό χώρο
με έμφαση σε μελέτες και επιτόπιες έρευνες

Ένα δωρεάν ηλεκτρονικό περιοδικό για το:
Μυστήριο Πνευματισμό Δοξασίες
Παραφυσικά Φαινόμενα Υπερβατικό
Θεωρίες Συνωμοσίας

<https://issuu.com/erenzw>

Περιοδικό Ε.Τ.

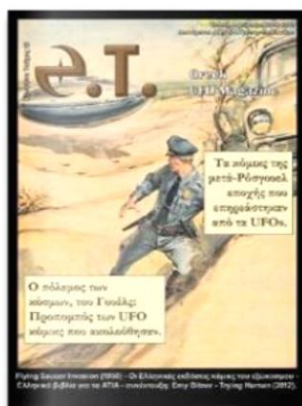
Greece

Το Ε.Τ. είναι ένα μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα ΔΩΡΕΑΝ ηλεκτρονικό τεύχος, που θα επαναλαμβάνεται κάθε εξάμηνο και θα περιλαμβάνει τις σημαντικότερες εμφανίσεις ΑΤΙΑ, αλλά και πολλά άλλα ενδιαφέροντα θέματα εξωγήινης επισκεψιμότητας. Με απώτερο σκοπό την ανάδειξη του φαινομένου και την πληροφόρηση του κόσμου για τα "εξωγήινα" φαινόμενα στη χώρα μας.

Βρείτε μας και στο YouTube, στο link: <http://youtu.be/1-GhTGWv1BI>

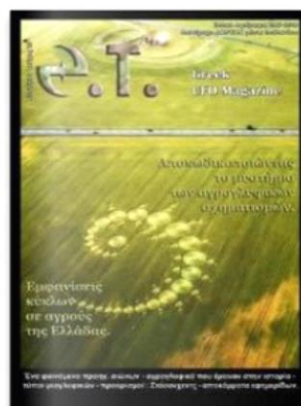
Περιοδικό Ε.Τ. (τεύχος 13)

Περιοδικό Ε.Τ. (τεύχος 12)

Περιοδικό Ε.Τ. (τεύχος 11)

Περιοδικό Ε.Τ. (τεύχος 10)

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ ΛΟΥΔΟΥ

Γράφει ο συγγραφέας Έρικ Σμυρναίος

Όλοι έχουμε ακούσει για Δαιμονισμένους. Φαινόμενα δαιμονικής κατοχής (ή μάλλον τα φαινόμενα που φέρουν το συγκεκριμένο χαρακτηρισμό) παρατηρούνται εδώ και πολλές χιλιάδες χρόνια και έχουν καταγραφεί σε όλους τους πολιτισμούς της ανθρωπότητας. Μια φορά και έναν καιρό οι πρόγονοί μας έτρεμαν τους δαίμονες τους οποίους αντιλαμβάνονταν ως μια πολύ πραγματική απειλή. Οι κακόβουλες εκείνες οντότητες караδοκούσαν στο σκοτάδι και προσπαθούσαν διακαώς να κυριεύσουν τ' αθώα θύματά τους. Η δαιμονική κατοχή είναι ένα φαινόμενο που αντέχει στο πέρασμα του χρόνου. Περιστατικά δαιμονικών καταλήψεων αναφέρονται και στη σύγχρονη εποχή όπου υποτίθεται ότι κυριαρχεί το φως της λογικής.

Τώρα, ας ταξιδέψουμε πίσω στο χρόνο, στο έτος 1632. Βρισκόμαστε στην πόλη Loudun, στη Γαλλία. Εκεί κοντά, υπάρχει ένα γυναικείο μοναστήρι που είχε οικοδομηθεί αρχικά το έτος 1626. Ηγουμένη του είναι μια αυστηρή, εκκεντρική και πολύ ισχυρή γυναίκα με πολλές διασυνδέσεις, η Jeanne des Anges, η οποία έχει επιβάλλει έναν ασκητικό τρόπο ζωής στις καλόγριες της. Ξαφνικά κάποιες απ' αυτές αρχίζουν να βασανίζονται από τις δαιμονικές επισκέψεις ενός φασματικού άνδρα που φοράει ιερατικά άμφια. Τον περιγράφουν ως μια παρουσία αγγελικής ομορφιάς η οποία μιλάει ανάρμοστα και τους ζητάει να επιδοθούν σε ανήκουστες πράξεις σεξουαλικού περιεχομένου. Ακόμα χειρότερα, κάποιες απ' τις τρομοκρατημένες καλόγριες αρχίζουν να επιδεικνύουν συμπτώματα δαιμονικής κατοχής: Κυριεύονται από σπασμούς, βωμολοχούν ανεξέλεγκτα και επιδίδονται σε ακατονόμαστες πράξεις σεξουαλικού χαρακτήρα. Ο ένοχος, σύμφωνα με την ηγουμένη του μοναστηριού, είναι ένας τοπικός ιερέας, ο Πατέρας Urbain Grandier ο οποίος ήταν ήδη ξακουστός για την ελευθεριάζουσα συμπεριφορά του. Ο πλούσιος και εμφανίσιμος εκείνος άνδρας είχε τη φήμη μεγάλου γυναικοκατακτητή: Είχε ήδη κατηγορηθεί ότι ήταν ο πατέρας ενός παιδιού που είχε γεννήσει η Philippa Trincant, η κόρη του βασιλικού συμβολαιογράφου της πόλης. Είχε κριθεί ένοχος για ανήθικη συμπεριφορά το 1530 ενώ είχε διατηρήσει την ελευθερία και το πόστο του χάρη στις υψηλόβαθμες γνωριμίες του. Επίσης, κυκλοφορούσαν φήμες ότι ασχολούνταν με τις «σκοτεινές τέχνες» και τη δαιμονολατρία. Στο μεταξύ, στο μοναστήρι, τα πράγματα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. Οι δαιμονισμένες καλόγριες (είκοσι επτά συνολικά) μιλούσαν τώρα σε άγνωστες γλώσσες, επιδείκνυαν αρχαϊκές γνώσεις, αιωρούνταν, παρουσίαζαν τηλεκινητικές δυνάμεις, υπερφυσική σωματική δύναμη και τηλεπαθητικές ικανότητες. Σύμφωνα με μια ιστορική καταγραφή (ένα χρονικό) της όλης ιστορίας, που συνέταξε ο Des Niau με τον τίτλο «Οι δαίμονες της Loudun,» (The Devils of Loudun):

«Οι καλόγριες πάθαιναν ξαφνικά τρομερούς σπασμούς. Χτυπούσαν τα στήθη και τις πλάτες τους με τα κεφάλια τους, λες και οι λαιμοί τους είχαν σπάσει, με τρομερή ταχύτητα. Έστριβαν τα χέρια τους από τους ώμους, τους αγκώνες και τους καρπούς δυο και τρεις φορές. Τα πρόσωπά τους παραμορφώνονταν: Τα μάτια τους παρέμεναν ανοιχτά και χωρίς να ανοιγοκλείνουν, οι γλώσσες κρέμονταν από τα στόματά τους πρησμένες απίστευτα, μαύρες, σκληρές και καλυμμένες με σπυριά, ωστόσο, μιλούσαν πεντακάθαρα.*1 Έγερναν προς τα πίσω έως ότου τα κεφάλια τους άγγιζαν τα πόδια τους και περπατούσαν σ' αυτή τη στάση με μεγάλη ταχύτητα και για πολύ ώρα. Έβγαζαν τρομακτικές κραυγές, εκστόμιζαν βωμολοχίες ενώ επιδείκνυαν τα γεννητικά τους όργανα και μιλούσαν απίστευτα χυδαία. Έβριζαν ασύστολα την Αγία Τριάδα, κατά τρόπο τόσο ακραίο που δύσκολα θα πίστευε κανείς ότι ένα ανθρώπινο μυαλό θα επινοούσε ένα τέτοιο υβρεολόγιο. Άλλες φορές έπεφταν ξαφνικά σε νάρκη, σωριάζο-

*1 Η εμφάνιση των δαιμονισμένων Καλογριών με τα γουρλωμένα μάτια, το απλανές βλέμμα και τη πρησμένη και μαύρη γλώσσα που κρέμεται από ένα μισάνοιχτο στόμα παρουσιάζει ενδιαφέρον καθώς θυμίζει πολύ την απεικόνιση κακόβουλων υπερφυσικών πλασμάτων σε πολλές αρχαίες κουλτούρες όπως είναι η αρχαία ελληνική, η ινδική και η Κινέζικη.

νταν καταγής και γίνονταν τόσο βαριές που ακόμα και ο πιο δυνατός άνδρας δεν κατάφερνε να κουνήσει ούτε καν τα κεφάλια τους. Μια από αυτές, η Françoise Filestreau ενώ είχε κλειστό το στόμα, έβγαζε μέσα απ' το σώμα της διαφορετικές φωνές που διαφωνούσαν μεταξύ τους και τσακώνονταν για το ποια θα την έκανε να μιλήσει. Ένα άλλο θύμα τέντωσε τα πόδια της τόσο πολύ που έφτασε σ' ένα μήκος επτά ποδιών ενώ το συνολικό της ύψος δεν ξεπερνούσε τα τέσσερα πόδια.»

Γράφτηκε λοιπόν μια αναφορά και εστάλη στη Σορβόνη, υπογεγραμμένη από έναν μεγάλο αριθμό μαρτύρων, κληρικών και γιατρών καθώς και του επισκόπου του Poitiers ο οποίος ήταν επίσης μάρτυρας των φαινομένων. Οι γιατροί της Σορβόνης συμφώνησαν ότι όντως αντιμετώπιζαν μια περίπτωση δαιμονικής κατοχής. Τελικά κρίθηκε αναγκαίο να έρθει μια ομάδα ιερέων για να ερευνήσει την όλη υπόθεση και να εκτελέσει τους αναγκαίους εξορκισμούς που θα ξαπόστελναν τους δαίμονες πίσω στην κόλαση. Σύμφωνα με την ηγουμένη του μοναστηριού, υπεύθυνοι για όλα αυτά ήταν δυο αρχιδαίμονες, ο Ασμοδαίος και ο Ζαλουμπόν, γνωστός και ως Ισακαρόν, ο δαίμονας της ακολασίας, αν και δεν αποκλείοταν η πιθανότητα να συνεργάζονταν με μια ολόκληρη ορδή κατώτερων δαιμόνων που τους βοηθούσε. Οι τελετές των εξορκισμών που ακολούθησαν είχαν ως πρωταγωνιστές τους εξής ιερείς: Τον Καπουτσίνο πατέρα Tranquille, τον Φραγκισκανό πατέρα Lactance και τον Ιησουίτη πατέρα Jean-Joseph Surin

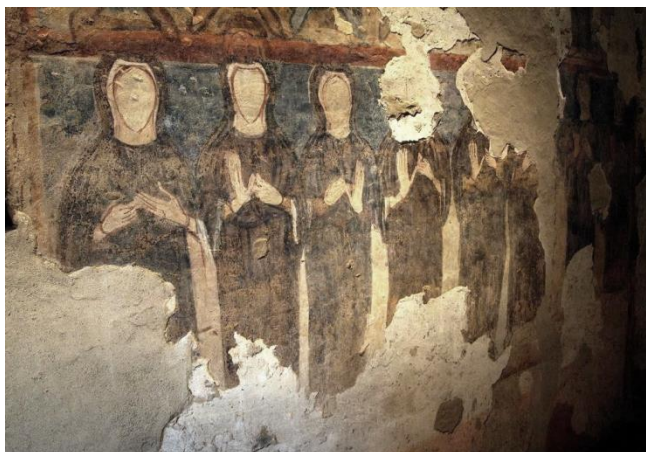

οι οποίοι εκτελούσαν το έργο τους μπροστά σ' ένα πλήθος επτά χιλιάδων έκθαμβων πιστών. Δυστυχώς οι προσπάθειές τους δεν είχαν το επιθυμητό αποτέλεσμα. Τώρα, όλο και περισσότερες υποψίες στρέφονταν κατά του Πατέρα Grandier ο οποίος τελικά συνελήφθη και υπέστη φριχτά βασανιστήρια προκειμένου να ομολογήσει την ενοχή του. Ο Grandier φυλακίστηκε στο κάστρο της Angers και στο σώμα του υποτίθεται ότι βρέθηκαν τα σημάδια του διαβόλου, κάτι που ενίσχυσε ακόμα περισσότερο το κατηγορητήριο εναντίον του. Επίσης βρέθηκε ένα έγγραφο συμβόλαιο που είχε συνάψει με τον διάβολο όπου η υπογραφή του ήταν γραμμένη με αίμα. Το επίμαχο έγγραφο ήταν διατυπωμένο ως εξής:

«Αφέντη και βασιλιά μου, Εωσφόρε, σε αναγνωρίζω ως θεό μου και υπόσχομαι να σε υπηρετώ για όλη μου η ζωή. Αποκηρύσσω κάθε άλλο θεό, τον Ιησού Χριστό και κάθε άγιο, Καθολικό, Αποστολικό, της Αγίας Ρωμαϊκής Εκκλησίας, τα ιερά κείμενα, με όλες τις προσευχές που θα μπορούσαν να ειπωθούν υπέρ εμού. Υπόσχομαι να κάνω όσο πιο πολύ κακό μπορώ. Απαρνούμαι το άγιο μύρο και το ιερό ύδωρ της Βάπτισης, καθώς και τη χάρη του Ιησού Χριστού και των Αγίων του. Και αν αποτύχω στις υπηρεσίες μου και τη λατρεία μου προς εσένα, τρεις φορές την ημέρα, αφήνω τη ζωή μου στα χέρια σου ως χρέος.»

Ο Grandier βασανίστηκε πολύ σκληρά. Τα οστά των ποδιών του θρυμματίστηκαν, αλλά εκείνος αρνήθηκε να ο-

μολογήσει. Ωστόσο, η Δίκη που ακολούθησε πήρε μια παράξενη τροπή καθώς πολλές δαιμονισμένες καλόγριες τον υπερασπίστηκαν ενώ η ίδια η ηγουμένη ισχυρίστηκε ότι τον είχε κατηγορήσει άδικα, ύστερα από τις παραινήσεις των εχθρών του. Η ηγουμένη έπαθε μια νευρική κατάρρευση μπροστά στους δικαστές, άρχισε να αυτομαστιγώνεται και απείλησε να κρεμαστεί αν δεν αθωνόταν ο Grandier. Οι γιατροί που εξέτασαν τον Grandier προτού ξεκινήσουν τα βασανιστήρια είπαν ότι δεν είχαν δει διαβολικά σημάδια επάνω του, και ότι το συμβόλαιο με το διάβολο είχε στην πραγματικότητα γραφτεί από την ίδια την Angers γιατί είχε το δικό της γραφικό χαρακτήρα. Επιπρόσθετα, αποκαλύφθηκε ότι οι δαιμονισμένες καλόγριες δεν μιλούσαν πραγματικά σε ξένες ή αρχαίες γλώσσες ούτε διέθεταν υπερφυσικές δυνάμεις. Τέλος, κάποιες καλόγριες «έσπασαν» κατά τη διάρκεια των εξορκισμών και ομολόγησαν ότι είχαν δασκαλευτεί από άλλους για το τι έπρεπε να πουν και να κάνουν. Δυστυχώς, οι δικαστές του Grandier θεώρησαν απλά ότι ο Διάβολος προσπαθούσε να τον σώσει χειραγωγώντας τους μάρτυρες. Ανακοινώθηκε λοιπόν ότι οποιοσδήποτε υπερασπιζόταν τον Grandier θα συλλαμβανόταν ως προδότης. Μόνο οι καταδότες του θα διατηρούσαν το δικαίωμα να μιλήσουν. Πολλοί υπερασπιστές του, φοβούμενοι για τη ζωή τους, εγκατέλειψαν τη Γαλλία. Ακόμα και η άρνηση του Grandier να παραδεχτεί την ενοχή του παρά τα βασανιστήρια, δεν συγκίνησε κανέναν. Έτσι λοιπόν, ο Grandier κρίθηκε ένοχος για την «άσκηση μαγείας, σατανισμού και για την πρόκληση δαιμονικής κατοχής.» Στις 18 Αυγούστου του 1634 καταδικάστηκε να καεί στην πυρά και μάλιστα του έκλεισαν το στόμα με φίμωτρο αφαιρώντας του το δικαίωμα να πει έστω μια τελευταία λέξη προτού τον απανθρακώσει η φωτιά. Όλως περιέργως, αυτό δεν ήταν το τέλος της όλης ιστορίας. Οι εξορκισμοί συνεχίστηκαν, δημόσια πάντα, ενώ πολλές καλόγριες εξακολούθησαν να παρουσιάζουν συμπτώματα δαιμονισμού, προς μεγάλη χαρά του πλήθους των πιστών που αντιλαμβάνονταν πλέον την όλη διαδικασία ως ένα εντυπωσιακό και πολύ διασκεδαστικό θέαμα. Ένας ιερέας, ο πατέρας Jean-Joseph Surin ισχυρίστηκε ότι οι δαίμονες είχαν

μπει στο δικό του σώμα. Η διανοητική και σωματική του υγεία επιδεινώθηκε ταχύτατα, σε τέτοιο βαθμό ώστε να μην μπορεί ούτε να ντυθεί, ούτε να διαβάσει ούτε να γράψει χωρίς βοήθεια. Τελικά πέθανε το 1665. Κι άλλοι εξορκιστές ισχυρίστηκαν ότι βασανίστηκαν από τους δαίμονες για χρόνια ύστερα από το θάνατο του Grandier. Κάποιοι τρελάθηκαν, κάποιοι αρρώστησαν και πέθαναν. Κάποιοι άλλοι έβλεπαν το πνεύμα του Grandier να τους καταδιώκει από τον τάφο. Για παράδειγμα, πέντε χρόνια αργότερα, ο Πατέρας Tranquille άρχισε να σωριάζεται καταγής, να καταριέται και να βρίζει, να βγάζει τη γλώσσα του και να σφυρίζει σαν ερπετό, ενώ το μυαλό του γέμιζε με σκοτάδι, έως ότου πέθανε. Σύμφωνα με μια σύγχρονη οπτική, η παράδοση εκείνη ιστορία θα μπορούσε να ερμηνευτεί ως μια κλασική περίπτωση μαζικής υστερίας. Στο σκοταδιστικό και σεξουαλικά καταπιεσμένο περιβάλλον εκείνου του μοναστηριού όπου φυλακισμένες καλόγριες ζούσαν μια ζωή δυστυχισμένη, γεμάτη από στερήσεις και από τους μεταφυσικούς τρόμους που είχε εμφυτεύσει στα μυαλά τους μια αυστηρή ηγουμένη, κάποια επίσκεψη του εμφανισιακά ελκυστικού και κακόφημου Grandier ίσως πυροδότησε τους πρώτους -σεξουαλικούς-εφιάλτες οι οποίοι γρήγορα έλαβαν ανεξέλεγκτες διαστάσεις.

Μια ανάλογη περίπτωση οδήγησε εξάλλου στη γνωστή δίκη των μαγισσών του Σέηλεμ, στην απέναντι ακτή του Ατλαντικού Ωκεανού, όπου η πουριτανική νοοτροπία των κατοίκων ενός παραθαλάσσιου χωριού, και τα δεισιδαιμονικά τους απωθημένα, προκάλεσαν μια πολύνεκρη τραγωδία. Ο Grandier ήταν ένας άτυχος άνθρωπος που ενεπλάκη στην όλη ιστορία, έχοντας ήδη επιβαρυνθεί από την κακή του φήμη. Έξαλλου, η Γαλλία του 17ου αιώνα ήταν ένα μέρος επικίνδυνο: Το κίνημα του Διαφωτισμού πάλευε να υπερνικήσει το χιλιετές σκοτάδι ενός πανίσχυρου Ιερατείου και η κοινωνία υπέφερε από τις αχανείς κοινωνικές ανισότητες που είχαν αναπτυχθεί ανάμεσα σε μια σπάταλη αριστοκρατία, μια πάμπλουτη εκκλησία και έναν λαό που λιμοκτονούσε. Τα ανώτερα μέλη της Γαλλικής κοινωνίας επιδίδονταν σε εγκληματικές μηχανορραφίες αλληλοεξόντωσης ενώ ακόμα και οι φοιτητές της ιατρικής (οι γυναίκες ούτε καν θεωρούνταν ικανές να ασκήσουν αυτό το λειτούργημα) αντιμετώπιζαν τον κίνδυνο να κατηγορηθούν ως μάγοι μόνο και μόνο επειδή εξέταζαν τα σώματα νεκρών. Ίσως λοιπόν όλα αυτά να ήταν στημένα από τους πολλούς εχθρούς του Grandier που τον παγίδευσαν και τον εξόντωσαν χρησιμοποιώντας την κατηγορία της μαγείας και του σατανισμού. Ο μεγαλύτερος εχθρός του εξάλλου ήταν ο περίφημος Καρδινάλιος Richelieu, (ο καταχθόνιος εκείνος χαρακτήρας που εμφανίζεται στο βιβλίο του Αλέξανδρου Δουμά «Οι τρεις Σωματοφύλακες») ο οποίος τον μισούσε θανάσιμα.

Οι μεταγενέστερες ασθένειες που έπληξαν τους βασιλιστές του Grandier θα μπορούσαν κάλλιστα να ερμη-

νευτούν ως συμπτώματα ακραίων ενοχικών συμπεριφορών: Αφού οδήγησαν έναν αθώο στον πιο φριχτό θάνατο, καθώς πλησίαζαν στη δύση της ζωής τους βρίσκονταν αντιμέτωποι με την πιθανότητα να αντιμετωπίσουν μια αιώνια μεταθανάτια τιμωρία. Βέβαια, το τι συνέβη πραγματικά στο μοναστήρι της Loudun θα παρμείνει για πάντα ένα ιστορικό μυστήριο. Είχαν όντως εμπλακεί δαιμονικές δυνάμεις ή απλά ξεδιπλώθηκε μια πολιτική και θρησκευτική σκευωρία με θύμα της έναν ισχυρό και αρκετά ασυνήθιστο άνθρωπο;

Πηγές:

https://en.wikipedia.org/wiki/Loudun_possessions

<https://mysteriousuniverse.org/2019/03/the-curious-case-of-the-demon-possessed-nuns-of-loudun/>

<https://thepsychologist.bps.org.uk/volume-27/edition-2/looking-back-possessions-loudun>

Ο Έρικ Σμυρναίος είναι κατά το ήμισυ Έλληνας και κατά το ήμισυ Φιλανδός, και γεννήθηκε στην Αγγλία το 1970, όπου και σπούδασε Νομικά. Από το 1993 ζει και εργάζεται στην Ελλάδα όπου, στον ελεύθερο χρόνο του, αρέσκεται να γράφει διηγήματα και μυθιστορήματα που κινούνται στο χώρο του φανταστικού. Παρά το ότι η μητρική του γλώσσα δεν είναι τα ελληνικά, τα έργα του είναι γραμμένα σε αυτή τη γλώσσα, την οποία ο ίδιος θεωρεί “την τελειότερα όλων των γλωσσών”. Κατά τα άλλα, του αρέσει ο κινηματογράφος φαντασίας, με ιδιαίτερη προτίμηση στο είδος του μεταφυσικού θρίλερ και της επιστημονικής φαντασίας, το διάβασμα, οι πεζοπορίες στα συναρπαστικά ελληνικά βουνά και η εξερεύνηση μυστηριακών τόπων, κατά προτίμηση κατά τη διάρκεια της νύχτας. Φιλοδοξεί μια μέρα να πατήσει το πόδι του στον πλανήτη Άρη, αν κι έχει αποδεχτεί πλέον το γεγονός ότι ένα τέτοιο ενδεχόμενο είναι μάλλον απίθανο. Τα επτά βιβλία του Συγγραφέα: α) Η Κυρά Της Πόλης β) Δεσμοί Αίματος γ) Η Εκδίκηση της Κασσάνδρας δ) Κθούλου φτου(γκν) ε) ΧΑΣΤΟΥΡισάκι Gate ζ) Και Ζήσανε Αυτοί Καλά η) Τα Μυστικά της Λέσχης των Ξωτικών

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ WINCHESTER HOUSE

Η τεράστια ιστορία του αρχοντικού της
Καλιφόρνια που είναι γεμάτη τραγωδία,
μυστήριο... και ίσως μερικά
φαντάσματα!

Έρευνα, Δήμητρα Καλλινίκου

Ερευνήτρια πολιτισμικής ανθρωπολογίας και λαογραφίας

Το Winchester Mystery House βρίσκεται στο Σαν Χοσέ της Καλιφόρνια και ανήκει στον κατάλογο μνημείων ιστορικής κληρονομιάς των ΗΠΑ λόγω της ξεχωριστής του αρχιτεκτονικής. Ιδιοκτήτρια του ήταν η Sarah Lockwood Pardee Winchester ενώ από τον θάνατο της και έπειτα το κτίριο λειτουργεί ως μουσείο. Η έπαυλη Winchester έχει την φήμη στοιχειωμένου σπιτιού όπου πληθώρα παραφυσικών φαινομένων είχαν αναφερθεί από το προσωπικό της Sarah αλλά και από τους εκατομμύρια επισκέπτες του σημερινού μουσείου. Το χτίσιμο του οικήματος συνοδεύτηκε από διάφορες φήμες, όπως ότι η Sarah ύστερα από την προτροπή ενός μέντιουμ ξεκίνησε το χτίσιμο για να παραμείνει στην ζωή και να αποφύγει την κατάρρα της οικογένειας του άντρα της. Άλλες φήμες υποστήριζαν πως το σπίτι χτίστηκε ώστε να αποτρέψει τα φαντάσματα των νεκρών που έχασαν την ζωή τους από τα όπλα των Winchester ή και να διευκολύνει την επικοινωνία με τα φαντάσματα των δικών της. Το Winchester Mystery House έγινε ευρέως γνωστό από την ταινία τρόμου «Winchester» στην οποία πρωταγωνιστεί η Helen Mirren. Θέλοντας να μάθουμε περισσότερες πληροφορίες για την ιστορία της οικογένειας της Sarah αλλά και για τις φήμες γύρω από την έπαυλη επικοινωνήσαμε με τον ιστορικό του μουσείου Janan Boehme.

Κύριε Boehme σας ευχαριστώ που δεχτήκατε να μας διαφωτίσετε σχετικά με την ιστορία του Winchester Mystery House. Θα ήθελα να μας πείτε αρχικά για την ιστορία της οικογένειας Winchester;

Με χαρά αποδέχτηκα την πρόσκληση και ελπίζω να σας διαφωτίσω. Η Sarah Winchester ήταν σύζυγος του William Wirt Winchester, γιου του Oliver Fisher Winchester, ενός αυτοδημιούργητου μεγιστάνα με Αγγλική καταγωγή που ίδρυσε την εταιρεία Winchester Repeating Arms Company. Τα όπλα τους γνωστά ως Winchester Repeating Rifles είχαν μια σημαντική καινοτομία για την εποχή, πυροβολούσαν για 15 γύρους χωρίς να χρειάζονται επαναγέμισμα. Ο Oliver ίδρυσε το εργοτάσιο του στο New Haven του Connecticut, το 1866 και έκανε τεράστια περιουσία πουλώντας όπλα. Επίσης είχε και μια σύντομη θητεία στην πολιτική, καθώς υπηρέτησε ως ο 32ος Αντικυβερνήτης του Connecticut από το 1866 ως το 1867.

Ποια ήταν τα ατυχή γεγονότα που προηγήθηκαν του χτισίματος της έπαυλης και ενίσχυσαν την πεποίθηση περί ύπαρξης κατάρας;

Από ότι μας είναι γνωστό πριν την Sarah η οικογένεια των Winchester δεν πίστευε πως τους κατέτρεχε κάποια κατάρρα. Αλλά και για την ίδια δεν έχουμε κάποια αξιόλογη απόδειξη ότι πίστευε πραγματικά πως η οικογένεια ήταν καταραμένη. Πιθανότατα να είναι ένας θρύλος που αναπτύχθηκε γύρω από την ίδια στην πάροδο των ετών. Τα στοιχεία που θα μπορούσαν να συνηγορούν στον θρύλο περί κατάρρας είναι ο θάνατος της αδελφής του William, της Annie Dye και των δύο παιδιών της το 1864. Έπειτα ακολούθησε ο θάνατος της Annie, κόρης της Sarah και του William το 1866, ο θάνατος της μητέρας της Sarah και του πεθερού της Oliver Winchester τέλη του 1880 αλλά και του ίδιου του William αρχές του 1881. Στον κατάλογο των θανάτων της οικογένειας πριν το χτίσιμο του οικήματος είναι και ο θάνατος της μεγαλύτερης αδελφής της Sarah, της Mary Converse το 1884.

Ποιά είναι η ιστορία της Sarah Winchester και πως αποφάσισε να χτίσει το σπίτι της στην Καλιφόρνια;

Η Sarah γεννήθηκε και μεγάλωσε στο New Haven του Connecticut. Είχε πέντε αδέρφια ενώ οι γονείς της ήταν ο Leonard Pardee, εξάιρετος ξυλουργός και η Sarah Burns. Οι πρόγονοι του πατέρα της είχαν μεταναστεύσει στις ΗΠΑ από την Αγγλία μέσα του 1600. Η γνωριμία της Sarah με τον William Winchester έγινε όταν η οικογένεια του μετακόμισε στο New Haven και έζησαν στον ίδιο δρόμο με τους Pardees. Ο γάμος τους έγινε το 1863 κατά την διάρκεια του Αμερικανικού Εμφυλίου. Το μοναδικό τους παιδί πέθανε 5,5 εβδομάδων ενώ ο William πέθανε σε ηλικία μόλις 43 ετών. Η Sarah ήταν πλέον μια πλούσια χήρα και αποφάσισε να κάνει μια νέα ζωή μετακομίζοντας στην Καλιφόρνια με τις 3 αδελφές της, οι δύο παντρεμένες και η μία διαζευγμένη. Ο θρύλος λέει

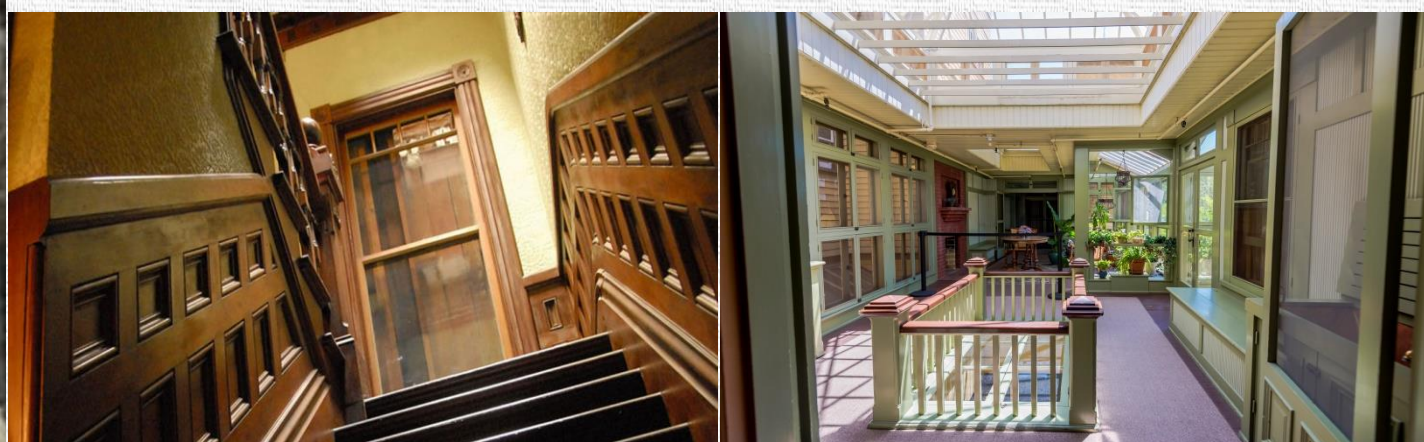
πως αποφάσισε να πάει στην Καλιφόρνια επειδή ένα μέντιουμ την συμβούλεψε πως μόνο έτσι θα γλίτωνε την κατάρα της οικογένειας. Δεν υπάρχουν αποδείξεις γι' αυτό ενώ ίσως η φαντασία των ανθρώπων της εποχής απέδωσε τα τραγικά συμβάντα στο γεγονός ότι τα όπλα της οικογένειας επέφεραν τόσους θανάτους. Ότι κι αν ήταν αυτό που πίστευε η ίδια η Sarah, φαίνεται πως βρήκε παρηγοριά στο αγαπημένο της χόμπι που ήταν η αρχιτεκτονική. Εκείνη και ο σύζυγος της είχαν συμμετάσχει ενεργά στο χτίσιμο της οικογενειακής έπαυλης στο New Haven, κάτι που είχε ευχαριστηθεί. Όταν μετακόμισε στην Καλιφόρνια το 1886, η Sarah αγόρασε ένα μικρό διώροφο αγροτόσπιτο στην ηλιόλουστη Santa Clara Valley, 50 μίλια περίπου από το Σαν Φρανσίσκο. Η Sarah ξεκίνησε να επανασχεδιάζει και να επεκτείνει το σπίτι, κάτι που δεν σταμάτησε καθόλου για χρόνια. Το σπίτι έφτασε σε ύψος επτά ορόφων ενώ σχεδόν καταστράφηκε από τον σεισμό του Σαν Φρανσίσκο το 1906. Ένα μέρος του κατεδαφίστηκε και αναστηλώθηκε ως τετράωροφο πλέον με 160 δωμάτια. Η Sarah πέθανε 82 ετών στο υπνοδωμάτιο της τον Σεπτέμβριο του 1922.

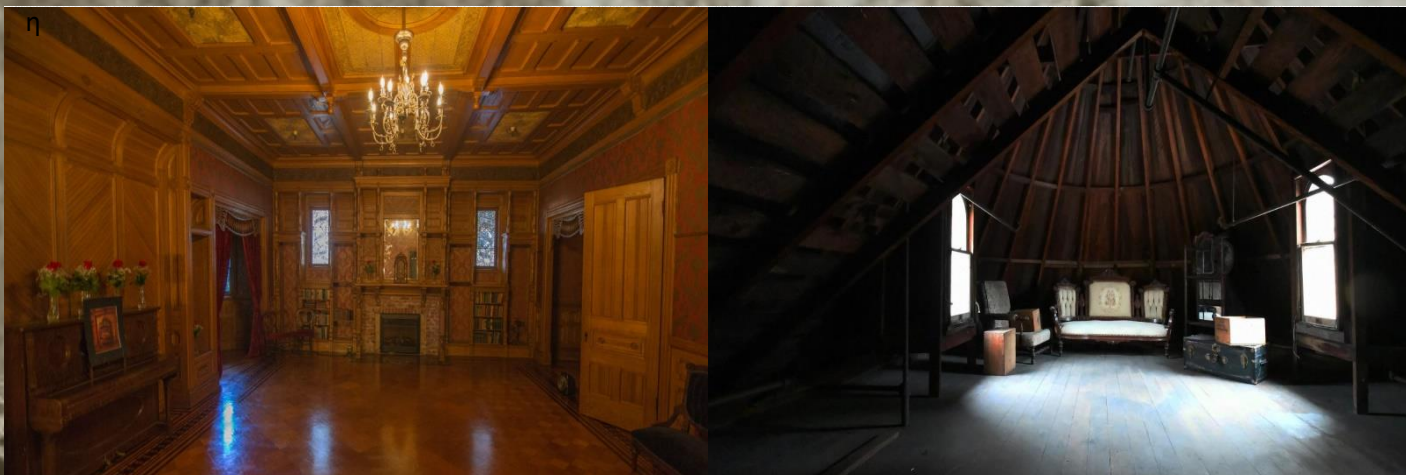
Γιατί η έπαυλης Winchester θεωρείται αρχιτεκτονικό θαύμα; Τί την κάνει τόσο ιδιαίτερη;

Το αρχιτεκτονικό της στυλ ονομάζεται American Queen Anne Revival. Είναι ένα οίκημα που χτιζόταν από το 1886 ως και το 1922 και ανακατασκευαζόταν διαρκώς. Κάτι ξεχωριστό είναι πως δεν υπήρχαν αρχιτεκτονικά σχέδια ενώ η Sarah με την ομάδα της δοκίμαζαν νέες κατασκευές όπου έπειτα εκείνη έκρινε αν ταίριαζαν στο σπίτι ή όχι. Της άρεσε να πειραματίζεται με καινοτομίες που διευκόλυναν την ζωή της αλλά και του προσωπικού της. Για παράδειγμα το 1916 κατασκευάστηκαν τρεις ανελκυστήρες, δύο υδραυλικοί και ένας ηλεκτρικός. Εξαιτίας της συνεχούς ανακατασκευής, το σπίτι έχει κάποιες ιδιαιτερότητες που δεν τις συναντά κανείς σε άλλες βικτωριανές επαύλεις. Κάποιες χαρακτηριστικές είναι εσωτερικές σκάλες που δεν οδηγούν πουθενά, παράθυρα και πόρτες χτισμένα μπροστά από τοίχους, πόρτες που καταλήγουν σε απευθείας πτώσεις στο υπόγειο ή σε άλλους ορόφους του σπιτιού και δωμάτια που δεν μπορεί να διευκρινιστεί ο σκοπός τους.

Ποιος ήταν ο σκοπός πίσω από το ιδιαίτερο χτίσιμο του Winchester House; Χτίστηκε ως ένας κατεχοχόν χώρος επικοινωνίας με τα πνεύματα των νεκρών ή αντιπροσωπεύει τον αγώνα της Sarah να παραμείνει ζωντανή;

Θα λέγαμε περισσότερο πως ήταν απλώς το σπίτι της Sarah και το χόμπι της. Αλλά σύμφωνα με τους διάφορες φήμες που δημιουργήθηκαν από τους περίεργους γείτονες της και τους κίτρινους δημοσιογράφους της εποχής,

η Sarah έχτισε το σπίτι για να προσκαλέσει τα καλά πνεύματα ενώ οι αρχιτεκτονικές παραδοξότητες του σπιτιού θα απωθούσαν και θα ενοχλούσαν τα δαιμονικά πνεύματα που ήθελε να αποφύγει. Μολοταύτα, είναι σημαντικό να επαναλάβουμε πως δεν υπάρχει καμία απόδειξη για κάτι τέτοιο. Αυτό που γνωρίζουμε με σιγουριά ήταν πως αγαπούσε το σπίτι της, ότι έδωσε δουλειά σε πολύ κόσμο καθώς και στέγη. Ήταν ένας ευγενικός άνθρωπος και εξαιρετικά γενναιόδωρη εργοδότης. Η έπαυλη λειτουργούσε επίσης και ως αγρόκτημα που καλλιεργούσε στρέμματα με βερικοκιές, δαμασκηνιές και καρυδιές. Η Sarah ήταν επίσης φιλάνθρωπη, έκανε δωρεές σε ιδρύματα και διάφορες οργανώσεις συνήθως ανώνυμα.

Ποιά είναι η ιστορία του σπιτιού από τον θάνατο της Sarah και έπειτα; Τι απέγιναν τα έπιπλα και τα προσωπικά της αντικείμενα;

Μετά τον θάνατο της το σπίτι πουλήθηκε καθώς και όλα τα υπόλοιπα ακίνητα που είχε στο όνομα της, με σκοπό η περιουσία της να μοιραστεί στα ανήψια της. Τα προσωπικά της αντικείμενα τα άφησε στην αγαπημένη της ανηψιά Marian (Merriman) Marriott η οποία έζησε με την θεία της Sarah περίπου 15 χρόνια ως τον γάμο της το 1903. Η Marian κράτησε κάποια από αυτά και τα υπόλοιπα τα πούλησε χωρίς να είναι γνωστό που κατέληξαν. Εξαιτίας της εκτεταμένης καταστροφής που υπέστην το σπίτι από το σεισμό του 1906 δεν είχε επισκευαστεί ολοκληρωτικά ως το θάνατο της Sarah και θεωρήθηκε πως δεν αξίζει πολλά, όμως αντιθέτως η καλλιεργήσιμη γη της έπαυλης ήταν πολύτιμη. Το 1923 όμως ο John Brown μίσθωσε την έπαυλη με σκοπό να γίνει επισκέψιμη για το κοινό. Από τότε εκατομμύρια άνθρωποι έχουν επισκεφθεί την παράξενη έπαυλη της Sarah.

Το Winchester House θεωρείται από πολλούς στοιχειωμένο. Μπορείτε να μας αναφέρεται κάποια φαινόμενα στα οποία υπήρξαν μάρτυρες οι επισκέπτες ή το προσωπικό;

Μερικοί επισκέπτες και ξεναγοί έχουν αναφέρει πως έχουν δει σκιές να κινούνται σε διάφορα σημεία της έπαυλης. Άλλοι ισχυρίζονται πως έχουν ακούσει ήχους ή και φωνές που δεν μπορούν να εξηγήσουν. Οι επισκέπτες έχουν πρόσβαση στους περισσότερους χώρους της έπαυλης όμως πολλοί ξεχωρίζουν το πιο μυστηριώδες δωμάτιο που δεν είναι άλλο από το "Séance room". Σε αυτό το δωμάτιο η Sarah λέγεται πως έπαιρνε οδηγίες από τα πνεύματα για το πως να συνεχίσει με το χτίσιμο του σπιτιού. Η δική μας στάση είναι να αφήνουμε τους επισκέπτες να αποφασίσουν εάν το σπίτι ήταν το αποτέλεσμα παρέμβασης πνευμάτων ή απλώς η δουλειά ενός ενθουσιώδη αλλά ερασιτέχνη αρχιτέκτονα.

VIMANAS

Η ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΣΤΑ ΙΝΔΙΚΑ ΕΠΗ

Γράφει η Ειρήνη Σπανοπούλου

Η τεχνολογία στα ινδικά έπη είναι μια επιστημονική παρένθεση στην πολιτισμική αλλά και πνευματική παράδοση του αρχαίου αυτού λαού. Ας είμαστε προσεκτικοί γιατί οι μνήμες εκείνων μπορεί να καλύψουν το κενό των χαμένων δικών μας.

Η τεχνολογία στα Ινδικά έπη είναι ένα θέμα το οποίο απασχολεί συστηματικά τους επιστήμονες και τους ερευνητές παγκοσμίως. Τα ερωτήματα που προκύπτουν είναι πλέον ανατρεπτικά εφόσον η επιστημονική μας αντίληψη μας επιτρέπει να ξεχωρίσουμε την υπερβολική φαντασία από την περιγραφή υπερτεχνολογίας με ορολογία απλοϊκή εφόσον την εποχή εκείνη η ανθρωπότητα δεν είχε να επιδείξει αντίστοιχα επιτεύγματα. Η πολυπλοκότητα της τεχνολογίας που παρουσιάζεται στα Ινδικά έπη μας προκαλεί ίλιγγο καθώς λειτουργεί συνδυαστικά χρησιμοποιώντας την ενέργεια του πλάσματος που την χρησιμοποιεί, τον νου του με τον οποίο είναι συνδεδεμένη, και την ίδια την επιστήμη με την βοήθεια της οποίας είχαν κατασκευαστεί αφθαρτα τεχνουργήματα υπέρμετρης ισχύος, ακατανόητα ακόμα για τον σύγχρονο άνθρωπο. Οπωσδήποτε όσοι έχουν ασχοληθεί με το αντικείμενο γνωρίζουν για τα εντυπωσιακά Βιμάνας. Τα Βιμάνας, όπως αποκαλούνταν από τους αρχαίους Ινδούς, ήταν εντυπωσιακά μεταλλικά σκάφη, τα οποία μπορούσαν να κινούνται στην γη, στον ουρανό και κατά περίπτωση πέρα από αυτόν, στο διάστημα όπου τα αστέρια έπαυαν να μοιάζουν με φωτεινές

νιφάδες και γίνονταν επιβλητικοί πλανήτες. Οι δυνατότητες τους ήταν εξωφρενικές αφού σύμφωνα με τις πηγές, εκτός του ότι ήταν άτρωτα, μπορούσαν να γίνουν αόρατα, να εντοπίζουν τα εχθρικά του είδους, να ταξιδεύουν με την ταχύτητα της σκέψης και να εμφανίζονται όταν κά-

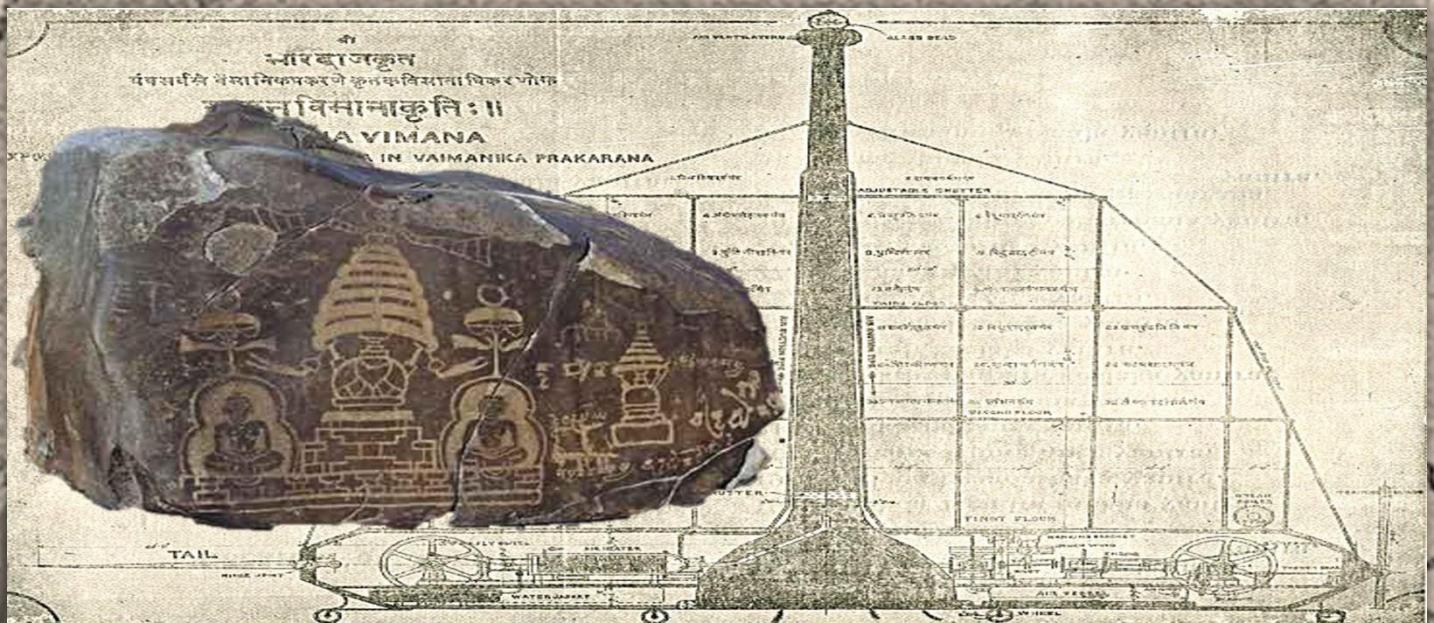

ποιος τα αναζητούσε με το μυαλό του. Διέθεταν ισχυρά όπλα, ήταν ευρύχωρα και ανάλογα τον τύπο, μπορούσαν να έχουν αίθουσες οι οποίες χάριζαν νιάτα, υγεία και γαλήνη καθώς επίσης απομάκρυναν τον φόβο και την κούραση όπως αυτή που βρίσκονταν στο σκάφος του Ίντρα. Η συγκεκριμένη αίθουσα ήταν μέρος από το “ανάκτορο” του θεού, όπως το περιέγραφαν οι αρχαίοι σοφοί, το οποίο μπορούσε να το μεταφέρει όπου ήθελε. Το εν λόγω “ανάκτορο” είχε μήκος χιλίων πεντακοσίων χιλιομέτρων, πλάτος χίλια χιλιόμετρα και ύψος πενήντα χιλιόμετρα. Διέθετε την λάμψη του ήλιου, επιπλέον ξεχωριστές αίθουσες, καθίσματα και ουράνια δέντρα. Όμως όντας γοητευμένη από την ποικιλία των αμυντικών και επιθετικών τεχνουργημάτων που βρίσκουμε σε αφθονία στα κείμενα, θα ήθελα αυτή την φορά να στρέψω την προσοχή σας στα περίφημα Αστρά. Με τον όρο αυτό εννοούμε τα όπλα που χρησιμοποιούσαν τα ουράνια όντα, οι ήρωες των επών και οι ανώτεροι των Μπραχμάνων, οι ιερείς δηλαδή. Και υποχρεωτικά πρέπει να γίνει αυτός ο διαχωρισμός διότι φαίνεται πως οι Ινδοί της εποχής ήταν σε θέση να κατασκευάζουν όλα τα συμβατικά όπλα που γνωρίζουμε ότι χρησιμοποιούνταν τότε όπως λόγχες, τόξα, σπαθιά, ακόντια, απελατίκια, ρόπαλα κλπ. Όμως αυτός ο εξοπλισμός προοριζόταν μόνο για τους

απλούς στρατιώτες που έπαιρναν μέρος στις μάχες, δηλαδή τους καθαρόαιμους ανθρώπους, οι οποίοι όσο ενάρητοι και ήταν δεν διέθεταν τις απαραίτητες πνευματικές και σωματικές δυνάμεις για να τα χειριστούν. Τα ουράνια όπλα, όπως τα αποκαλούσαν, ήταν μοναδικά και περνούσαν στην κατοχή μόνο των εκλεκτών. Οι ήρωες που τα απέκτησαν ήταν όλοι ενσάρκωσεις θεών και ουράνιων οντοτήτων οι οποίοι γεννιόνταν είτε για να βοηθήσουν την ανθρωπότητα, είτε για να εκπληρωθεί ένα πεπρωμένο ή για να επαληθευτεί μια κατάρα. Έτσι για παράδειγμα ο Ράμα που είναι ένας από τους πρωταγωνιστές του έπους “Ραμαγιάνα” είναι η έβδομη ενσάρκωση του θεού Βισνού, ενώ ο Κρίσνα που τον συναντάμε στο “Μαχαμπαράτα” είναι η όγδοη. Επειδή η ποικιλία των όπλων αυτών είναι μεγάλη θα τα χωρίσουμε σε τρεις άτυπες κατηγορίες προκειμένου να τα παρουσιάσουμε με τρόπο σύντομο και κατανοητό ξεκινώντας με την πρώτη που είναι αυτή των Μάντρας. Τα Μάντρας ήταν λόγια δύναμης τα οποία τα γνώριζαν σχεδόν αποκλειστικά τα ουράνια όντα, οι Μπραχμάνοι και οι άξιοι σοφοί της εποχής. Αυτά ήταν δώρα των θεών ως ανταμοιβή για την σκληρή άσκηση, τον

ενάρητο βίο, τις θυσίες και την αφοσίωση στις Βέδες, στα ιερά κείμενα δηλαδή. Αν ο Μπραχμάνος το επιθυμούσε μπορούσε μέσω συγκεκριμένων Μάντρας να μεταβιβάσει τις γνώσεις του στο άτομο που επιθυμούσε. Έτσι βλέπουμε στο “Ραμαγιάνα” τον Ράμα να μαθαίνει από τον

Μπραχμάνο Βισμαμίτρα τα ισχυρά Μάντρας “Μπάλα” και “Ατιμπάλα” τα οποίο τον καθιστούσαν τον εξυπνότερο όλων, ακούραστο μετά από ταξίδι, άτρωτο στις επιθέσεις δαιμόνων όταν αυτός κοιμόταν, απαλλάσσοντας τον από δίψα και πείνα όσο αυτά ήταν στις υπηρεσίες του. Τα Μάντρας μεταξύ άλλων μπορούσαν να δημιουργήσουν ψευδαισθήσεις, να ακινητοποιήσουν και να κάνουν κάποιον αόρατο. Με την βοήθεια τους μπορούσαν να υλοποιούνται στον κόσμο μας σκάφη και όπλα. Ακόμα μπορούσαν να φορτίσουν ένα απλό αντικείμενο, όπως ένα φύλλο δέντρου και να το μετατρέψουν σε ακατανίκητο όπλο. Όμως επειδή τα Μάντρας ήταν τεράστιας ισχύος, ο κάτοχος τους έπρεπε να τα χρησιμοποιεί για δίκαιο σκοπό και μόνο σε ισάξιους αντιπάλους διότι διαφορετικά η καταστροφή που θα προκαλούσε θα ήταν ολοκληρωτική. Τέλος ήταν υπέρμετρα δύσκολο κάποιος να ακυρώσει τα αποτελέσματα ενός Μάντρα από την στιγμή που αυτό είχε ήδη ειπωθεί. Είδαμε παραπάνω πως με τα Μάντρας μπορούσαν οι ήρωες ή οι Μπραχμάνοι να υλοποιούν στο γήινο πεδίο ουράνια σκάφη αλλά και όπλα. Είναι κάτι ασύλληπτο αλλά φαίνεται πως ήταν ένα γεγονός απόδεκτό εκείνη την εποχή. Στα κείμενα διαβάζουμε πως οι ίδιοι οι θεοί παραδέχονται πως μόνο αυτοί είχαν τα συγκεκριμένα αντικείμενα τα οποία δεν βρίσκονται στην

γη αλλά στον δικό τους κόσμο, απομεινάρια περασμένων εποχών. Τα κείμενα μας εξηγούν πως αυτά τα όπλα συντονίζονταν κάθε φορά με τον κάτοχο των Μάντρων που τα εξουσίαζε, οπότε κάθε φορά που “άλλαζαν χέρια” έπρεπε το όπλο να επαναπρογραμματιστεί ώστε να “ακούει” τις σκέψεις του καινούριου κατόχου του. Επιπλέον κάθε φορά που κάποιος γνώστης των σχετικών Μάντρων πέθαινε, αυτά πριν η ψυχή εγκαταλείψει το σώμα, διαγράφονταν από το μυαλό και ο ετοιμοθάνατος ξεχνούσε ολοκληρωτικά την ύπαρξη τους. Η επόμενη κατηγορία είναι τα ουράνια όπλα τα οποία όμως είτε υπήρχαν σε ποσότητα, είτε μπορούσαν να τα επικαλούνται συνεχόμενα οι ήρωες χωρίς αυτά να εξαντλούνται ποτέ. Τέτοια ήταν λόγου χάρι το Βαρούνα, το Μπράχμα, το Βαγιαβιά, το Μπραχμασίρα, το Αγκνεγιά και πολλά ακόμα. Ο κάτοχος των όπλων αυτών έπρεπε να διαθέτει μεγάλη πνευματική διαύγεια, σωματική δύναμη, ταχύτητα και αντοχή διότι ήταν απαιτητικά αντικείμενα, βαριά και δύσκαμπτα. Έπρεπε να είναι γνώστης ποικίλων Μάντρων καθώς αυτά τα όπλα μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει κανείς μόνο μια φορά κατά την επίθεση του μέσα στην μέρα. Έτσι βλέπουμε τους ήρωες των επών να κάνουν χρήση δύο ή και τριών τέτοιων διαφορετικών όπλων την φορά. Κάποια από αυτά μπορούσαν να επιστρέφουν στα χέρια του κατόχου τους αν οι ίδιοι ήξεραν τα Μάντρων της ανάκλησής τους, άλλα πάλι εξαφανίζονταν αφού είχαν προκαλέσει την ζημιά που ήταν προορισμένα να κάνουν. Ήταν συνήθως όπλα ευρείας καταστρεπτικής εμβέλειας τα οποία εκτοξεύονταν από μεγάλες αποστάσεις. Τότε οι πολεμιστές αφού είχαν εξαντλήσει το ουράνιο οπλοστάσιό τους, κατευθύνονταν προς τον αντίπαλο για μάχη σώμα με σώμα χρησιμοποιώντας πλέον συμβατικά μέσα όπως ρόπαλα και σπαθιά. Άλλο ένα χαρακτηριστικό των όπλων της συγκεκριμένης κατηγορίας είναι ότι οι ονομασίες τους παραπέμπουν σε συγκεκριμένα όντα και θεούς. Παραδείγματος χάριν, το όπλο βαρούνα ακούει στο όνομα του θεού Ουρανού Βαρούνα, το μπράχμα πήρε το όνομα του από το υπέρτατο όν Μπράχμα που είναι ο δημιουργός του Κόσμου, το βαγιαβιά πήρε το όνομα του από τον

Βαγιού τον αντίστοιχο Έλληνα Αίολο, το Αγκνεγιά δημιουργούσε φωτιά όπως ο θεός Αγκνί ο οποίος ήταν θεότητα του πυρός και δεινός τεχνίτης κλπ. Με αυτόν τον τρόπο υποδηλώνονταν η φύση της καταστροφής που προκαλούσε το κάθε όπλο ή η επιπλέον ενέργεια που ακολουθούσε μετά το βασικό χτύπημα τους καθώς πιστεύονταν πως κάθε ένα από αυτά ήταν εμποτισμένο με ένα μέρος από την ενέργεια της αντίστοιχης θεότητας της οποίας το όνομα έφερε, για επιπλέον βοήθεια. Ακόμα, υπήρχαν όπλα τα οποία σε πρώτο επίπεδο στόχευαν στην πνευματική ταραχή του θύματος ώστε αποπροσανατολισμένο να είναι πιο ευάλωτο. Στο Μαχαμπαράτα διαβάζουμε πως ο ήρωας Άρτζουνα χρησιμοποιώντας το όπλο Τβαστρά δημιούργησε χιλιάδες ομοιώματα δικά του και του φίλου και συμμάχου του Κρίσνα μεπιδεύοντας έτσι τον εχθρικό στρατό που ενώ μάχονταν ενάντια στα είδωλα τους στην πραγματικότητα σκοτώνονταν μεταξύ τους. Άλλου διαβάζουμε πως το όπλο Σαμμοχάνα προκαλούσε σύγχυση και ταραχή στον εχθρό, ενώ το βούκινο Ντεβαντάτα προκαλούσε στο άκουσμα του ταραχή και απώλεια αισθήσεων. Τέλος το όπλο Αρνταντάνα προκαλούσε ύπνο στον εχθρό και αορατότητα στον επιτιθέμενο. Η επίκληση τους γινόταν κατά την διάρκεια της μάχης και τα αποτελέσματα τους ήταν καταστρεπτικά. Τα περισσότερα από αυτά τα όπλα χρησιμοποιούσαν τα στοιχεία της φύσης για να πλήξουν τον αντίπαλο. Όσο όμως τρομερά κι αν ήταν μπορούσαν να εξουδετερωθούν άμεσα από το αντίστοιχο αντίθετο τους. Η συσσώρευση μαύρων σύννεφων που προκαλούσε συσκότιση μπορούσε να διαλυθεί με ισχυρούς ανέμους ενώ η φωτιά μπορούσε να σβηστεί με νεροποντή. Επιπλέον, μπορούσαν να συνδυαστούν δύο διαφορετικά όπλα για μεγαλύτερη ισχύ. Όμως, όσο πιστοί κι αν ήταν στους κανόνες χρήσης τους πάντα υπήρχαν δυσάρεστες συνέπειες για το περιβάλλον. Μια τέτοια περίπτωση περιγράφεται στο έπος Μαχαμπαράτα μέσω του σοφού Βιάσα ο οποίος μας πληροφορεί πως κάποτε σε μια ορισμένη περιοχή συγκρούστηκαν δύο ισχυρά όπλα. Από τότε και για τα επόμενα δώδεκα χρόνια που ακολούθησαν η γη βασανίστηκε από ξηρασία ενώ στο

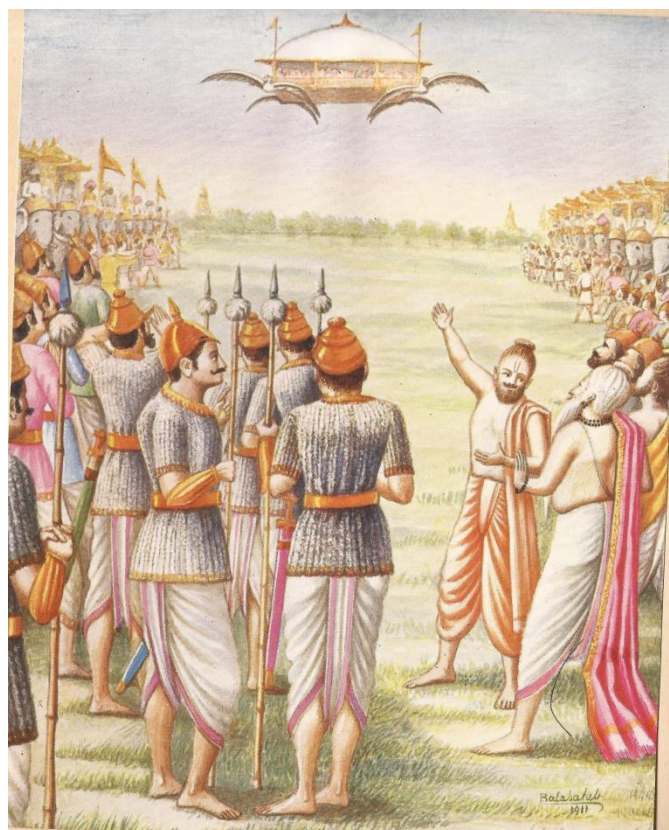
μεταξύ ούτε ένα σύννεφο δεν εμφανίστηκε στον ουρανό. Στην τελευταία κατηγορία έχουμε τα μοναδικά ουράνια όπλα. Ήταν ονομαστά χωρίς να έχουν άλλο όμοιο τους όπως τα τόξα Γκαντίβα του θεού Βαρούνα το οποίο το χρησιμοποίησε και ο ήρωας Άρτζουνα έχοντας επιπλέον μια φαρέτρα που τον προμήθευε ανεξάντλητα με βέλη, το Βιτζάγια του θεού Ίντρα δημιούργημα του θεού τεχνίτη Βισβακάρμαν με το οποίο νικήθηκαν οι Τιτάνες και το Σάργκνα του Θεού Βισνού που το είχε αργότερα ο Κρίσνα. Επίσης γνωστό ήταν και το Βάτζρα το όπλο με το οποίο ο Ίντρα έριχνε κεραυνούς. Ο κόσμος των Ινδικών επών είναι πράγματι πολύπλοκος και πολυεπίπεδος. Όμως δεν είναι ο μοναδικός με αυτά τα χαρίσματα. Ερευνώντας τα κείμενα των αρχαίων πολιτισμών δεν μπορεί κανείς παρά να συνειδητοποιήσει πως όλη η ανθρωπότητα επηρεάστηκε κάποια στιγμή από Κάποιους, από έναν ανώτερο πολιτισμό του οποίου τα ίχνη σώζονται μόνο μέσα από τις περιγραφές των μυθολογικών γεγονότων. Οι διαφορές προκύπτουν μόνο από την ιδιαίτερη διατύπωση των ιστοριών γιατί κάθε λαός έχει τον δικό του τρόπο να εκφράζεται, να ερμηνεύει και να κρατά επτασφράγιστη την μυητική του διδασκαλία. Ας μην ξεχνάμε πως οι συνεχόμενες καταστροφές καταγεγραμμένων πηγών μας εμποδίζουν να ενώσουμε τα κομμάτια για να αποκαλυφθεί ολόκληρη η εικόνα. Κι όμως σε πείσμα όλων των εχθρών του πολιτισμού ακόμα μπορούμε να βρούμε κοινά σημεία για να ταυτίσουμε. Λόγου χάρη, ο Όμηρος μας σώζει πως τα πλοία των Φαίακων χωρίς κυβερνήτη μπορούσαν να πάνε τον ταξιδιώτη όπου αυτός επιθυμούσε αρκεί να το σκεφτεί ο ίδιος. Ο Ηρόδοτος αφηγείται πως όταν κάποια φορά οι Δελφοί δέχτηκαν επίθεση από τους Πέρσες, οι ιερείς αφού άφησαν τους κατοίκους της περιοχής να κρυφτούν, αντιμετώπισαν τους επιτιθέμενους με την βοήθεια των όπλων που υπήρχαν στο ιερό της Προναίας Αθηνάς, τα οποία δεν επιτρέπονταν από κανένα θνητό να

τα αγγίξει. Φημισμένοι ήταν και οι Τελχίνες οι οποίοι μπορούσαν να ελέγχουν τα καιρικά φαινόμενα αλλά και να προβλέπουν τους σεισμούς. Ο Δίας ο οποίος είχε το κεραυνό για όπλο, κατατρόπωσε τους Τιτάνες φυλακίζοντας τους στον Τάρταρο. Αλλά και οι μάγισσες της ελληνικής μυθολογίας χρησιμοποιούσαν μαγικά λόγια για να πετύχουν τους σκοπούς τους, όπως η Μήδεια η οποία κοίμισε τον δράκο του Άρη προκειμένου να πάρει ο Ιάσωνας το χρυσόμαλλο δέρας. Και πόσα άλλα ακόμα παραδείγματα που στο σύνολο τους αποδεικνύουν πως τα βιώματα των ανθρώπων ήταν κοινά και ότι όντως στο απώτατο παρελθόν οι άνθρωποι έζησαν σε εποχές χρυσές τις οποίες η πιο αιχμηρή φαντασία δεν μπορεί να περιγράψει.

Φυσικά η έρευνα δεν σταματάει ποτέ. Κάθε μια πληροφορία που προστίθεται στο θησαυροφυλάκιο της παγκόσμιας πνευματικής μας κληρονομιάς μας ανοίγει άλλη μια πόρτα στον λαβύρινθο των αναπάντητων ερωτημάτων. Αν ο άνθρωπος κάποτε κατείχε τον τρόπο να χειριστεί με το ανώτερο πνεύμα του την ουράνια ύλη, θα μπορούσε να το κάνει και τώρα; Άραγε αυτά τα τεχνουργήματα υπάρχουν ακόμα εκεί έξω; Εμείς πάντως θα συνεχίσουμε το ταξίδι μας και ίσως κάποια στιγμή η επίπονη προσπάθεια να ανταμειφτεί για άλλη μια φορά από την θεία πρόνοια.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

- “Όταν ο μύθος συναντά την πραγματικότητα” Αστέριος Χοϊλούς, εκδόσεις: Ερωδιός
- “Ραμαγιάνα, το μεγάλο έπος των Ινδών”, εκδόσεις: Πύρινος Κόσμος
- “Μαχαμπαράτα” Τόμοι: Α, Β, Γ, εκδόσεις: Πύρινος Κόσμος
- “Αργοναυτικά” Απολλώνιος Ρόδιος, εκδόσεις: Κάκτος

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΦΥΣΙΚΟΥ

Κι όμως, υπήρξε μια εποχή που ο ελληνικός τύπος κατακλυζόταν από χιλιάδες άρθρα και πρωτοσέλιδα που αφορούσαν τα παραψυχικά φαινόμενα, τα φαντάσματα και τα αιθερικά όντα, τα ΑΤΙΑ, τις οπτασίες και τα στοιχειώματα, και όλα εκείνα τα παράξενα φαινόμενα που πρώτος μίλησε ο Τσαρλς Φορτ. Μια τόσο μακρινή και σχετικά κοντινή εποχή, που οι εφημερίδες δεν ήταν εχθρικές απέναντι στο παραψυχικό και τα ανεξήγητα φαινόμενα, σε αντίθεση με τον χλευασμό, τις διαψεύσεις, και την ελλιπείς και – πιθανός – εσκεμμένα παραπλανητική σημερινή πληροφόρηση. Μέσα από τη συγκεκριμένη στήλη θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε ένα μεγάλο μέρος από το πλούσιο και εντυπωσιακό αρχείο που έχει διασωθεί, κόντρα σε μια εποχή που έχουμε απομυθοποιήσει και καταρρίψει τα πάντα.

Φάρσα ή μυστήριο;

ΤΟ ΠΑΓΚΡΑΤΙ ΑΝΑΣΤΑΤΟ ΑΠΟ...ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ! θθθθθθ

“Ένα πνεῦμα πού λιθοβολεῖ κάθε βράδυ
τὴν ὁδὸν Αστυδάμαντος.—Τί συμβαίνει εἰς
τὴν οἰκίαν Τομποπούλου

‘Ο πανικὸς τῶν ἐνοίκων

Ένα από τα παράξενα φαινόμενα που έχουν καταγραφεί, είναι η ανεξήγητη πτώση λίθων. Αν και το φαινόμενο το συναντούμε συχνά τις πρώτες δεκαετίες του προηγούμενου αιώνα, στην πραγματικότητα πρόκειται για μια παλιά ιστορία. Από τον 7ο αιώνα μ.Χ. υπάρχουν κείμενα που αναφέρονται σε δαίμονες που συνήθιζαν να λιθοβολούν τους ανθρώπους για εκφοβισμό. Το φαινόμενο θα κάνει την εμφάνιση του για μια φορά ακόμα το 1930, και η εφημερίδα ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ της 8 Αυγούστου θα κυκλοφορήσει με το κυρίαρχο δίλημμα «φάρσα ή μυστήριο;» Σύμφωνα με το άρθρο της εφημερίδας επί τρεις μέρες κάθε βράδυ, από της 9:30 μέχρι και τα μεσάνυχτα, στο σπίτι του κ. Τομπόπουλου στην οδό Αστυδάμαντος 39 στο Παγκράτι, ένα πνεύμα από τον άλλον κόσμο λιθοβολεί την οικία του. Ο δημοσιογράφος της ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ επισκέφθηκε το χώρο και ήρθε σε επαφή με τον ένοικο του Τομπόπουλου, τον κ. Κωτούλια κατά του οποίου, καθ' όλα τα φαινόμενα στρέφεται η... επίθεση των πνευμάτων. Όπως εξηγεί ο ίδιος στον δημοσιογράφο: «Είναι τρεις βραδιές τώρα που το πνεύμα πετάει τις πέτρες. Αρχίζει από της 9 και τελειώνει τότε στις 11:30 και τότε στις 12. Νάτες!» Και αφού δείχνει ένα σωρό από πέτρες που έχουν συσσωρευθεί έξω από την πόρτα του, συνεχίζει: «Ο στόχος είναι αυτή η γλάστρα, όλες καταπάνω της πετιούνται. Χθες όμως που άρχισε νωρίτερα, έπεφταν εδώ, προς το τραπέζι». Στην ερώτηση του δημοσιογράφου για το άτομο που κρύβεται πίσω από την πτώση των λίθων ο Κωτούλιας θα συμπληρώσει: «Όλη η γειτονιά κοιτάζει κάθε βράδυ. Όλοι στέκονται στα παράθυρα και στις ταράτσες για να δουν από πού έρχονται και κανείς δεν μπορεί να καταλάβει. Χθες επιτηρούσαν και είκοσι αστυνομικοί με πολιτικά. Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει από πού έπεφταν οι πέτρες.» Κατόπιν κοντά στον δημοσιογράφο έρχεται και μια άλλη ένοικος η κ. Νουχάγιερ που συμφωνεί και αυτή με τον προλαλήσαντα: «Φοβερό αυτό που μας συμβαίνει κύριε. Δεν ξέρουμε τι να κάνουμε, που να σταθούμε. Η πέτρες νομίζει κανείς πως βγαίνουν μέσα από την γη! Και βγαίνουν ζεστές, καυτές!» Και ο δημοσιογράφος θα κλείσει το άρθρο: «Φεύγουμε σταυροκοπούμενοι, όπως άλλωστε έκαναν όλοι οι συγκεντρωμένοι γύρω μας περίοικοι. Ο κ. Τανάγρας έχει πλέον το λόγο. Εμείς ένα πράγμα διαπιστώσαμε. Ότι τα πνεύματα ακολουθούν τη μόδα των μαχητικών διαδηλώσεων, μαχητικών αγώνων, μαχητικών συλλαλητηρίων. Και το πνεύμα της οδού Αστυδάμαντος του Παγκρατίου είναι μαχητικότατων. Απειλεί τα κεφάλια όλων των Παγκρατιωτών. Η αστυνομία εξ άλλου ας προσέξει καλύτερα. Οι φαρσέρ ως γνωστών δεν έλειψαν από τον κόσμο.»

Εφημερίδα ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, 8 Αυγούστου 1930

ΕΝΑ ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ

ΤΟΥΣ ΔΡΑΣΤΑΣ ΜΙΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ ΔΙΑΡΡΗΞΕΩΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΘΕΡΜΑΣΤΑΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ «ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ». — ΠΩΣ ΑΠΕΚΑΛΥΦΘΗ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ. — ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ.

Στις 11 Αυγούστου 1934 επί του ατμόπλοιου «Κεφαλληνία» που κατευθυνόταν στον Πειραιά, σημειώθηκε κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες μια κλοπή, η οποία ανακαλύφθηκε αρκετές ημέρες αργότερα από ένα διάμεσο της Εταιρίας Ψυχικών Ερευνών. Η κλοπή διαπράχθηκε εις βάρος του καλλιτέχνη Απόστολου Βενέτη, ο οποίος κατευθυνόταν στον Πειραιά. Όταν αποβιβάσθηκε δεν παρατήρησε τίποτα, αλλά όταν μετέφερε τις αποσκευές του στη συνοικία της Νέας Σμύρνης όπου κατοικούσε η σύζυγος του πρόσεξε ότι η μεγάλη σιδερένια βαλίτσα των αποσκευών του που ήταν σφραγισμένη με δύο λουκέτα είχε διαρρηχθεί και διαπιστώθηκε ότι έλειπαν από το εσωτερικό μία γούνα, ένα σμόκιν, μια τσάντα, μια πουδριέρα πολυτελείας και διάφορα άλλα αντικείμενα συνολικής αξίας περίπου 20.000 δραχμών. Κάτω από αυτές τις συνθήκες ήταν αδύνατο να βεβαιωθεί ότι η κλοπή είχε λάβει χώρα στο ατμόπλοιο και κατά την διάρκεια του πλου. Ο Βενέτης αντί να υποβάλει αμέσως μήνυση κατ' αγνώστων, προτίμησε να συμβουλευθεί ένα φίλο του δημοσιογράφο, ο οποίος του συνέστησε να ρωτήσει ένα από τα διάμεσα της Εταιρίας Ψυχικών Ερευνών. Πράγματι ο Βενέτης προτίμησε να έρθει σε επαφή με την κ. Ελένη Ζακυνθινού και αφού την επισκέφτηκε άκουσε με έκπληξη τα εξής: «Την βαλίτσα σου την διέρρηξαν επί του ατμόπλοιου «Κεφαλληνία» και όχι κατά την μεταφοράν. Οι δράσται είναι δύο. Ο εις 25 ετών, κόκκινος και ξανθός. Ο έτερος 38 ετών περίπου κοντός, καχεκτικός και ονομάζεται Γιάννης. Αυτοί οι δύο φαίνεται ότι είναι της ίδιας βάρδιας. Είναι ώρα 2-3 μεσονύκτιον. Τα πράγματα τα έβαλαν μέσα στην καπνοδόχο. Το πρωί στις 5 έφυγαν και οι δύο. Πήραν το τραμ 20. Στο τέρμα της στάσεως των πήραν κατεύθυνσι προς τα Κρητικά. Σ' ένα χαμόσπιτο, όπου τους υποδέχθη μια νέα μια νέα (αρραβωνιαστικά του νέου) και μια γριά, έγινε η μοιρασιά. Τα μισά πράγματα τα επήρε ο κοντός Γιάννης και επήγε εις την συνοικία Ταμπουρία!». Έπειτα από τις αποκαλύψεις αυτές ο Βενέτης απευθύνθηκε στην ανωτάτη διεύθυνση της Ακτοπλοΐας και ο κ. Μανουηλίδης διέθεσε τον προϊστάμενο του κ. Καπετανάκη και τον κ. Δρόσο για να διενεργήσουν διοικητική ανάκριση. Πράγματι, σύμφωνα με τις υποδείξεις του διάμεσου ενεκρίθησαν οι θερμαστές Αντώνιος Κιμπιλάκης και Ιωάννης Σιγάλας και αποκάλυψαν την οικία της Αιμιλίας Δουκάκη, η οποία ανακριθείσα ομολόγησε τελικώς ενώπιον του υπαστυνόμου κ. Παπαλάμπρου τα πάντα. Εμήργησαν αμέσως τα δέοντα και σε διάστημα λίγης ώρας, αφού πιστοποιήθηκε ότι τα πράγματα έλαβαν χώρα όπως τα ανέφερε το διάμεσο, οι δράστες ετίθεντο υπό κράτηση. Να σημειωθεί ότι τα κλοπιμαία ανευρέθηκαν όλα στο μέρος όπου είχε υποδείξει το διάμεσο Ελένη Ζακυνθινού.

Τι λέει ο κ. Τανάγρας: «Επί του καταπληκτικού αυτού φαινομένου της αποκαλύψεως εγκληματικής πράξης υπό ενός διάμεσου της Εταιρίας Ψυχικών Ερευνών ο πρόεδρος της Εταιρίας Άγγελος Τανάγρας έδωσε την εξής επιστημονική εξήγηση: «Το φαινόμενο δεν παρουσιάζει από επιστημονικής απόψεως τίποτε εκπληκτικόν. Πρόκειται περί τηλεπαθείας μακράς αποστάσεως. Συνέβη, δηλαδή, καθ' ήν στιγμήν ο κλαπείς Βενέτης ηρώτα το μέντιουμ, να συλλάβη τούτο μακρόθεν την σκέψιν των κλεπτών, οι οποίοι ασφαλώς την ιδίαν στιγμήν είχαν ζωηράν εις τον νουν των την εντύπωσιν της κλοπής και την εικόνα των αντικειμένων που έκλεψαν. Η ύπαρξις του φαινομένου αυτού επιστοποιήθη επανειλημμένως και από τα πειράματα τηλεπαθείας μακράς αποστάσεως που έκαμε και κάμνει η Εταιρία Ψυχικών Ερευνών μεταξύ Αθηνών και Βιέννης και κατά τα οποία τα μέντιουμ των Αθηνών συμβαίνει συχνότατα να συλλαμβάνουν μετά φωτογραφικής ακριβείας σχεδόν πολλάκις εντυπώσεις άλλων προσώπων (μέντιουμ) εντελώς αγνώστων, τα οποία ευρίσκοντια εις την Βιέννην». Εφημερίδα ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, 31 Αυγούστου 1934

Τὸ μέντιουμ Ἑλένη Ζακυνθινού, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται ἡ ἀνακάλυψις τῶν δύο διαρρηκτῶν.

ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΔΙΣΚΟΣ ΕΝΕΦΑΝΙΣΘΗ ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ ΔΙΕΓΡΑΦΕΝ ΕΠΙ 5 ΛΕΠΤΑ ΚΥΚΛΟΥΣ ΥΠΕΡ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

Το 1954 είναι η χρονιά που θα κάνει την εμφάνιση του το πρώτο μεγάλο κύμα ΑΤΙΑ παγκοσμίως, με επίκεντρο την Νότια Ευρώπη και την Νότια Αμερική. Είναι η χρονιά που μικρά πράσινα ανθρωπάκια εμφανίζονται σχεδόν σε καθημερινή βάση στην Γαλλία, και είναι η χρονιά που άγνωστα υπτάμενα αντικείμενα σταθμεύουν πάνω από στρατηγικής σημασίας βάσεις στην Αμερική και την Γαλλία. Επίσης είναι η χρονιά που η επιτροπή για τον Άρη – αφού παρακολούθησε το εκατοντάδες μέτρων φιλμ που τράβηξε ο δορυφόρος κατά την διάρκεια της αποστολής του στον κόκκινο πλανήτη – ανήγγειλε ότι κάποιο είδος ζωής υπάρχει πάνω του. Τον Αύγουστο, τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 1954 σκόρπιες αναφορές από Πορτογαλία, Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία μιλούσαν για ανθρωπάκια σε φωτεινά σκάφη που σταματούσαν στιγμιαία εδώ κι εκεί και μετά ανυψώνονταν στον ουρανό το ίδιο αθόρυβα όπως είχαν έρθει. Τέλος, ήταν η χρονιά που εξαιτίας του όγκου ντοκουμενταρισμένων αναφορών που κατέφθαναν στην ΑPRO (Aerial Phenomena Research Organization), από την Ν. Αμερική και κυρίως τη Βενεζουέλα και τη Βραζιλία, υποχρέωσε τους Coral & Jim Lorenzen (ιδρυτές της ΑPRO), να μιλήσουν για ολοφάνερη έξωθεν στενή παρακολούθηση! Μέσα σε όλα αυτά η Ελλάδα δεν θα μπορούσε να είναι στο περιθώριο. Όπως διαβάζουμε στην Εφημερίδα ΑΘΗΝΑΪΚΗ, στις 27 Οκτωβρίου 1954 και συγκεκριμένα την 10ην νυχτερινή, εμφανίστηκε πάνω από την Ρόδο τεράστιος φωτεινός δίσκος για πέντε λεπτά, διαγράφοντας κύκλους, και κατόπιν εξαφανίστηκε με μεγάλη ταχύτητα προς τα δυτικά. Πρώτος αντιλήφθη το δίσκο ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου «Ακρόπολις» Εμμ. Μανωλάκης, από τις φωνές του οποίου προσέτρεξαν ακόμα οι Κ. Βαλσάμης, Κ. Γάμπλος, Ι. Ρέσσης, Η. Γερακιός, Μαρία Βαλσάμη, Ν. Ρεΐσης, Φλώρα Σταματάκη, Φώτης Φωταράς, Ν. Χαϊδευτόπουλος, Η. Σταματάκης καθώς και πλήθος άλλου κόσμου μεταξύ των οποίων και αξιωματικός της Χωροφυλακής.

Εφημερίδα ΑΘΗΝΑΪΚΗ, 28 Οκτωβρίου 1954

ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΔΙΣΚΟΣ ΥΠΕΡΕΠΗΤΗ ΤΗΣ ΟΡΘΥΟΣ ΜΕ ΙΛΙΓΓΙΩΔΗ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ! ΔΥΟ...ΚΟΜΨΑΙΑΡΙΑΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ ΤΙ ΑΦΗΓΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΥΤΟΠΤΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Μετά την Μυτιλήνη που δέχτηκε ένα μεγάλο κύμα εμφανίσεων ΑΤΙΑ το 1954, σειρά πήρε ο Βόλος για να θαυμάσει κι αυτός τους επονομαζόμενους «Ιπτάμενους Δίσκους». Όπως βεβαιώνει ο κ. Ηλ. Βογιατζής, αξιόπιστος και σοβαρός κτηματίας από το χωριό Άγιος Γεώργιος Πηλίου, την 6.30' απογευματινή του Σαββάτου είδε προς το μέρος της Όρθρυς και όχι σε μεγάλο ύψος ένα φωτεινό σώμα σχήματος πούρου και ελλειψοειδές στο κέντρο, να κινείται από δυτικά προς ανατολικά με ιλιγγιώδη ταχύτητα και να εξαφανίζεται. Ο κ. Βογιατζής, μορφωμένος άνθρωπος, αποκλείει την περίπτωση να επρόκειτο περί αερόλιθου ή διάττοντα αστέρα και έχει την εντύπωση ότι επρόκειτο περί ενός Ιπταμένου Δίσκου ο οποίος... είχε την καλή θέληση να επισκεφτεί και την δική τους περιφέρεια. Εφημερίδα ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ, 12 Οκτωβρίου 1954

U.F.O.

Το περιεχόμενο αυτής της ιστοσελίδας δεν θα μπορέσει να σας αφήσει αδιάφορους. Ο βασικός σκοπός της Ερ.Ε.Ν.Ζω είναι να παρουσιαστούν έγκυρα στοιχεία και ντοκουμέντα για το φαινόμενο των ΑΤΙΑ με στόχο την ενημέρωση του κόσμου και την εκμνησίση των αμφιβολιών στους δύσπιστους. Οι λάτρεις και φανατικοί του αντικειμένου θα βρουν αξιόλογα και συγκλονιστικά άρθρα, αλλά και πρόσθετες παραπομπές για να συνεχίσουν το ταξίδι της αναζήτησής τους. Εάν το ενδιαφέρον σας για το φαινόμενο των ΑΤΙΑ είναι έντονο και θέλετε να μοιραστείτε τις εμπειρίες και τις απόψεις σας, η ιστοσελίδα αυτή σας δίνει την δυνατότητα να έρθετε σε επαφή με ερευνητές αυτού του τομέα, οι οποίοι έχουν να σας πουν κάτι παραπάνω από αυτά που ήδη γνωρίζετε.

Ερ.Ε.Ν.Ζω

erenzw.blogspot.gr

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΑΣΧΟΛΗΘΟΥΜΕ ΣΟΒΑΡΑ ΜΕ ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΕΞΩΓΗΙΝΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΜΟΤΗΤΑΣ, ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ!

UFOs & ALIENS TRUTH
(Greek community)
www.ufotruth-gr.blogspot.gr

www.ufotruth-gr.blogspot.gr

Αποφθέγματα μεγάλων προσωπικοτήτων

θέλω να διατηρήσω τον κόσμο όπως είναι, όχι γιατί μου φαίνεται καλός – αντίθετα τον θεωρώ άθλιο– αλλά γιατί ζω μέσα σ' αυτόν και δεν μπορώ να τον καταστρέψω χωρίς να καταστραφώ μαζί του.

Ζαν-Πωλ Σαρτρ, 1905-1980, Γάλλος φιλόσοφος

Από πολλούς θεωρείται ο μεγαλύτερος φιλόσοφος του 20ου αιώνα. Είναι ο γνωστότερος εκπρόσωπος του κινήματος του Υπαρξισμού. Υπήρξε επίσης λογοτέχνης, κριτικός και στρατευμένος καλλιτέχνης στηρίζοντας τις αριστερές πολιτικές επιλογές του με τη ζωή του και το έργο του. Το 1964 αρνήθηκε να παραλάβει το βραβείο Νόμπελ λογοτεχνίας. Εκδότης του περιοδικού "Μοντέρνοι Καιροί". Το 1945 έδωσε μια διάλεξη-ορόσημο με τίτλο "Ο υπαρξισμός είναι ένας ανθρωπισμός"

ΤΕΥΧΟΣ 13: https://issuu.com/greekuforeview/docs/et_magazine_13

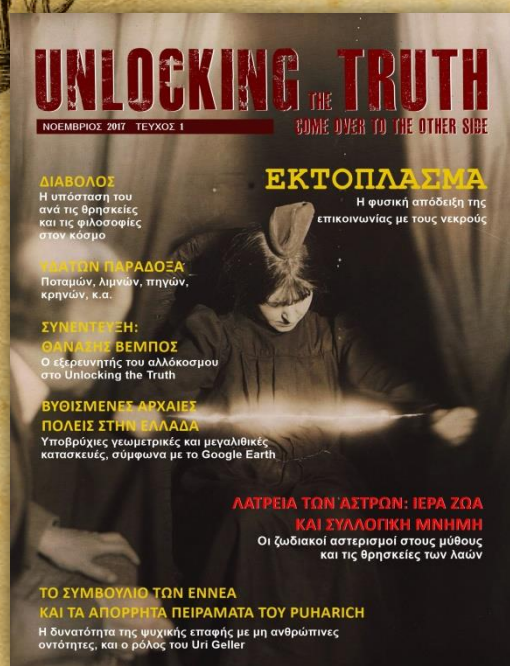
ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ: <https://issuu.com/greekuforeview>

UNLOCKING THE TRUTH

Διαβάστε Τώρα ΔΩΡΕΑΝ Όλα τα Προηγούμενα Τεύχη από την Διεύθυνση <http://issuu.com/erenzw>

Τεύχος 1

Απόστολος Χειρδάρης - Ο Διάβολος και η υπόσταση του ανά τις θρησκείες και τις φιλοσοφίες στον κόσμο.

Νίκος Αποστολόπουλος – Εκτόπλασμα: Η φυσική απόδειξη της επικοινωνίας με τους νεκρούς

Θανάσης Βέμπος - Συνέντευξη του εξερευνητή του Αλλόκοσμου

Γιώργος Λεκάκης - Υδάτων παράδοξα

Δήμητρα Καλλινίκου - Λατρεία των άστρων – Ιερά ζώα και συλλογική μνήμη

Δημήτρης Μακριδόπουλος - Υποβρύχιες γεωμετρικές και μεγαλιθικές κατασκευές στην Ελλάδα, σύμφωνα με το Google Earth

Νίκος Αποστολόπουλος - Το συμβούλιο των «Εννέα» και τα απόρρητα πειράματα του Puharich

Τεύχος 2

«Ταξίδια Μινωιτών στον Καναδά», του ερευνητή Αιγαιακών Γραφών **Μηνά Τσικριτσή**

«Αργώ, μια Χρονοδότρα», του αστρονόμου/αστροφυσικού **Χαρίτων Τομπουλίδη**

«Υπνοσκόπηση: Ο Δρόμος για να Βλέπεις Μέσα σου», Συνέντευξη του Υπνοθεραπευτή **Νάσου Κομιανού**

«Η Προέλευση της Ζωής και η Κατευθυνόμενη Πανσπερμία» **Δήμητρας Καλλινίκου**

«Η Γένεση του Ανθρωπίνου Είδους κατά την Ελληνική Μυθολογία» της **Ειρήνης Σπανοπούλου**

«Πνευματική Αφύπνιση και Συνειδησιακή Μοναδικότητα» του **Απόστολου Χειρδάρη**

«27ο Διεθνές Συνέδριο UFO» του **Ματθαίου Αικατερινίδη**

«Δράκοι, Μυθικά Πλάσματα ή Πλάσματα μιας άλλης Εποχής;» του **Στάθη Γλιάτη**

COME OVER TO THE OTHER SIDE

UNLOCKING THE TRUTH

Τεύχος 3

Χαρίτων Τομπουλίδης, Αστρονόμος/Αστροφυσικός – Φυσική ή Μεταφυσική;

Παναγιώτα Πρέκα – Παπαδήμα, Αστροφυσικός – Ομήρου Ιλιάς: Αστρονομικά φαινόμενα Αποδιδόμενα σε Θεϊκές Παρεμβάσεις

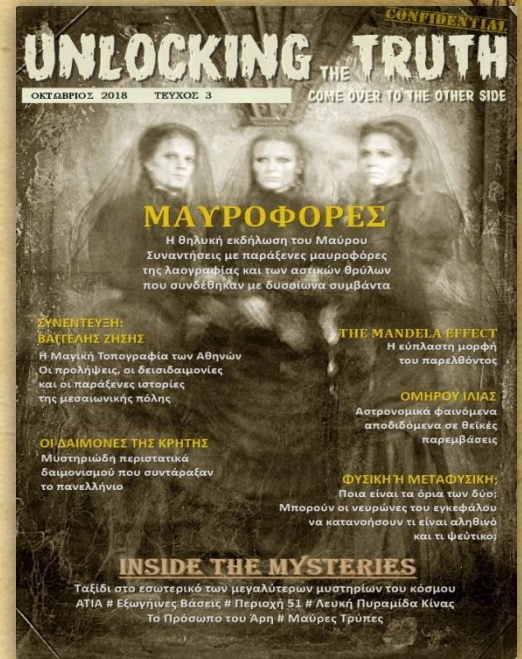
Η Μαγική Τοπογραφία των Αθηνών – Συνέντευξη του **Βαγγέλη Ζήση**

Δήμητρα Καλλινίκου – Μαυροφόρες, Η Θηλυκή Εκδήλωση του Μαύρου

Νίκος Αποστολόπουλος – Οι Δαίμονες της Κρήτης

Έρικ Σμυρναίος – The Mandela Effect

Χαράλαμπος Κουτσιαύτης – Ταξίδι στο Εσωτερικό των Μεγαλύτερων Μυστηρίων του Κόσμου

Τεύχος 4

Γιώργος Χαραλαμπίδης – Περί του Εμφαινομένου Προσώπου του Κύκλου της Σελήνης

Αντώνης Αντωνιάδης – Οι Δαίμονες στην Αρχαία Ελλάδα

Ειρήνη Σπανοπούλου – Όταν οι Ψυχές Επιστρέφουν στον Κόσμο των Ζωντανών

Συνέντευξη – **Γιώργος Ιωαννίδης**

Στελίνα Μαργαριτίδου – Ελένη Κικίδου, Η Τελευταία Μαθήτριά του Άγγελου Τανάγρα

Νίκος Αποστολόπουλος – Τα Κρανία που Ουρλιάζουν

Στάθης Γλιάτης – Γοργόνες – Αποκυήματα της Φαντασίας ή Υπαρκτά Πλάσματα;

Φοίβος Καλφόπουλος – Τα Μυστήρια των Μαθηματικών

Έρικ Σμυρναίος – Εκείνοι που Μιλάνε με τις Φάλαινες

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ
«UNLOCKING THE TRUTH» ΠΟΥ ΘΑ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΣΤΙΣ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

CONFIDENTIAL

UNLOCKING THE TRUTH

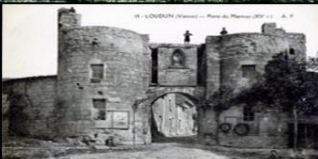
ΙΟΥΝΙΟΣ 2019 ΤΕΥΧΟΣ 5 COME OVER TO THE OTHER SIDE

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Και η χωροχρονική επέμβαση
στους Περσικούς πολέμους

Ο ρόλος των Αμερικανικών Βάσεων
στη Νέα Μάκρη και το Κάτω Σούλι

 Το δαμιονισμένο μοναστήρι της Loudun, το έτος 1632	 Συνέντευξη: Το στοιχειωμένο Winchester Mystery House στο Σαν Χοσέ της Καλιφόρνια	 VIMANAS Η τεχνολογία στα ινδικά έπη
---	---	---

Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΕΛΙΚΟΥ ΟΡΟΥΣ

Μύθοι, δρύλοι, ιθαρόσεις